

GLASNIK

PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih starješina.

Uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik D. I. u Travniku.

◆ GODINA X. ◆

ZAGREB

TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA.

1901.

Sadržaj

X. tečaja Glasnika Presvetoga Srca Isusova.

Od siječnja do prosinca 1901.

I. Kazalo mjestâ.

Hrvatska.

Bregi 169, 216. Buškovec Vel. 90, 216. Čavle 70, 215. Dol 215. Drenova 170. Dubica 149. Glin 177. Gora 115. Gradec 177. Hreljin 155, 240. Jelenje 106. sv. Juraj 215. Karlobag 70, 114. Karlovac 196, 220. Klanac 71. Kostajnić 35, 90. Kostrena 93. Kraljevica 36, 71. Krasica 92. Krizevac 174. Leskovac 149. Letovanić 120. Lonjica 171. Lukač 169. Novikovec 235. Novi u Vinodolu 130. Ogulin 93. Otočac 114. Otok 90. Peteranec 149. Pologa 196. Rijeka 89, 129. Sigetac 93. Staza 216. Stubica Dolnja 223. Stubica Gornja 216. Sušak 120, 174. Svibovec 113, 167. Šestine 169. sv. Simun 71. Skrjevo 72, 156, 196. Tijani 151. Topolovac 216, 236. Vukmanić 173. Zagreb 123, 129, 136, 155, 156, 173, 176, 179, 190, 212, 216, 234, 236. Zlatar 67, 236. Zločin 173. Iz raznih mjesta: 152, 155, 174, 196, 217.

Slavonija.

Babina-greda 131. Bebrina G. 216. Bošnjaci 155, 232. Brod 94. Đakovo 90, 129, 130, 147, 163, 178, 186. Gudinci 70, 71. Gjeletovci 116. Kopanica Velika 215. Našice 236. Osijek 16, 67, 212. Požega 174, 178, 235. Semeljci 149, 180, 216, 236. Sibinj 136. Vrbanja 155. Vukovar 204. Županja 71. Iz raznih mjesta: 112, 131, 155, 173, 174.

Dalmacija.

Cavtat 178. Drvenik 235. Dubrovnik 184, 196. Kučice 68, 236. Makarska 114. Nin 199. Novi u Kaštelima 174, 206. Omiš 174. Preko 196. Sale 36. Selca 235. Selo Dobre 216. Spiljet 92, 94, 129, 130. Ston 173, 174, 178, 179, 233, 236. Zadar 129, 178, 199. Iz raznih mjesta: 7, 50, 173, 174, 180.

Herceg-Bosna.

Banjaluka 130. Brčka 114, 131, 168. Brod 74. Čapljina 155. Dubica 90. Hrasno Dobre 156, 235. Koštr 54, 132, 134. Potočani 90. Sarajevo 92, 124, 130, 167, 214, 216, 234, 236. Sarajevsko Polje 125. Tasovčići 114, 155. Travnik 20, 53, 59, 69, 95, 125, 159, 179. Tuzla Dobre 93. Vakuf Gornji 169, 173, 235. Vareš 71, 90, 113. Visoko 194. Zenica 134, 213. Iz raznih mjesta: 131, 155, 156, 200.

Istra.

Francići 196, 236. Kopar 91. Kornić 215. Krk 129, 233. Ispod Vezice 132. Iz raznih mjesta: 113, 131, 168.

Ugarska.

Legrad 215. Macinec 70. Stolni Biograd 191. Iz raznih mjesta: 131, 191.

II. Kazalo stvari.

1. Pjesme.

Glasniku	1	Zdravo, Marijo!	207
Hvalospjev mučenika	147		

2. Članci, pouka.

Jubilej	62	U Ime Isusovo	25
Milosna devočnica	50	Velika obiteljska svetkovina (svi- banj)	83
Molitvena vojna	66	Vijek Srca Isusova	43
Rajski glasonoša	122		
Sve novol	4		

Mjesečne nakane:

1. Posveta XX. vijeka Isusu Kristu	2	6. Kraljevstvo Srca Isusova .	101
2. Dub kršćanski u obitelji .	21	7. Pokornost	121
3. Sačuvanje crkvenih redova u Francuskoj	41	8. Svetkovanje nedjelje	141
4. Očuvanje mladeži od iskva- renosti	61	9. Obaka u vjeri	61
5. Poštovnost	81	10. Velikodušnost	181
		11. Milosrđnost	201
		12. Borba za kraljevstvo Božje	221

3. Vjesnik.

Hrvatska kronika Srca Isusova.

Biskupske riječi: Mar-
ćelić 184. Strossmayer 163.

Biskupije Srca Isusova:
djakovačka 147, 163, 186. Krčka
112, 233.

Zupe S. L.: Bošnjaci 232. Stu-
bica D. 223. Svibovec 113. Škr-
ljevo 72.

Štovatelji S. L.: Maršanik
Stj. 106. Medić A. 206.

Blagdan S. L.: Brčko 168.
Koštić 54. Kriča biskupija 168. Sa-
rajevo 167. Stubica D. 231. Svi-
bovec 167.

Bratovštine S. L: Dubica
149. Leskovac 149. Lukač 169.
Osijek d. 16. Peteranec 149. Se-
meljci 149. Šestine 169.

Društvo djevojaka: Sale
36. Stubička 226. Travnik 53.

Crkva S. L: Škrijevo 72.
Žrtvenici, kipovi, slike
S. L: Bregi 169. Drenova 170. Ko-
stajnica 35. Osijek d. 16. Vukovar
204.

Razno: Devel služba (Ston)
233. Štitovi 207. Zlatna kruna (Sa-
rajevo) 214.

Ine domaće vijesti:

Euharistično društvo u Zagrebu
190. Misije u G. Vakufu 169. Mjesto
mučačkih vjenaca 212. Proslava

Spasitelja (Kučice, Osijek, Travnik,
Zlatar) 67.

Inozemne vijesti:

Apostolstvo molitve 53,
210.

Rim: Agnus Dei 16. Leon XIII.
(posvećenom biskupu bečkom 16;
o sjedinjenju crkava 52.) Bl. Mar-
gareta Al. 189. Novi oprost za mo-

litvu (Srca Is. 210; Bl. Gospi 16).
Mala služba S. L. 71, 147. Škapular
S. L. 34. Zborovi S. L i Bl. Go-
spos 88.

Naša monarhija: Beč, Rad-
nički S. L. 189.

Francuska:	Blagdau S. I.	Azija:	Kina: 12, 27, 86, 103,
Biskup Gouthe-Soulard	88.	144. Dopis iz Beyroutha 210.	
Lassère	89. Paray-le-Monial	Afrika:	Slika S. I. u afričkom
Pariz	53.	ratu 32. Dvije slike iz crne Afrike	
Italija:	Kongres S. I. 52.	49.	
Njemačka:	Ober-Ammergau 53.		

4. Priopovijesti, zahvalnice, razno.

Priopovijesti.

„Bila bih kraljica“	152	Prekinuti Oče naš	50
Dopis jednoga vojnika	191	Srci Isusovo izmirilo negrijateije	7
„Ja ne će još umrijeti“	112	Sveti ga Josip brzo uslijao	47
Pozdrav angloški	155	Zahvalnica sv. Antuna	114

Zahvalnice Srcu Isusovu.

1. Opširne:	Bojni je dobar glas nego zlatan pás 234. Devet- nica pomažu 217. Našao službu 113. Pomoći u trgovini 36. Prebolio 234. Profesor ozdravio 212. Progledao 213. Riješio se otravnih strasti 173. Sagradio sebi kuću 194. S paše 172. Sretna i harna obitelj 151.	2. Kratke:	Božanski liječnik 70. Liječnik duševni 93. Pomočnik u svakoj nevolji 93. Prijatelj mla- deži 71.
		Iz ljestvice naše: 89, 114, 137, 155, 173, 196, 215.	
		Uz naše slike: 73, 94, 116, 156, 196.	

5. Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Pjesme.

„Eto slavlja!“	117	U lagji Crkve	197
Kratko ali jezgrovitо	20	U sveti boj	157
Pjesma jedinica	220	Vjera	174

Članci:

Šta želimo?	17	Godišnja smotra	74, 118
Odziv	56	Jedan vaš prijatelj i vogja	139

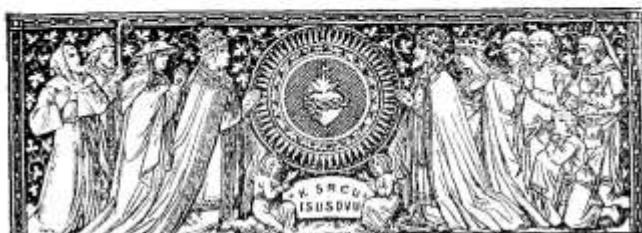
Vijesti:

Akademija Kralju vjekova (Trav- nik)	95	Obnova slavlja (Cavtat, Djakovo, Gline, Gradec, Požega, Ston, Travnik, Zadar, Zagreb)	176
Barbarić Petar	19, 59, 120, 199	Posveta djece (Nin, Zadar)	199
Megjunarodni poklon 119, 157, 219		Školska zastava (Semejci)	180
Mlade Hrvatice	179, 217		
Novi zbor Marijin (Travnik)	159		

Priopovijesti i saslušice:

Čas rastaka	180	„Ovo nas je momče nasamarilo“ 57	
„Čitao sam Schopenhauera!“	198	Pobožna glumica	100
Djeca u Hreljinu	240	Pomoći kod ispita	120
Grozan događaj uz vesele po- kiade	38	Što sve dijete može	237
Mladi revnитељ S. I.	200	Vojnik Kristov	37
Mojei	160	„Zla vremena za dragoga Boga“ 40	
		Zivjela poljska djeca!	140

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 1. Siječanj 1901. God. XII.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 filira; za one,
kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 72 filira.

Glasniku — na mlado ljeto.

staj, krili, Glasniče rajske dvora,
Novog vjeka buran te poklik budi;
Gdje ti evo mlagjanog žica rudi
Deseta zora.

Devet ljeto — devet se zlatnih vala
S vječnog mora na naše žale splinu;
A iz vala devet nam s tobom sinu
Žarkih kristala.

Devet ljeto ljubav bo tvoja krili
Slavskim jugom sipljuć Božanske plame,
Srcu Krista ljubavi dižuć hrame,
Serafe mili.

Novi vjek te ogrnu novim ruhom,
Pa te tako gizdava u svjet šilje,
Novim žarom staro da točiš milje
Pomlagjen duhom.

Ustaj, krili, ledene razgrij grudi;
Briši suze, s uznika negve skidaj,
Ljute rane bolnoga srca vidaj:
Angjelom budi!

Ustaj, milče, krila razastri b'jela,
Oganj s neba prospipaj na sve strane;
Da u vatri Srca Božanskoga plane
Hrvatska c'jela!

—a.

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leonida XIII.)

Posveta dvadesetog vijeka Isusu Kristu.

Kakov će biti 20. vijek? Mnogi ga već danas u zvijezde kuju i česnitaju nam, kako mlađu godinu tako i mladi vijek, kao da niješmo mogli doživjeti veće sreće, nego što smo ljudi novoga vijeka. Drugi opet gledajući na crne očale proriču, da će se zloha u novom stoljeću još većma širiti uslijed javnog bezvjernstva i razvrata u društvenom životu.

Pa što veli Bog, što veli Crkva što li Bogom postavljeni čuvan istine, sv. Otac papa, o mladome vijeku?

Koliko je stalo do samoga Boga, bit će 20. vijek dobar i vrlo dobar.

I dvadeseti vijek učini sám Bog, »koji mijenja vremena i dobi« (Dan. 2, 21), koji »sve učini dobro u svoje vrijeme« (Prop. 3, II), koji je »besmrtni i nevidljivi kralj vjekova« (I. Tim. I. 4).

Dobar će biti 20. vijek, budu li dobri ljudi ovoga vijeka; a to nada sve hoće dragi Bog. »On hoće da se svi ljudi spase, i da dogđu do spoznaje istine.« (I. Tim. 2, 4.) Pa da nam pokaže, kako to nije tek pusta želja, posla nam u punini vremenâ jedinorogjenog Sina svoga, koji je sama sebe dao kano otkupninu za sve (I. Tim. 2, 6.), te je svećano obećao Crkvi svojoj, da će biti s njom sve dane do konca svijeta (Mat. 28, 20). I za sve ljude 20. vijeka Krist hoće da je put, istina i život (Iv. 14, 6.). U tu svrhu pozivlje bez prestanka sve ljude pod slatki jaram zapovijedi

svojih, i vodi ih po sv. Crkvi stazom vječnoga spasa. U tu svrhu siplje i dandanas svjetlo istine i Božansku nauku svoju po svemu svijetu. U tu svrhu nugja i našemu vijeku život nebeski iz otvorenog svoga Srca. »Ja sam došao, da imadu život, i da ga imadu izobilac.« (Iv. 10. 10.)

Nije li baš od početka prošloga vijeka, gdje bijaše ljubav mnogih ohladnjela, a bezvjerstvo preotelo mali, nije li i ljubav mnogih i premnogih ojačala? Nije li vjera i ljubav kršćanska baš zadnjih godina najsjajnije slavlje predila Božanskemu Spasitelju i besmrtnom Kralju vjekova? Čujmo samog sv. Oca Leona XIII., gdje u okružnici od 1. studenoga 1900. veli: »Premda nas gledajući u budućnost neka briga obuzimlj, jer ima u javnom i u skromnom životu dosta, radi čega da se bojimo: to se ipak čini, da nam je minuli vijek uz Božju milost namro i nešto nade i ujeha. Ne da se bo tajiti, da se u zadnje vrijeme ponovila uspomena na duševna dobra, i da je kod mnogih oživjela revnost u vjeri i pobožnosti... Pa koga ne bi ganula ona javna i neobično gorljiva pobožnost prema Spasitelju roda ljudskoga? Prvih se vremena kršćanstva pokazuje dostojnjem ova revnost toliko hiljada, što jednim srcem i jednom dušom od ishoda sunca do zapada diče i slave Ime Isusovo. Bog dao, te se taj plamen odusevljenja za poklad sv. vjere raspirio do silne vatre, što će je uzor primjer mnogih u srcima sviju drugih užgati! Jer što je našemu vijeku od veće potrebe, nego da se posvuda uspostave kršćanski značaj i stare krjeposti u državama? Evo bo rak-rana, što se toliki oglušuju našemu pozivu, i što ne će da se ponove u pobožnosti. O da bi ovi znali dar Božji! O da bi promislili, kako ne može biti veće bijede, nego kad se tko odmetne od Spasitelja svijeta, te se ras-krsti s kršćanskim životom! Jamačno bi se podigli i brzo se vratili pa tako izbjeli sigurnoj propasti.«

Onda veli sv. Otac, kako ni u jedno doba, a naročito za svete godine nije ništa propuštao, da širi svuda spoznaju i ljubav Isusa Krista. I u ovoj okružnici prikazuje svima navlastito pakо zabluđelim kršćanima, Spasitelja roda ljudskoga kano put, istinu i život na mučnom i pogibljnom putovanju do Boga. Od Boga jesmo; k Богу treba da se vratimo. Nu mnogi su ostavili Boga, vrelo vode žive, a kopali si čatrnje raspuknule, što ne mogu držati vode. Kako će oni natrag k Богу i pravoj sreći?

Jedino po Kristu, »*Nitko ne dogje do Oca, osim po meni*« (Iv. 14, 6.) Po Kristu ćemo spoznati istinu, a istina će nas oslobođiti (Iv. 6, 64), a tko ostaje u riječi njegovoj, živjet će do vijeka.

Širimo dakle zborom i tvorom, molitvom i primjerom svojim spoznaju i ljubav Isusovu među ljudima, a najviše u samim sebi! Krist, besmrtni kralj vjekova, jedino može usrećiti mladi vijek. To nam i umiruci vijek dovujuje Posvetimo Kristu čitav 20. vijek, koliko je stalo do nas! Nek se Kristu povrati prijestolje, što ga ide; nek se posvuda prizna njegovo kraljevstvo, komu nema kraja ni konca. Onda će se i u 20. vijeku još sjajnije ispuniti ona proročka riječ njegova: »*Kad budem podignut od zemlje see ču k sebi privući*« (Iv. 12, 32.)

Sve novo . . .

Novo godina i novo stoljeće — novo nebo i nova zemlja — zato se sada i »Glasnik« u novo odjelo zaodjenio.

Nova godina — o tome za stalno ne sumnjaš, dragi čitaoče! Ali *novo stoljeće* — možda tu već klimaš glavom; a po gotovo čujuci »*novo nebo i nova zemlja*«, pomislit ćeš, da Glasnik danas s tobom šale sprovodi. Nego slušaj me prije, pa onda sudi!

Novo stoljeće sada počimamo rekoh, premda su si mnogi već 1. siječnja 1900. čestitali »*novo*« stoljeće. Nu sigurno je, da se novi vijek, 20. vijek, istom 1. siječnja 1901. otočinje. Da bi to dokazali neki su učeni ljudi tekom prošle godine pače i čitave knjige napisali. Nu najbolje znade ovo rimska, katolička Crkva, koja je od vajkada, kad su kršćani počeli računati godine rođenja Isusova, tako računala, da svaka s'ota godina još spada na staro stoljeće, a istom sto i prva godina na novo stoljeće. Tako računa i sam sv. Otar papa u Rimu.

Dakle sad možaš vjerovati, mili štice, da mi ove godine počimamo *novo stoljeće*.

Ali sad na drugu tačku! Pitat ćeš se: »Šta će danas Glasnik s *novim nebom i s novom zemljom*? Nebo će sigurno ostati staro, pa i zemlja ne će se više ponoviti, nego će sve starija biti.«

Misliš li zar tako? Čuj der, da ti kažem!

Kad je Spasitelj nazad dva i četvrt stoljeća blaženoj Margareti objavio pobožnost Presv. Srcu, tada joj reče, da je velika želja, eda bi ga potpuno ljubili svi ljudi, njega potakla, te je odlučio objavit im Srce svoje, ne bi li si ovim zadnjim naprezanjem ljubavi osvojio srca njihova u ovim posljednjim vjekovima.

Nuto, dragoviču moj, zar to ne znači toliko, da je svijetu odzvonilo, i da je od objave pobožnosti Presv. Srcu zadnja doba svijeta nastala? Tako su se i širom svijeta one riječi Isusove razumjele; da sv. Gertruda već prije više od šest sto godina dobila je nebesku objavu, da je pobožnost Presv. Srcu pridržana zadnjoj dobi svijeta.

Apoštoli su istina jednom upitali Gospodina, kada li će biti sudnji dan, a on im reče: *Nije vaša znati vremena i ljeta, koja otac zadrža u svojoj vlasti.* (Djel. ap. 1, 7.) Po tom dakle ne ćemo mi moći izračunati godinu i dan, kad će Isus doći sudit žive i mrtve. Ali je opet Spasitelj u sv. evangijelu unaprijed kazao znamenja, po kojima će ljudi moći upoznati, da je blizu sudnji dan; te ne budu sasvim iznenagjeni, što će doći konac svijeta.

Takav jedan je znak, što će prema koncu svijeta bezbožnost i bezvjera strašno preuzeti mah. »Bezakonje će preoteti, a ohladnjet će ljubav mnogih« (Mat. 24, 12.) »Sin čovječji kad dogje, hoće li naci vjeru na zemlji?« (Luk. 18, 8.) Pače velik otpad od Krista i njegove Crkve bit će prije sudnjeg dana, kako proreče sv. Pismo. (2 Sol. 2, 3.) No, dragi štioče, je li to sve daleko od nas? Veliki francuski biskup Bougaud reče, da ima sad u Francuskoj malo mlađića (ako izuzmeš one, što se odgajaju u zavodima redovnikâ), koji bi do 15. godine još sačuvali svoju vjeru! Nije li slično i u drugim zemljama? A u »gospodskom svijetu« zar je u nas, u Hrvatskoj, puno bolje? Gotovo posvuda proganjaju Crkvu i vjeru Isusovu, sad javno, sad potajno; mnogo je hiljada u zadnjim godinama, osobito u Austriji, otpalo od katoličke Crkve. A gadni grijesi nisu li učestali na zemlji nalik na Sodomu? — Zar nijesu to »znaci vremenâ?«

Drugi je znak, da se približuje konac svijeta po sv. Pismu, što će se evangijelje naviještati po cijeloj zemlji.

Mi Hrvati nemamo na žalost posebnog časopisa, koji bi pisao o misijama. Koji čitaju takove časopise što n. pr. :

izlaze u Poljskoj, Francuskoj, Njemačkoj, oni vide, kako baš u naše doba navještenje sv. evangjelja sve dalje napreduje; kako se je među inim iza toliko vjekova sad i *nutarna* Afrika misionarima otvorila; možemo se nadati, da će se nakon sadašnjih nemira i golemo *kitajsko* carstvo, i s njim čitava Azija propovijedi evangjelja otvoriti. Gle, još malo, pa će se ispuniti i ovaj »znak vremena«.

Napokon: sigurno je, da će se prema koncu svijeta pobožnost Presv. Srca Isusova sve više i više širiti; da će pobijediti Srce Spasiteljevo nad svima, koji su dobre volje; i Srce Isusovo bit će za sve prave kršćane najsigurnija tvrga u onim strašnim borbama, što ih čekaju u vrijeme »antikrista«. Mi znamo, da je to jedna od glavnih svrha pobožnosti Presv. Srcu. Ali mi i vidimo na svoje oči, kako ova pobožnost sada posvuda se širi, kako je već prodrla u najdalje doline i sve do najviših brda, gdje god ima kršćanskih duša. Mi vidimo, kako je ona regbi *srce*, što kuca usred katoličke Crkve, i kako je ona po riječima našega sv. Oca *Lava XIII.* postala »značajni biljež naših dana«. Jest, ne samo Crkva, trije 25 godina Presv. Srcu se posvetila, nego je papa, kao namjesnik Kristov, pače čitavi rod ljudski, sve narode zemlje II. lipnja 1899. svećano posvetio Srcu Spasiteljevu. I naša mila Hrvatska nimalo nije zaostala, nego još i drugim zemljama prednjači: posvuda se među nama osnivaju bratovštine Presv. Srca, crkve i oltari njemu na čast se dižu, revni dušobrižnici i katehete šire svagdje ovu pobožnost, čitava omladina hrvatska najsjajnijim se načinom na golemu radost sv. Oca pape posvetila Srcu svoga Spasitelja, a »Glasnik« dobiva odasvuda dopisā i radosnih vijesti, kako širom naše mile domovine jednako raste oduševljenje za pobožnost Presv. Srcu. Jest, sve to nas uči, da će ovaj vijek, što ga sada počinjamo, biti za sve dobre kršćane

vijek Presv. Srca Isusova.

Dragi štioče! Glasnik nije prorok; ali sve što sad vidjesmo i promotrismo, sve su to »znaci vremena«. Odatile možemo s pravom zaključiti i reći: svijet dozrijeva sve to više za onaj dan, gdje će Spasitelj po drugi put doći na zemlju, da zovne k sebi sve vjerne prijatelje svoga Srca, neka budu s desne vječnoga suca u neizmjernoj časti i slavi, pak onda nek unigiju u blažene stanove, u

carstvo nebesa; a oni, što stoje s lijeve sučeve, bit će bačeni u vječni oganj pakleni, jer za ljubav, što gori u Srcu Spasiteljevu, nijesu htjeli uzvratiti ljubavi, već su više ljubili ovaj jadni, prolazni svijet.

»Ali — reći ćeš — zar će onda biti novo nebo i nova zemlja?« — Hoće, jer »zrijezde će s neba pasti i sile će se nebeske pokrenuti«. (Mat. 24, 29) A sv. Petar (2. Petr. 3, 7): »Sadašnja nebesa i zemlja tom istom riječi zadržana su, te se čuvaju za vatru na dan sudnji i pogibli bezbožnih ljudi. I dalje (st. 10 sl.): »Dan Gospodnjí će doći kao lupež noću, u koјi će nebesa s hukom proći, a počela će se od vatre raspasti, a zemlja i djela, što su na njoj, izgorjet će. Kad će se d'kles ovo sve raskopati, kakovim treba vama biti u svetom življenu i pobožnosti, čekajući i želeti, da bude skorije dolazak Božjega dana, kojega će se radi nebesa spaliti i raskopati, i počela od vatre rastopiti. Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo i novu zemlju, gdje pravda živi.« A u otkrivenju sv. Ivana čitamo (21, 5): »Evo, ja sve novo teorim.«

»Sve novo! — Dragi štioče, ponovimo i mi srce svoje! — Kako to? N čim drugim, nego ljubavlju prema Srcu Isusovu, koja će sve u nama novo tvoriti. Ova se pako ljubav pokazuje kloneci se grijeha, primajući sv. sakramente, moleći i druga dobra djela tvoreći.

Onda ćemo moći s radošću i »novom vijeku« i sudnjem danu u oči gledati, »O kako je slatko umrijeti, piše bl. Margareta, pošto smo vazda gojili pobožnost napram Srcu onoga, koji će nas suditi.«

Srce Isusovo — izmirilo neprijatelje.

God 1885. dva su Isusovca držali sv. poslanstvo (misije) u Zadru, kad eto jednog dana dogje neki čovjek, da posjeti jednoga od misjonara, već blagopokojnoga o. Basilca.

»Pomoz'te mi, oče, veli, jer mi je život u velikoj pogibli.«

— Kako to? odvrati misjonar.

— Još bijah momkom, nastavi onaj, kad se posvadih sa gosparom obližnjeg sela; mi se pobismo, i ja ga ubih.

Zaradi onoga ubojstva morah 20 godina čamiti u teškoj tamnici. Otada su dvije godine, što pretrpjevši kaznu kući se povratih. Ali ona obitelj, kojoj sam ubio starješinu, uvijek me progoni svojom mržnjom, gledajući svaki dan kako će mi se osvetiti. Tako sam uvijek u strahu i trepetu, te ne mogu naći mira dan i noć; s toga vas molim, oslobođite me, ako Boga znate, iz ove stiske.

— Eh, sinko moj, odvratit će misijonar, ako je tako, onda zaista ne znam, kako bih ti mogao pomoći.

Nego nesretnik toliko ga zaklinjao, te mu svećenik najzad obećao da će gledati, što bi se moglo za nj uraditi. Onda će o. Basile ob ovom događaju povesti riječ i sa svećenikom, kod kojega je upravo bio. Nu ovaj mu izjaviti: Ostavite to, veleć, oče; ta već su mnoge i ugledne osobe posegle u onu obitelj za ovoga nesretnika; pa sve zaludu.

— Zaista ništa ne mogu, odvrati misijonar, gledjem li tek na svoje vlastite sile; no ja stavljam sve pouzdanje svoje u Presv. Srce. Ono će — kako se čvrsto nadam — ovdje pomoći.

Sutra dan poči će o. Basile sa seoskim knezom onamo, gdje je bila porodica ubijenoga. Knez je nosio dvije slike: Presv. Srca Isusova i Marijina; a bijahu zastrte platom. Došavši u kuću uvrijegjene obitelji potraže kućegazdu. Misijonare odvedu u sobu, gdje su sjedila dva sina ubijenoga gospoda.

— Ja dolazim, — reće o. Basile preko praga — da vas blagoslovim, vas i porodicu vašu i imanje vaše.

Ove bi riječi primljene srcem zahvalnim i radosnim. Misijonar znao upotrijebiti ovaj dobar dojam pa će im:

— Ne cu ja vas blagosloviti, nego blagoslovit će vas Presv. Srce Isusovo i Marijino. — To rekavši otkrije slike. Oba brata neobično ganuta padnu misijonaru pred noge, nu ovaj nastavi:

— Prije nego će vas ova Presveta Srca blagosloviti, treba da ispunite nalog, što vam ga po meni daju.

— Oče! o čemu se radi? povika stariji, mi smo pripravni, da to ispunimo. Je l' da hoćemo? — obrati se drugome bratu.

— Hoćemo, odvrati ovaj, eto nas, pripravni smo.

— Dobro dakle. Presv. Srce vam veli, da oprostite ubojici oca vašega.

Istom to doreče misijonar, a stariji, inače tvrdokorjni, već raskrili ruke, te usklikne:

— Gdje je, da ga zagrlimo?

Nagla ova promjena sve što bijahu prisutni, veoma iznenadi; megju to dade misijonar odmah potražiti jadnoga krivca. Ovaj sa strahom i trepetom očekivao, kako li će pomirenje uspijeti. Došav on na vrata od sobe, pade na koljena, i reče:

— Hvaljen Isus! Smijem li unutra?

— Smiješ, odvrate braća. Onda će na koljenima po drugi put pozdraviti: Hvaljen Isus! Smijem li pristupiti?

Kada braća i to dopuste, približi se najstarijemu bratu, pa će i treći put pozdraviti sa: Hvaljen Isus! A onda će:

— Jesmo li sada izmireni?

Na te riječi raskrili ruke uvrijegjenik, poleti ubojici oca svojega, pa ga ogrli kanoti najboljeg prijatelja. Kada to prisutni vide — a bilo ih je mnogo — ne mogoše, da zaustave suze, koje im bijahu navrle na oči.

Sad misijonar pokaza slike Presv. Srca, pa će onda:

— Vi ste sad jedan drugome oprostili. Još samo treba da obje stranke zamole Presv. Srce, neka oprosti: ovome zločinu, a vama dugotrajnu mržnju.

Sva trojica poslušaju. Zatim se stanu iz nova grliti; i to ne samo ona trojica, nego i cijela porodica i rodbina — sve do najmanjeg djeteta; jer kad bi se kod takva izmirenja zaboravilo ma i na malo dijete, onda ne bi ljudi vjerovali, da je uvreda oproštena; jer bi se ovo dijete moglo kasnije osvetiti.

Misijonar ih na to opomene, da sklopjeni ov čas mir čuvaju, i vjerni da ostanu pobožnosti k Presv. Srcu. Pomitovani ubojica ne može više da se drži od prevelikog veselja.

— Dok sam ono b'o dugo u zatvoru, reće, ja sam prišedio 42 talira. Eto ja ih sada žrtvujem, da bi se za pokojnika sv. mise služile.

— Nipošto, odvrati stariji, to je naš posao, da se bri nemamo za očevu dušu. Neka budu ovi novci posvećeni

Presv. Srcu Isusovu, kojemu sad dobivenu milost dugujemo. Upotrijebimo ih da nabavimo prekrasan okvir za ove dvije slike, koje neka u crkvi budu izložene štovanju

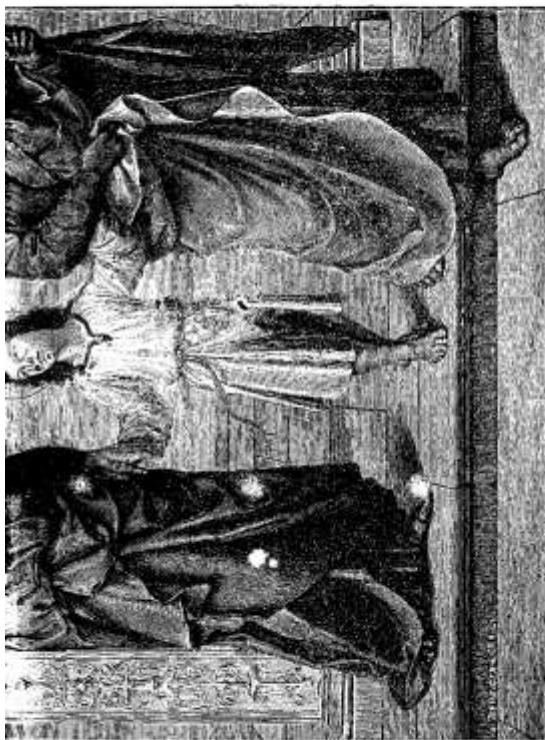

kršćanā, i za vječnu spomen na ovu milost

Prijedlog se taj svima svidje, te se kasnije izveo.

Prije nego li će misjonar otići, još jednom blagosloviti tu sretnu kuću. Predili i malu gozbu; oba brata

posadiše svoga novoga prijatelja između sebe, a svakojake zdravice redale se o novoj ljubavi i sklonosti. Onda obje stranke primiše sv. sakramenat pokore i ol'ara, kako

Sveta Obitelj.

im je misijonar naredio. Tri dana iza toga obnoviše kod zaključnoga govora u crkvi javno svoje obećanje, da će u buduće zajedno živjeti u miru i u slogi.

Ne treba spominjati, da se je ovaj događaj silno

dojmio sviju, koji su to vidjeli ili za to čuli! Mnogi su seljani od radost zaplakali, a mnogi se neprijateži potaknuti ovim primjerom izmili.

Tako je sjajno dokazano, da je istinito obećanje, što ga je Isus dao bl. Margareti: »Ja ću povratiti slogu i mir obiteljima razdvojenim.«

Kina i Srce Isusovo.

Nazad nekoliko godina tko bi bio i pomislio, da će Kinezi sa svojim crnkaštim, širokim, koščunastim licem, plosnatim nosom, dugoljastim i ponešto nahrubljenim očima i širokim ušima — tolikih grozota počiniti? Ili tko bi rekao, da će taj narod s dugom perčinom od jednog uspiriti zublju strašnoga rata, i na se svratiti pozornost gotovo cijele Evrope? Pa opet je tako. Gle eno gdje gvozdene lagje morem plove noseći preko nedoglednog oceana na hiljadu vojnika raznih država i narodnosti, a na međan, kakav će rijetko kad vidjeti. Novine su pune svakojakih vijesti iz Kine, dok susjed susjeda na ulici i na trgu dnevice pita: što ima novo u Kini?

Nego sto će to sve »Glasniku?« Zar da i on vikne: tko je junak, nek se lati oružja sjajna, pa hajd u Kinu! Nipoštoli! Dosta je već Evropa žrtvovala sinova svojih. Bit će da je i gdjekoji hrvatska majka kao sinja kukavica zakukala za sinom, kojega je pozvala ratna trublja — u daljeku Kinu. Tko zna, hoće li on ikada više vidjeti staricu majku i pozdraviti mili si zavičaj?

Nego brate dragi, onaj rat nije samo koban za kulturu, trgovinu i promet; on će imati i te kakih posljedica za katoličku Crkvu, za kraljevstvo Presv. Srca u onoj nesretnoj zemlji. Zato misli Glasnik, da će baš u dobar čas doći, da pri povijeda čitateljima svojim, kako se onamo u Kini štuje Presv. Srce, i kako ova pobožnost sada donosi upravo divne plodove nepokolebive stalnosti u svetoj vjersi.

Ti, dragoviču moj, samo lijepo sjedi u zapečku kod kuće i slušaj, što ti pri povijedam; a zatim podigni, molim te, ruke svoje k nebu, pa se i ti po želji sv. Oca Bogu pomoli: »Smiluj se. Bože dragi, onim tako nesretnim na-

rodima! Ulič svima misli slegge i nira ne bi li se i restalo
mučiti i rušiti, ne bi li se kraj učinio krvnomu pokoju
kršćanâ!*

Kineska carica

Krvave bijeskavice.

Ugledam li u jutru, gdje se sunce na istoku pomalja
sve u crvenom rumenlu, kô da si je preko noći krvljû

opralo svjetlo lice; odmah ti se sjetim jadne i čemerne Kine. Tå sva je ona sada ugreznula u krvi kršćanskih mučenika!

Bit će tome godina dana ili nešto više, što nam dopre tužni glas iz Kine: »Velika pogibelj prijeti vjerovjesnicima i kršćanima! Molite se za njih Bogu!« Pakao već otpočeо da igra igru svoju — a u zao čas po kršćane. Kuia su god prošli čopori t. zv. »boksera«, onamo ne vidiš drugo no pustoš, ruševine, pepeo.

Tako oni navalili u sjevernom Šangtungu na 27 kršćanskih općina; u Miao kia bingu opustošile 103 općine itd. A kršćani? Nekojo još u pravo vrijeme umakose, drugi koji su pali neprijatelju u šake, na svaki su način bili siljeni, da se odreknu Krista, i da žrtvuju bogovima poganskim. Ali divnih li tuj primjera kršćanskoga junaštva! Jedan katekista n. pr. bi uhvaćen. Najprije ga tako okrutno isibaše, da mu je krv curila iz stotinu rana. Nu on krvnici dovikuje: »Udarajte samo ljudski; život mi možete uzeti, ali ne vjere!« Odvukuo ga dakle pred svojega vogju. Taj plane kao živa vatra.

»Zar je istina, da si ti kršćanin?« — »Jesam.« — Na ovaj odgovor dade mu odsjeći jedno uho. »Jesi li i sada još kršćanin?« — »Jesam!« — Odsijekoše mu i drugo uho. »Zar si još uvijek kršćanin?« — »Jesam, pa ču to vijekom i ostati!« Uz ove riječi pruži krvniku neustrašivo svoju glavu, koju mu on s mesta i odrubi.

Prognani od kuće i kućišta, progonjeni kao divlja zvjerad, razumije se, da su kršćani skoro trpjeli strahovit glad, gori od gotove smrti. Od nevolje stadoše jesti travu i lišće; koru bi s drveća oguliti, osišili i samljeli u čudno brašno — za još čudniji krašac. A šta ih tek čekalo u zimi, koja u Kini zna i veom i ljuta biti?

Dok se ti griješ uz troplu peć, i blaguješ božjega dara: u Kini na hiljade vjernih kršćana zbog svoje vjere dršcu od zime, i lata u po goram, skapajući od glada i nevolje ljute. Pored svega toga vjerni Kinezi kršćani junaci stoje uz Isusa i njegovu sv. Crkvu; rekao bih, da je vihar, koji bijesni, samo još više uspirio božansku ljubav u srcu njihovu.

»Bilo je baš prvoga petka u korizmi lanjske godine«, prípovijeda jedan vjerovjesnik, »kad dogjoh sa svojim ka-

tekistom u selo Zoing dao. Na moje pitanje, gdje je crkva, ne dobih odgovora. — »To sluti na zlo!« pomislih ja.

Krenemo dakle sami na put, da potražimo crkvu. Više puta čusmo jednoga ili drugoga poganina Kineza vrncati: »Ha ju Jaukuize ma? — Zar ima još evropskih gjavola?« Na što bih ja obično kratko odgovorio: »Jest, ima ih još!« Dugo već bijah u crkvi, a još nema nijednoga kršćanina, prem su inače svi namah radosno pohrili k meni. — Napokon iza drugoga boravka pomoli se na vratima jedna žena — imenom Ring. Znalo se za nju na daleko i široko, da govori kao čekalo, a i zbog njezine ustrajnosti u vjeri bila ona poznata.

S nekim strahopočitanjem približi mi se, te će me zamoliti za blagoslov.

»Oče, eto kukavštine. Svi kršćani su »chjapola« t. j. od straha pobjegoše. Ja sam sama ovđe sa djecom svojom. Bog ti znao, koliko ti noći nijesam ni oči zaklopila. Susjedi i prijatelji svi me nagovaraju, neka bježim. Nu ja ne ču, pa ne ču, da pobegnem. Ako baš hoće da me ubiju, slobodno im. Ja se ne bojim smrti za vjeru.«

Isto tako govorila kći joj. Za pô sata vratile su se opet, ali s njima i jedan muž.

»Kišnifu, koton — pozdravi svećenika!« Vidjelo mu se, da je malo zabunjen — ali najedanput razveže mu se jezik.

»Ziel! sestro, ti se ne bojiš umrijeti za svoju vjeru; to mora biti nešto dobro! Dosele bio sam ja poganin, ali odsele bit ču kršćanin. Gospodine, zabilježi i moje ime!«

»Ala, rekoh sam sebi, divne li srčanosti u ovoga čovjeka, pa još u tako teško vrijeme!«

U isti mah čula se na cesti vojnička trublja. Bili su vojnici, što ih poslao potkralj na obranu prognanih kršćana.

Da si sad vidio kako su sebjegunci radosno vraćali kući. No kako su se ljuto prevarili! Mjesto, da bi vojnici štitali katoličku vjeru; došli su, da ju unište. Tko ne plati velike globe, toga će bacit u tamnicu, ili ga ni dva ni tri, objesit na vješala tanka.

A tko će ova ogromu četu držati na okupu? Tko li joj donositi naloge vrhovnoga vogje, Božanskoga Spasitelja? Tko drugi, ako ne upravo glasonoša njegov »Glasnik Presv. Srca Isusova?«

Zato si »Glasnik« drži i za osobitu čast, što može u novom stoljeću kan glasonoša Presv. Srca redovito zalažiti među hrvatsku omladinu. Drugim riječima: »Glasnik« hoće od sada u svakom broju, do okupi oko sebe hrvatsku omladinu, da joj otkrije osno e i želje Presvetoga Srca, da ju bodri i uputi, kako i protiv koga će se boriti »za krst časni i slobodu zlatnu.«

Ali to će »Glasnik« da vrši poput dobra domaćine, što okuplja oko sebe svoju djecu, da se s njome na prijateljsku porazgovori i sporazumije. Na tom sijelu hrvatske omladine bit će dakle slobodno, da svaki ustane i kaže svoju. Jedan će nam mladenačkim zanosom — ali po istini — pripovijedati koje lijepo djelo, što ga je sâm ili tko drugi izveo na slavu Presv. Srca. Drugi će nam vještim perom ocrtati napredak kraljevstva Presv. Srca i »Zbora Marijina« u svojem zavičaju: tko tuj osobito širi ove pobožnosti, kojim li sredstvima, kojim uspjehom i uz koje poteškoće. Treći će nam sa zahvalnošću prema Bogu priopćiti kako je oživotvorio ono, što je »Glasnik« preporučio ili predložio. Četvrti oduševit će nas kojom mu draga krasnom criticom — ako je moguće iz života hrvatskoga naroda — na sve, što je lijepo, plemenito, idealno. Rječ u jednu: apoštolska ljubav prema Presv. Srcu, živa vjera, čistoća srca, čelik-značaj i požrtvovna ljubav prema domovini: to je naša lozinka, to su ideali, za koje će se hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova među sobom oduževljavati. A mi se nadamo da će nas i gg. svećenici, učitelji i učiteljice obradovati mnogom krasnom criticom iz živita povjerene si mlađež, što će opet druge na slična djela potaknuti.

Samo molimo naše mlađe prijatelje, koji tuj prihvate riječ, neka imadu pred očima da govore cijelokupnoj hrvatskoj omladini. Zato treba, da im je beseda lijepa, kratka, zanimiva. Dosadi nema mjesta na ovom našem sijelu. Tuji mora biti sve veselo, živo i zanimivo. Nu gdje se sastaje vesela omladina, zaorit će i pjesma. S toga su nam dobro došli i naši mlađi pjesnici. Evo im lijepe zgode, gdje će ovaj nebeski dar upotrebiti u najuzvišeriju

svrhu: da oduševe hrvatsku omladinu, koja vojuje pod zastavom Presv. Srca, za njezine najviše ideale: za vjeru i za dom. Neka se dakle razlikeže vesela davorija, — samo se hoće, da je pjesma u istinu dotjerana, kratka, zanosna, rječju: odjek plemenite duše, koja će i u druge mladenačke grudi uliti zanos i oduševljenje za naše ideale. Bude li uputno, Glasnik će donesti i imena pisaca.

To je u glavnim crtama naš program. Mila omadino hrvatska! Kako ti se svigja? Piši nam slobodno, što ti mniyeš o cijeloj ovoj zamisli.

Sve dopise i listove za ovaj novi prilog Glasnika prima s blagodarnošću

Uredništvo Glasnika Presv. Srca.

Hrvatski uzor-mladić.

Onomadne ugleda svijet jedna vrlo lijepo opremljena sa mnogo slika okićena knjiga s napisom: »Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladić.« Petar Barbarić bijaše, kako to mladi čitatelj valjda već znade iz »Glasnika« (br. 4-7 god. 1900), u istinu krasan cvijetak iz vrta hrvatske omladine, kojoj je pisac ovo djelce i posvetio. Punim pravom nazvali su ga »apođolom Srca Isusova«. U njega se može hrvatska omladina, što vojuje pod zastavom Božanskoga Srca, ugledati kamo u svoj uzor i stjegonošu svoga.

Hoćeš li pocit za njim, mladi borioče Presv. Srca? Evo ti lijepe zgrade: Sada, gdje se počinje nova godina; sada, gdje se naš »Glasnik« zaodjenu novim ruhom; sada gdje on pod zastavu Presv. Srca sakuplja hrvatsku omladinu; nastoj i ti poput našega Petra oko širenja ovoga lista, osobito među mladeži. Sve da je to Barbariću bila sveta dužnost, jedva bi se više mogao truditi, da »Glasnik« pribavi što više predbrojnika. On bi u sjemeništu išao od jednoga gjaka do drugoga, moleći i nagonvarajući, da nikoga ne bude bez »Glasnika«. »De bronze ti,« znao bi reći, »kad će toliki drugi; što ne bi i ti nešto učinio na radost Presv. Srcu! Pa što je to 36 novčica? . . .«

* Napisao Ante Puntigam D. I. Zagreb, Tisak i naklada A. Scholza, Cijena je knjizi 1 Kr.

Za siromašnije gjake posegnuo bi i sam u svoju onako dosta mršavu kesu, da za njih plati. Jedne godine pretplatili se gotovo svi gojenci na »Glasnik«. Posvuda bi Petar udario u bubanj, ne samo megju svojim drugovima, nego i pišući, na razne strane, navlastito u praznicima — kod kuće.

I doista mnogi bi se predbrojili, samo treba, da ih na to potakneš, i da im, ako toga sami ne znadu, ti naručiš »Glasnik«. O kako bi to krasno bilo, kad bi se u svakoj župi, u svakom zavodu, u svakoj školi našla jedna revna duša, koja bi iz ljubavi prema Presv. Srcu taj slatki teret na se uzela! Evo vidiš, dragi štioče, kako možeš i ti postati apoštola Presv. Srca. Ded samo pokušaj jedanput. Pa ako ti pogje za rukom, te si »Glasniku« oveći broj novih predbrojnika pridobio; javi nam to. Mi ćemo imena ovih revnitelja i revniteljica u Glasniku drugim na izgled objelodaniti. A onoj deseterici koji će za »Glasnik« najviše novih pretplatnika predobiti, poslat ćemo »na dar« životpis Petra Barbarica.

Kratko ali jezgrovito.

Jedan travnički gimnazijalac skupio si cijeli sadržaj duhovnih vježba (»eksercicija«) u ovo malo stihova, za koje bismo željeli, da si ih mladi štioč ne samo duboko u pamet i srce usadi, već da ih i djelom oživotvori:

»Kristu služit — to je nad sve časti;

Njega ljubit — nema veće slasti;

Njega sl'jedit — to je veličina;

Sve je drugo varka i taština.«

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 2. Veljača 1901. God. X.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 filira; za one, kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 72 filira.

Namjena molitava i dobrih djela u veljači.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Duh kršćanski u obitelji.

»Ne gradi li Gospodin kuću, zaludu rade radnici; ne čura li Gospodin grad, zaludu bdiće stražar.« To su početne riječi psalma 126., koji čitav govori o blagostanju bogobojazne obitelji. Kršćanski roditelji! Nema li mjesta za Boga u kući vašoj; nije li vam sav život obiteljski duhom kršćanskim pronišnut: »Zaludu cete raniti prije zore« (ps. 126, 3.), zaludu cete i ob noć bđiti, da se mučite za svagdanji krušac.

Bez Boga, bez duha kršćanskog obitelj je kao kuća ili bolje da reknem, kao hrpa kamenja bez temelja, bez spojnoga maza, bez krova: prave razvaline, skrovište zmija i zvjeradi.

Bog je već u raju osnovao i uredio obitelj. Ko se ne drži zakona Božjega u obiteljskom životu, taj samoj obitelji potkapa temelj i korijen. Bog u svako doba kod svojih izabranika čuva i branio obitelj kao zjenicu svoju, kao jednu od najvećih svetinja ljudskoga roda. Pa kad je zloba ljudska u starome zavjetu sve više stala rastavlјati,

što Bog bijaše spojio, nije Bog sve dalje kroz prste gledao, nego je najprije u kućici Nazaretskoj pokazao uzor primjer kršćanske obitelji, a onda je u crkvi novoga zavjeta nerazrešivi vez obiteljske zajednice, zakonitu ženidbu, uzvisio do svetosti i dostojanstva pravog sakramenta.

Bog je i diljem kršćanskih vjekova po crkvi svojoj uzdržao obitelj na visini evangjeoskoga zakona. Što nijesu sve kušali i okrunjeni silnici poput engleskoga kralja Henrika VIII. i bezbožna tajna društva našega vijeka, da obitelji oduzmu naijači temelj i najljepši ures, kršćanski značaj ženidbe i duh kršćanski u obiteljskom životu! Nu gdje su vjernici slušali glas crkve i glas Božji, tuj i sada još cvate taj duh kršćanski u obitelji te nosi najkrasnije plodove u baštini Gospodnjoj (ps. 126, 4), to će reći u čestitoj djeci.

Koja je pak obitelj proniknuta duhom kršćanskim? Ona, u kojoj svi članovi: roditelji, djeca i služinčad, vrše volju Božju i dužnosti svoga staleža. Ondje vlada duh kršćanski, gdje se sav život obiteljski osniva na strahu Božjem, na štovanju očinskog i majčinog ugleda, na ujamnoj ljubavi i na kršćanskoj radinosti ili umjerenosti. Ove 4 krjeposti jesu kanoti četiri neuskolebiva stupna, na kojima se gradi i sigurno počiva srca u obitelji.

Strah Božji nada sve drugo uzdiže kuću. Gledajte bogobojažnog Tobiju, koji i sina svoga »od mlađih nogu naučio bojati se Boga i kloniti se svakoga grijeha« (Tob. 1, 10). »A jer se je svim srcem svojim sjećao Gospodina, dade mu Bog te ugje u volju kralju Salmanasaru« (1, 13.). Nu i sada »više se je Tobija bojao Boga nego kralja« (2, 9.); a kad ga je sám Gospodin kušao sljepoćom, »ustrajao je nepomično u strahu Božjem« (2, 14.) opomenuv i svoje na strpljivost. I zaista nije se zaludu na strahu Božjem osloonio Bog iza malo vremena vratiti njemu i obitelji njegovojo stostruki blagoslov, a ostali svoj život sproveđe u veselju i pošto je lijepo napredovao u strahu Božjem preminu u miru... I navršivši 99 godina u strahu Božjem pokopaše ga u veselju. A čitav njegov rod i na-raštaj njegov ustraja u dobru životu i na putu svetosti, tako te su bili u volji i Bogu i svim ljudima naokolo« (Tob. 14, 4; 16—17).

Drugi je stup u obitelji kršć. ugled oca i majke. Kao što nijedna država, nijedno društvo ne uspijeva, ako

Sveta Obitelj.

se ne štuje i sluša zakonito poglavarstvo; tako i obitelj sve više propada, što više propada ugled oca i majke. »Poštuј oca i mater, da dugo živeš na zemlji.« To je prva od onih zapovijedi Božijih, što no se tiču bližnjega. Sam je Bog ovđe svećano potvrdio naravski ugled roditelja nad djecom a Bog Čovjek jamačno nije ukinuo, nego do potpune savršenosti dotjerao tu zapovijed, kad je podložan bio Josipu i Mariji do 30. godine svoje. — Žene, veli sv. Pavao (Ef. 5 22), nek se pokoravaju muževima svojim, kao što Gospodinu: jer je muž glava ženi, kao što je Krist glava crkvi.

Ali i muževima dovikuje isti apoštoli (5. 25): »Ijudi, ljubite žene svoje, kao što je Krist crkvu ljubio i sám se za nju žrtvovao.« I opet (Ef. 6. 4): »A vi, oci, nemojte razjariti sinova svojih, nego ih uzgajajte n nauci i u stegi Gospodnjoj. Ljubav a v, kršćanska ljubav koja zaradi Boga nosi uzajamno breme i mane drugih, mora spajati srca roditelja i djece i služinčadi u duševnu zajednicu. Uzajamna je ljubav ne samo stup, nego kanoti duša kršćanske obitelji. Otac je glava obitelji kršćanske, a majka kanoti srce. Djeca su najplemenitiji udovi poput zjenice u oku, a služinčad opet poput ruku i nogu služe tomu tijelu obiteljskom, što ga nadahnjuje ljubav!«

Ima još jedan stup, na kojem se osniva ne samo vremenito blagostanje, nego često i duševni boljak i vječna sreća obiteljskih članova. A taj se stup zove radinost i umjerenošt. Godine 1874. ugledni neki liječnik posjeti na molbu vladinu engleske tamnici, da bi iskustvom i statističnim podacima dokazao, kako su u uskom savezu zločinstva i neumjerenost u piću. U jednoj tamnici nagje 6 uznika rogjaka. To ga je nukalo te stade točnije ispitivati njihov rod. Pa što nagje? Od jedne žene, koja se rodila g. 1740. a još se g. 1810. naokolo skitala kao pijanica, nagje u pismenim iskazima do g. 1874. 834 potomaka. Od ovih bilo je 709 osoba, kojih je život mogao točnije istražiti. Megju njima bilo 100 nezakonite djece, 181 javna grješnica, 142 prosvjaka, 64 osobe primljene u koje sirotište, 76 utamničenih zlotvora, kojima je pripadalo i 7 ubojica. U 4. koljenu bili su gotovo svi potomci ove žene zločinci i javni grješnici. Svega je država potrošila za ovu jedinu obitelj i njezine potomke $2\frac{1}{2}$ milijuna forinti što u tamnici što u raznim sirotištima.

Kako ne bi strašni ovaj primjer opametio i mlado i staro, da se priući radinu i umjerenu životu! »Radnik pjanac, veli sv. pism», ne će se obogatiti; a ko prezire maleno, malo po malo će propasti« (Crkv. 19, 1.). I opet veli stara jedna: »Rad je zlatan grad.« Povratimo domaćinu i domaćici, povratimo djeci i služinčadi ljubav k poštenom radu i k štedljivosti, pa čemo raspalim obiteljima povratiti sreću vremenitu. Radinost pak i umjerenosť ne će nigdje ljepše procvesti nego ondje, gdje svi članovi obitelji rade u strahu Božjem, u duhu poslušnosti i uzajamnoj ljubavi i slozi. Ova četiri zlatna stupa nose veličanstveni svod: duh kršćanski u obitelji. Pa kako ove krjeposti niču iz samog Presv. Srca Isusova, tako se i ovaj duh kršćanski u obitelji napokon osniva »na Isusu Kristu, na onom temeljnem kamenu, pokraj kojeg ne može nitko položiti drugog temelja« (Kor. 3, 11.).

U Ime Isusovo!

Ima li na svijetu koje ljepše, svetije i slagje ime nego li što je Presv. Ime Isusovo? Ovo Ime, kako pjeva sv. Crkva u svojem časoslovu, »ušima zvoni kao milopoj, ustima je kao med neiskazane slatkosti, a srcu kao nektar i melem nebeski.«

I doista, koje bi drugo ime u kršćanskom srcu znalo probuditi miliđih uspomena i svjetlijih misli? Ime bo »Isus« ne znači drugo nego »Spasitelje«. Kratka je to riječ, ali puna dubokih tajna. Sve, što je god Bog naredio za spas ljudi, u tome je Imenu sadržano; jer nema drugogaImena pod nebom danoga ljudma, u ko,e bi se mogli spasti.

Sâm Otac nebeski dao je to Ime Sinu svojemu jednorogjenome, kada je ovaj za nas čovjekom postao. Ovako bo kazala Arkanggeo Gabrijel, od Boga poslan, prečistoj Djevici Mariji: *Evo, rodit ćeš Sina, i nazvat ćeš mu Ime Isus* (Luk. 1, 31). *I kad se navrši osam dana, da dijete obrežu, nazavaše mu Ime Isus* (Luk. 2, 21).

Kako je moćno ovo presveto Ime, za to nam svjedoče riječi Kristove: *One, koji uzrjeruju, ovi će znaci slijediti. U moje Ime izgonit će gjavole, govorit će novim jezicima, i ako smrtonosno popiju, ne će im nauditi; na bolesnike metat će ruke, i dobro će im biti* (Mark. 16, 17.).

Što se tiče štovanja, koje mi dugujemo ovome preslatkome Imenu; ovako piše sv. Pavao: *Bog, (t. j. Otac nebeski) darova mu Ime, koje je vede od svakoga imena; da se u Ime Isusovo pokloni svako koljeno onih, koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom* (Filijli, 2, 9).

U četraest listova što ih je sv. Apoštol Pavao pisao raznim kršćanskim općinama i osobama, čitamo Ime »Isus« dvjesti devetnaest puta. Koliko istom puta bit će sv. Pavao izustio to Božansko Ime!

Kao sv. Pavao, tako su i drugi sveci i kršćani od vajkada nježno štovali Presv. Ime Isusovo. Evo ti nekoliko samo primjera:

Kad su sv. Ignaciju, biskupu i mučeniku, krvnici njegovi rekli, neka se odrekne propetoga Isusa Krista, onda im on sa nekim svetim zanosom odvrati: »Ovoga Imena nikada neće nestati s ustiju mojih. A kad mu se po tom zaprijetiće smrću, povika on: »S mrtvih mi usana možete istina ovo Ime oduzeti, no opet će ono živjeti u duši mojoj« I isповijedajući ovo Ime — umrije Svetac od zubi divlje zvjeradi, pred koju bi bačen.

Sv. Polikarp, biskup smirnski, doveden bi pred carskoga namjesnika, poganina. Ovaj mu zapovjedi, neka se odrekne Imena Isusova, neka ga pohuli, time život si poštedi, i slobodan se pusti. Ali će njemu sv. Polikarp: »Osamdeset i šest godina jurve ima, što ja Isusu svojemu služim; a on ne samo da mi nije ništa na žao učinio, nego mi suviše premnoga dobročinstva iskazao. Pa ja sad na njega da pohulim!« — Svetac se ne dade zastrašiti niti prijetnjom, da će ga baciti pred divlju zvjerad, niti grožnjom, da će ga živa na lomači spaliti. Isus, čije je Ime u pomoć zazvao, okrijepi ga. Polikarp, premda nije bio svezan, stajao nepomično na lomači, koju su krvnici njegovi bili zapalili. Oganj silni poštedi mučenika ne sprživ mu ni jednoga vlasa; ali ga zato pogubi mač.

Car Justinian veli u svome zakoniku, što nosi ime njegovo: »Mi običajemo, kad god vijećamo ili što god poduzimamo, uvijek otvočeti u Ime Gospodina našega Isusa Krista.«

Sv. Franjo Asiški vanredno je štovao preslatko Ime Isusovo. Kad god bi ga izustio, ne bi samo glas njegov nego i crte lica njegova odale neku osobitu bogoljubnost. Jednoga će dana dapače Svetac opomenuti braću

svoju, da pridignu i pokupe papirice, što ležahu razbacani po zemlji; jer se bojao, da nije možda na kojem napisano Ime Isusovo, te bi se — makar i nehotice — pogaziti moglo.

Slavni propovjednik Alfons a Spina, koji je puno poradio da spasi duše, toliko je štovao Ime Isusovo, da je samo o njemu 24 puta propovijedao. Ove je pak propovijedi toliku milost Božja pratila, da se obratiše bezbrojni grješnici; a mnogi, koji se bili odmetnuli od sv. vjere, opet se povatise u krilo sv. Crkve.

Blaženi Amand Suso tako je gorio od bogoljubnosti k Imenu Isusovu, da si je jednom urezao u prsa pet slova, od kojih sastoji ovo preslatko Ime. A po tom klekavši pred raspolo, ovako se molio: »Gospode! Ti jedina ljubavi srca mojega, vidi kako goruće čeznem za tobom. Daj ti samoga sebe i Ime svoje preslavno u srce moje tako duboko usadi, da se nikada više od njega ne odijeliš!«

Bogoljubni i učeni Hugo od sv. Viktora dnevce bi si od Boga molio tri milosti za sretnu smrt. Prva: da mu zadnja hrana ovdje na zemlji ne bude druga, nego presveti oltarski sakramenat. Drugo: da mu zadnja misao bude na gorku muku i smrt Isusovu. Treća, da mu zadnja riječ na usnama bude preslatko Ime Isusovo.

Po primjeru ugodnika Božjih štuj i ljubi i ti, cragi čitatelju, Presveto i preslatko Ime Isusovo. Nikada ga ne izušćuj iz nestrpljivosti ili zle volje; već uvijek velikim počitanjem i pobožnim srcem. U Ime Isusovo u jutro urani; u Ime Isusovo daj se na rad i na odmor; u Ime Isusovo zaklopi na večer trudne si oči. Ime Isusovo buditi uzletom duše u radosti, utjehom u žalosti, bojnim usklikom u napasti, zadnjim uzdahom na pragu vječnosti!

Kina i Srce Isusovo.

Oluja.

Grozni događaji na svršetku preklanske i na početku lanjske godine, koje smo zadnji put pripovijedali, bili su samo nalik na bljeskavice, koje će javiti još kud i kamo groznu oluju. Tek prije nekoliko

mjeseci svali se sva sila olje na kršćane u kineskom, ili — kako ga sami oholo zovu — »nebeskome carstvu.«

Bilo 12. lipnja, — u mjesecu Srca Isusova — a u gluho doba noći, kad na jednom ulicama Pekinga zaori vika: »Smrt vraz ma!« — t. j. kršćanima. Za malo ti do ušiju dopru i botni vapaji umirućih žrtava. Kucnuo je čas sveopćemu pokolju kršćana. »Bokseri« su bjesni trčali gradom, poklali sve kršćane, koji bi im pali u šake, a druge žive spalili s njihovim kućama. Nebo se žarilo od vatre. U svakom kraju ogromnoga grada gorjela po koja krasna crkva, bilo katolička bilo protestantska. Ništa od njih ne ostade do li ogorjele zidine. I da si ti dva dana iza toga stupio na ulicu vidio bi amo tamo lešine žena i djece, rasječene u komadiće; vidio bi mrtva trupla muževa rasparanih, bez nosa, bez ušiju, izvadenih očiju, a stotine bi i stotine žena i djece izlazile iz svojega skrovišta, te prekrstivši se molili bi za milosrgje.

Jadnici sve su izgubili, sve što su imali na svijetu!

Iz glavnoga grada raširio se je pokolj po svim drugim pokrajinama. Jedan biskup misli, da je palo samo u njegovoj pokrajini do 20.000 žrtava; drugi vjerovjesnik javi iz jedne prije cvatuće misije: »Od kršćanskih općina u »U-i« nije ništa preostalo. Sirotište je i čitava župa samo pepeo, 7 sij. tica oči 10—12 godina bilo je usmrćenih i spaljenih.« Iz druge pokrajine opet piše: »Evo u malo riječi sve: crkve, sirotišta, kuće kršćana, sve je spaljeno, sve porobljeno, sve opustošeno. Svećenička odijela, misna oprava, knjige: sve je izgubljeno. D'eca našega sirotišta silom se odvukla i u roblije rasprodala!«

Tako se je uništo plod napornoga rada od 60, od 100 godina — u nekoliko dana! — Tvarna šteta, koju je pretrpjela katoička Crkva tim barbarским rušenjem, iznasa za stalno nekoliko milijuna kruna. Ali još teži po nju udarac bijaše smrt tolikih revnih svećenika i duvnja, što ih pogubiše nečovječni, krvoločni »bokseri« U svojoj okrutnosti raskopaše i same grobove svećenika i sestara te spališe njihove kosti.

Svećenik je zadnje godine umrlo za sv. vjeru svega barem 40, čč. sestara 10, a kršćan i kakovih 30.000. Ali tuj bi se mogao diviti, dragi Štoče, pravoj ljubavi kineskih kršćana prema Srcu Isusovu Pokazalo se je, da je ta njihova pobožnost bila čista, suho z'ato!

Je l' da se je lani u nas lijepo slavila svetkovina Presv. Srca? A nada sve naša omladina, kao da je nas stare htjela da osramoti! Sa svih strana orila se pjesma-posvetnica! Nu što smo mi lijepim rijećima obećali, to su naša kršćanska braća u Kini zajamčila djelima, dapače vlastitom krvlju.

»Tuj smo na Brašančeve bili u velikoj pogibelji,« piše jedna č. sestra na blagdan Presv. Srca svojoj po-glavarici. »Neznabوci došli su gledati, je li naša crkva već

Princ Tuan, poglavica boksera.

spaljena. To bijaše lijepa nedjelja! Zadnja tri dana ne smjedosmo iz kuće ni za čas. Na svetkovinu Presv. Srca naime rekoše, da će nas umoriti. U oči svetkovine legoh na počinak na pola obućena, ne bib li što prije gotova bila. Pri najmanjem šunu pomislili namah: Eto boksera! — ipak se nijesam bojala.«

Nu ovaj put poštediše ih krvnici.

Ali već iza nekoliko dana javi jedna druga sestra: »Mi se ne usugujemo spavati, jer će bokseri valjda još noćas

k nama doći. S toga hoću, da Vas u duhu malo posjetim i ujedno se na smrt pripravljam. Namjesnik ne šalje pomoći. Dim s garišta vijao se od 3—9 sati na večer nad našim sirotištem. Jadna djeca plakaše, da bi se i kamen umekšao. Bokseri provališe već u 4 sata poslije podne u sakristiju, razlupaše vrata i razbiše sve prozore. Megjutim pohiti naš presvijelji gospodin u roketu i štoli u sirotište te blagoslovio djecu, koja su plačući klečala s obje strane. »Ja mislim, drage sestre«, reče on, »došao je čas smrti za sve nas. Ja dogjoh, da vam podijelim zadnje odrješenje.« — Sve ga primismo posve odane u volju Božju.

»Za tim savjetovah djeci, neka bježe k svojim roditeljima i prijateljima, ne bi li se spasila. No većina njih voljela je kod nas ostati, želeći s nama, — kako bi kazivala — umrijeti kao mučenici.« Ali ni ova lijepa prigoda nije im donijela mučeničkog vijenca. Tek iza dva dana dopade dvije sestre žugjena sreća : žive izgorješe s djecom u vatri, što su ju bokseri podmetnuli. Iz kojega pak drugog srca su ovi angjeli ljubavi crpli toliku junačku srčanost, nego li iz Srca Isusova?

Pa i to si mogao vidjeti u ovo vrijeme pokolja, kako dobar pastir znade život svoj dati za svoje stado.

»Ako moramo umrijeti,« tako piše jedan vjerovjesnik, »umrijet ćemo zadovoljni. Moj drug i ja ponosit ćemo se, što smijemo zajedno sa hiljadama svojih kršćana u nebo! Kud ćeš sjajnije pratnje?«

Opet drugi veli: »O. Leray i ja odlučismo, da ćemo umrijeti. Nemojte se dakle iznenaditi, čujete li danas sutra za našu smrt. Mi smo ove godine toliko odraslih pokrstili, da ovu utjehu rado plaćamo s malo krv. Gjavao je stupio na međan, ali će slabo proći. Otac R. žurno se je vratio u svoju župu, gdje sve ide na gore. Ovaj je otac pravi »vitez bez straha i prijekora«, pravi borioc dragoga Boga. Mi očekujemo razbojnike na međanu. U takvom času cutiš mir u srcu usprkos tvojim bezbrojnim grijesima. — Ako se moram s tijelom svojim na bojištu rastaviti, nadam se barem, da će Bog dušu moju spasiti. Čega bismo se dakle bojali? Svaki je brat na svojem mjestu.«

U jednoj pokrajini povukoše se vjerovjesnici s kršćanima na gore, gdje se utvrđiše u staroj kuli te se junački braniše proti neprijatelju. Ovi najzad navalile topovima, Kršćanima iza duljega otpora nestade napokon kuglā i

baruta. Videći dakle da im nema spasa, razbiše svoje oružje o hridi i očekivaše svoj smrtni udes. I doista ih bokseri sve do jednoga posjekoše.

Ganutljivo je ono pouzdanje i ona upravo djetinjska ljubav, koju su kršćani takovim prilikama pokazivali prema vjerovjesnicima. Kada bi se gdje neprijatalj pokazao, svi bi kršćani bježali pod okrilje svojih vjerovjesnika, da se ili s njima spase ili s njima da umiru. — Mnogi su bili spremni, da žrtvuju svoj život, samo da spase vjerovjesnika svoga. Jednoga franjevca spasiše na savim neobičan način. Položiše ga u ogroman mrvicački sanduk, koji brižljivo zatvoriše, ostavivši samo nekoliko rupa, da može dihati. Ovako se dade na put. Od jednoga su ga sela nosili u drugo. Ob noć bi mu potajno davali hrane, a ob dan bi ga opet u svečanu sprovodu dalje nosili. Tako je siromah čamio punih sedam dana u uskoj mračnoj tannici, dokle ga nijesu napokon sretno donijeli na sigurno mjesto.

Kada je neki visoki činovnik obećavao kršćanima moćnu svoju zaštitu, izdadnu li samo svojega vjerovjesnika i ostave li svoju kršćansku vjeru, od svih dobi junački odgovor: »Umrijet ćemo kao kršćani!«

Sličnih primjera, štoće dragi, mogao bih ti još mnogo pripovijedati; ali daj, da te radije tih zapitam: Drago-viću moj! je li i ti toliko držiš do kršćanstva, kao što naša junačka braća u Kini? Što bi ti odgovorio, kada bi krvnik iznebuha stupio pred te s golim mačem vičući: »Ili vjeru ili život?«

Vjeruj mi, brate, ima ih, ima kukavica, koji će za čašicu rakije izdati i vjeru i dušu i nebo. Drugi opet imaju za svaku žrtvicu, koju zahtijeva od njih dragi Bog, samo grdnu psovku. To su tek imenom kršćani, dok su djelima pogani. Ako možda i tebe hoće da zahvati onaj duh militavosti, a ti, molim te, približi se Srcu Isusovu, ne bi li jedan plamečak ljubavi, od koje ono gori, zagriao i twoje hladno srce, te ga prože onom svetom vatrom, kojom mučenici neustrašivo i radosno hrle u smrt!

Slika Presv. Srca u afričkom ratu.

Tko nije još čuo za junačke Bure, koji se i sada s premoćnim Englezima neustrašivo bore za slobođu zlatnu? Ili tko će izbrojiti sve žrtve toga rata; lijepe gradove i još krasnije zgrade, što ih je porušio; plodna polja, koja je opustošio; junačku krv, koju je prolio? Engleze same stoji taj dugotrajni rat 4.000 milijuna kruna i 40.000 vojnika.

U ovakim će si prilikama čovjek rado potražiti zaštitnika, koji će mu od neprijatelja obraniti i život i imetak. Takov zaštitnik bi Srce Isusovo katolicima u gradu Kimberleju.

Po kazivanju jednoga vjerovjesnika neprijatelji su četiri mjeseca opsjedali taj znameniti grad. Da je pak Srce Isusovo tamošnje katolike štitilo, vidimo odatle, što nijedan od njih nije pretrpio ni koje štete. Ali zato je i visjela u svakoj kući po jedna slika Srca Isusova. Često bi se znalo dogoditi, da su preteška neprijateljska zrma iz topova na kućna vrata unišla, a kroz prozor opet izašla — ne počinivši nikakve štete. Svi su u tome nazirevali osobitu pomoć Presv. Srca Isusova.

I tako je Gospodin potpuno ispunio, što je bl. Margareti obecao za svoje štovatelje: »Gdje se god izloži i štuje slika Srca mojega Božanskog, onđe će ja izliti obilni blagoslov i milosti svake ruke.«

Smotra.

Pariz. I na glasovitoj pariškoj svjetskoj izložbi našlo si je Srce Isusovo makar i čedno mjestance. Ustupiše mu ga vjerni Srcu Božanskome Tirolci. Ovi naime podigoše u Parizu usred izložbe kuću po uzoru starih plemićkih dvorova tirolskih. Također dvor naravno ne smije biti bez kapelice. Sjećajući se kako svojega saveza sa Srcem Božanskim, postaviše na sjajno pozlaćeni oltar milovidan kip Srca Isusova od tvrtke »Stuffesser« (u Grödenu), odakle je već i mnogi kip Srca Isusova došao u naše krajeve. Onaj kip prikazuje dragoga Spasitelja,

kako raskriljenih ruku sve pozvije k svojemu ljubaznome Srcu. Kako se ovaj ganutljivi pogled negdje čudno dojmio srca tolikih pariških i inozemnih mitroga, koji se već odavna otgnuli od Srca dobrega im pastira!

Čudan i ganutljiv prizor pokazuje čuvena crkva Srca Isusova na Montmartre-u (na »Gori mučeničko«) u Parizu. Ugješ li noću dok je sve vani tiho, u tu crkvu, uvijek će u njoj naći velik broj muževa, gdje u rasvjetljenoj crkvi kleče pred oltarom. To traje čitavu noć, jer jedni muževi druge izmjenjuju, svaki u stanovitu uru. I tako se već od 20 god na neprekidno radi. Godine 1893. došlo na noćno klanjanje 6000 muževa; preklani već 20.000! Sv. Otac, ganut od ove krasne noćne pobožnosti k Srcu Isusovu, podijelio je lani ovoj crkvi Srca Isusova nečuvenu povlasticu, da se u njoj smije polnoćku odslužiti, kolikogod puta bude zamašan broj noćnih klanjalaca. Prvi se put slavila polnoćka 3. ožujka 1900.

Paray-le-Monial (Francuska), »nebom odlikovani grad«, kako lijepo jednom reče Leon XIII., svakoga je ljeta u lipnju stjecište sile katoličke sa sviju krajeva zemlje. No lani, u zadnjem ljetu XIX. vijeka, imalo je da vidi, kako se kršćanski narodi svećano klanjaju Pre-svetome Srcu Isusovu. O. Coubé, D. L. zamislio ovu lijepu misao, i ta misao bi s ushitom primljena. Za čitavoga mjeseca lipnja vrvjeli su upravo bogoljubne duše k svetištu Paray-le-Monial. Jedan od najsvećinjih poklona bio je 12. lipnja *Meg junarođni — katolički — sastanak* bijaše u Parizu dokrajčio rad svoj. Po tom će ustati kardinal Richard i ovome sastanku predložiti, neka bi se praktični zaključci sastanka predali osobitoj zaštiti Božanskoga Srca. Kongres (sastanak) vesela srca primi taj prijedlog, te pogje hodočastiti u Paray-le-Monial.

Hodočašće vodi kardinal i drugi biskupi, a među hodočasnicima bijahu izaslanci najznačajnijih društava i t. zv. djela kršćanskih. Bilo tude i lica najotmenijih, kanoti: kraljevske visosti vojvoda i vojvotkinja od Vendôme, princ Broglie, admiral Mathieu, grofva i grofica, baruna itd. Zastupane su bile u hodočašću mnoge mostrane zemlje: Savezne države, Južna Amerika, Australija, Kuba, Haiti, Italija, Irska, Španjolska, Engleska, Poljska, Tirolska. Toliko

bijaše naloga bogoljubnikâ te se od rana jutra sve do podne jednako dijelila pričest i više puta se moralo zamoliti one, koji se već pričestili, neka odu u drugu koju crkvu i ondje Bogu da se zahvale.

Na sâm blagdan Božanskoga Srca, 22. lipnja, dogje takodjer zamjerna procesija. Njoj je to osobito, što je regbi na vojničku izgledala; jer su između drugih hodočasnika došli hodočastići: admirал Cuverville, general Recamier, vojvoda od Cazes, general Charette sa svojim »zauvima«. Onda još bilo 200 Kanadaca, preko 100 Brazilijanaca; i grof od Caserte, vojvoda Alençonski, španjolska infantica Eulalija, napokon još i biskup iz Luthisa Belgijancima.

Sada se hvala Bogu! i u nas živo o tom radi, da bi se hrvatsko hodočašće pokrenulo, koje će poći ne samo Lurd nego i Paray-le-Monial, te kao u Majke Božje tako i u Presv. Srca Isusova isprositi obilatih milosti za našu milu domovinu. Hodočašće spremna za kolovoz ove godine.

Škapular Presv. Srca Isusova i Marijina. Da bi se pobožnost k Presv. Srcu Isusovu i Marijinu još više raširila, sveta je Stolica 4. travnja 1900. odobrila u tu svrhu posebni škapular. Kao što drugi već poznati škapulari tako i ovaj novi sastoje od dva četverouglasta malena komada vunena sukna bijele boje. Dvije vrpce spajaju između sebe ta dva malena komada vunena sukna tako, te jedan visi sprijed na prsa, a drugi ostrag između pleća. Na jednom od tva dva komadića sukna ima slika obaju sv. Srdaca, a dolje su znakovi muke Isusove; na drugom pak komadu ima križ od crvenoga sukna.

Da svećenik uzmogne valjano blagosloviti ovaj škapular i njime vjernike zaodjeti, za to on mora od sv. Stolice biti ovlašten.*)

*) Odlukom sv. Stolice od 19. svibnja 1900. ovlašten je vrhovni starješina »Congregationis B. M. V. Immaculatae« da blagoslov škapulare Presv. Srca Isusova, i vjernike njime da zaodjene. On može takodjer i druge svećenike za to ovlastiti.

Dopisi.

Mjesto slike — kip i žrtvenik. Već odavna željasm — pišu nam iz *Kostajnice* (u Hrvatskoj) — da se u našem gradu uvede nekakova nabožna bratovština. Ali koja? — U dobar čas dogioše nam u ruke pravila bratovštine Presv. Srca Isusova. Tamo i čitasmo, kolike blagodati dobiva vjerni štovatelj Srca Božanskog. Brzo nas se nekoliko sabra oko našega revnoga župnika, veleč o. Nikole Nikolaševića, franjevca, te se svojski latismo posla. Pošto nas je u početku malo bilo, odlučsmo na baviti samo sliku Presv. Srca.

Nu eto kako Presv. Srce blagosivlje sve, što se poduzimlje na njegovu slavu: broj članova danomice u toliko se pomnožavao, te smo odustali o dň nabave slike i mjesto nje naručili krasan kip. Nu kô da ni to nije još dosta u čast Presv. Srcu našega Spasitelja, nadahnunam — tko drugi nego li on? — smjelu doista želju, podici mu u franjevačkoj crkvi ča i oltar. Nu otkle ti novci? Ta lanjska je godina (1899.) bila nerodna zbog poplave i drugih nepogoda vremena, s toga su i kese bile mršave. Nu u Srca Isusova jesu ključevi k svacijem srcu. I doista se gragjanstvo kao hrvatske tako i bosanske Kostajnice regbi natjecalo, tko će više učiniti na čast i slavu Presv. Srca. Za kratko dakle vrijeme toliko novaca nakupismo, te mogosmo za našu novu bratovštinu naručiti i kip i oltar Presv. Srca

Dne 12. kolovoza 1900. najsvečanijim se načinom obavilo kanoničko uvedenje bratovštine i blagoslov kipa i žrtvenika. Tucnjava zvona i gruvanje mužara kô na opklad navješčivahu svećanost. Kad je vlč svećenstvo sa djevojčicama i djeverušama stupilo k novom žrtveniku, svima bijaše pogled uprt prema novom oltaru. Pa kako i ne bi! Pogledaš li ono blago lice, onaj ljubazni izraz, što odsijeva s novoga kipa, onda ti se čini kao da se raduje Spasitelj, što smo se toliki sakupili. Pa onaj vještački izragjeni, bogato pozlaćeni, ukusno nakićeni i sa mnogobrojnim svijecama rasvjetljeni novi žrtvenik, kako ti ne bi razdragao srca? A videći onaj bogoljubni narod, koji se pokazivaše neobično radosnim i razdraganim, duša bi ti se rastapala od milina, te bi i ti sa mnom veselo uskliknuo: Hvala tebi,

Isuse, što si nas uezao pod moćno okrilje Božanskoga tvojega Srca!

U zlatnu okviru. *Sale, u nađbiskupiji zadarskoj, malo je i zabitno mjesto na krševitom »Dugom« otoku našega Jadranškoga mora. Svjet za njega slabo mari; no Srce ga Isusovo miluje i blagosivlje. Jer dok opaki svijet nepreszano vrijegja nježno Srce Spasiteljevo, u malom ovom mjestancu bogoljubne duše neprestano nastaje, kako da mu podadu utjehe i odštete. »Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričeststva broji više od 90 članarica. Popis njihovih imena visi u župnoj crkvi na očigled svima, u lijepu okviru. Kud i kamo bolje nego li u zlatnu okviru čuvaju se njihova imena u samome Srcu Božanskom! —*

Zahvalnica.

Pomoć u trgovini. *Kraljevica. (Primorje). Kod naše trgovine bijasmo u velikoj novčanoj neprilici. Nije više bilo nikakova napretka; s užasom uvidjesmo, da ovako već ne možemo dalje. Svaki dan dolazile tužbe, što ne platimo računa, a mi nemamo otkuda pomiriti vjerovnike. Pomicajte si naše tučno stanje! Dan i noć stravična nas misao mučila i morila, da ćemo propasti. Nu kad u ljudi pomoći nema, zar da je i u Boga nema? Obratim se pouzdano Presv. Srcu Isusovu i milostivoj Majci Mariji, činim devetnicu za devetnicom, vrucće moleći da nas dragi Bog izbavi od ovih opterećenih računa, koji nam bijahu kao kamen na srcu. Obecah, ako me usliši, da ću mu se na tom javno zahvaliti u njegovu Glasniku. I u istinu, nije mi pouzdanje bilo zaludno. Presv. Srce Isusovo po zagovoru Bl. Gospe uslišalo moje molitve i utješi rastuženu moju obitelj. Trgovina počela sve bolje i bolje napredovati, te se mi sretno riješismo svih dugova. Zato sva nam porodica zahvalno kliče: Hvala sto i sto hiljada puta Presv. Srcu Isusovu!*

Vojnik Kristov.

U Angoulême-uđu Francuskoj čita se na jednom grobnom kamenu kratak ali prelijep napis: »Véritable soldat chrétien — »Pravi kršćanski vojnik«. Onaj, čije tijelo tuj počiva, bijaš pu-kovnik (obrstar) Paquieron, uzor vojnik, a ujedno i uzor katolik, pravi čelik značaj kakovih treba osobito u naše doba. Umrije dne 28. prosinca god 1863.

Paquieron imao je sina, koji je učio u Parizu. U jednom listu tužio se taj mladić svomu ocu, kako mu je u ovom pokvarenom gradu i među svojim lakounnim drugovima vrlo mučno, ispovjeditati svoju vjeru i živjeti kao pravi katolik. Na to mu odgovori vrjedni otac, pravi vojnik Kristov: »Dragi sinku! Razvij odmah i podigni visoko svoju zastavu, zastavu svete katoličke vjere, da se odmah vidi, ko si i što si. Neka ne progriji ni 24 ure, a da ne zna svaki od tvojih suučenika, koja su tvoja načela. Švakome mora biti jasno i očevidno, kojega si duha. To je jedino sredstvo, da ne dogješ u svakojake poteškoće i nepričke. Budi kršćanin, bez himbe, ali slobodan Daleko budi

od tebe svaka lukavština ili bojažljivost. Ko ima čast biti katolikom, ne treba mu prosjati u ljudi, da mu to ne zamjere ili da mu to dozvole; on ima pravo, da ga za to još i poštuju. Ne boj se, da će te za to gledati prijekim okom. Ja se već za 40 godina pred svakim ponosam svojom svetom vjerom, pa ipak nijesam zato niti pred Bogom niti pred ljudima išta izgubio.«

Vidi, mila omladino, kako misli, kako govori, kako radi pravi kršćanin katolik, pravi vojnik Kristov. Može biti, da i ti, dragi prijane, dogješ u prilike, u društvu, gdje ti je kao i mlađome P. queronu teško ispovijedati svoju svetu vjeru ili barem teško tako živjeti i tako se ponašati, kako se dolikuje pravomu katoličku. Sjećaj se onda onih riječi puškavnika Paquerona. Tā, nijesi li i ti lani svečano obecao, da ćeš se pod zastavom Srca Isusova hrabro i neustrašivo boriti za vjeru i dom? Razvij dakle svuda i svagdje neustrašivo zastavu svete vjere, digni ju visoko, brani ju od napadaja zločestih ljudi i budi uvjeren, da će te — barem u srcu — štovati i oni, koji se rugaju vjeri; budi uvjeren, da nijedan čovjek nije sretan, koji je izgubio svoju vjeru, da je nasuprot najveća sreća tvoja, kao dobar sin ili dobra kćerka katoličke crkve živjeti i umrijeti.

Grozan dogajaj uz vesele poklade.

Budući još mladićem pohodih jednoč uz poklade veliku plesnu zabavu u gradu M. Sastao se tamo i bezbroj lica s »krabuljama.« U jednom kutu ogromne dvorane stolaše drvena kolibice, mašinom pokrivena. U njoj obitavaše tobože jedna porodica »Eskima« (Eskimi), to ti je ime onim divljacima, što živu u nejskrajnjem sjeveru, gdje ti vlada gotovo vječna zima). Oni tobožnji »Eskimi« mjesto odijeljeli od pravoga krvnog nošaju haljine od pamuka, kojima bijaše krvno veoma vješto patvorenno. Onako im bijaše čitavo tijelo, pa i sama glava sasvijem pokrivena, te je ostao samo mali otvor usred lica za oči, nos i usta. Da ti je bilo vidjeti ova čudna bića, doista bi ti mogao posumjati, nijesu li to pravi pravcati Eskimi. Kada su oni prvi put četveronoške ispuzali iz svoje kolibice, stade ti se sve grohotom smijati. No uza šalu bijaše i svašta opaka i bezbožna. Na onoj kolibici bijaše priljepljen oglas, koji se jednima činio šaljiv, dok su ga drugi ozbiljniji ljudi

s oduravanjem i grozotom čitali. Bijaše bo napisano: »Danas oko polnoći bit će strahovit prasak. — S toga najtoplije preporučamo svoje skladište mrtvačkih sanduka. Imamo i ljesova, u koje može stati po desetero mrtvaca zajedno.« Osim toga bijaše tamo i sramotnih slika i dvoličnih neslanih šala. Dok se je društvo uz pomamnu svirku veselo kô ludo podavalo sve to živahnijemu plesu, stade sa zvonika muklo i ozbiljno odbijati dvanaest. Bila pônoć. Tada na jedanput začeće se usred burne zabave prodiran krik. U tinji čas zamče glazba, kô presječena. Samo se zadnji zvuci neskladno dvoranom ozvanjali kô bolni vapaj očajnika. Nestade smjeha, zape svakomu riječ u grlu. Šta se je zbilo? — Eno dvoranom leti jedan čovjek kao ognjeni stup: ništa na njem ne vidiš do li same vatre. Eno za malo i drugi gori, treći, četvrti, peti gori — — na sve strane rastrkaju se ljudi, što živi gore, uz neopisivu viku i kriku. — Kako se je to dogodilo? — Jedan od onih »Eskima« u kolibici bijaše oborio svjećnjak; svijeća pala drugomu »Eskimu« na odijelo od pamuka, a ovo se s mjesta i zapali. On sad glavom bez obzira hoće iz kolibice na polje: hvatajući se pako desno, lijevo haljina drugih »Eskima«, i njih zapali. Drugi hoće da ugase vatru kabanicama, suknjem i platenjem haljinama; nu svoju srčanost skuuo platiše: vatra i njih zahvati! Tko će sad opisati užasni prizor, što se u dvorani odigralo? Ništa se više ne čuje do li strahovita vika od boli, od očajanja, od straha i sažaljenja to onih što gore, to njihovih rogjaka i prijatelja. Sve sada navalili na vrata, da se spasi od očite pogibelji. Stade ih silno tiskanje i guranje; svaki hoće prvi da izagje, naravno i oni što gorahu, htjedoše na polje, i tako turajući se između ostalih, sve više i više ih zapališe. Amo tamo padne nesretnik pa izdahne. Kad je organ napokon prestao bjesnjeti, vidjela se grozna žetva smrti: devet je ljudi bilo mrtvih, a mnogih strašno izrajenih, od kojih je velik dio kasnije i umro. Drugi dan dogje sudbeno povjerenstvo, da razvidi lešine, mogu li se još prepoznati. Kod većine njih ni sami roditelji ne moguće više prepoznati svoje djece, tako su im lica bila nakažena od vatre. Jedan od sudbenih povjerenika, vidjevši sve ove grozote, od užasa isti dan poludi. —

Tako se žalosno svrši taj veseli ples. A Bog zna za koliko ih je ona vatra, što je tijelo izgorjela, znamenjem

bila drugoj vatri, što će ih vječno mučiti? Bog zna, s koliko je njih vrag izravno od plesa u pakao? — Nego što se je tu očevidno dogodilo, zar se to ne ponavlja godimice za vrijeme poklada? Koliko je hiljada djevojaka i mladića, što ih sotona godimice s plesališta odvode u pakao makar ne uvijek tako naglo i naprečac? Na plesalištu izgubiše nevinost, izgubiše krjepost; pak onda nose smrtnu ranu u duši, dok napokon ne propadnu i za samu vječnost. Onaj pogubni oganj strasti, koji se toliko puta na plesu raspali u srcu, sve dalje i dalje tinja, duša boluje pa neće više da ozdravi, sve do smrti, do smrti ne samo tijela nego i duše, a vrag se raduje svojoj obilnoj žetvi — pokladnoj!

Mladiću, djevojko! čuvaj svoju dušu! Samo jednu dušu imać, a ova će vječno živjeti: ili u nebu ili u paklu!

Mnogo od onih, koji bijahu prisutni kod onoga grozog događaja u gradu M., rekoše poslije: »Dok sam živ, neću više ići na ples.« Kamo sreće, mlađi štioče, kad bi se i ti na to odlučio! Srce tvoga Spasitelja u velike bi se tome uzradovalo a mjesto onih pogubnih raskoši dalo bi ti ono drugih, svetih, božanskih slasti i radoštiju, koje bi te kud i kamo više usrećivale!

„Zla vremena za dragoga Boga.“

Jedno vrlo dobro dijete, sin visoko plemićke obitelji, reče lani, kad su se približavale poklade, žalosna srca svojemu uzgojitelju: »Sada dolaze zla vremena za dragoga Boga.« Htio mali da kaže: za poklada, gdje se ljudi najviše vesele, dragi se Bog najviše vrijegja. Žaliboze imao je mali pravo. Zato je i nastojao, da bi dobrim djelima i pobožnom molitvom regbi tješio Presv. Srce Isusovo. Nešto slično čine za pokladnih dana malne svi revni kršćani. U mnogim je crkvama izložen Presv. oltarski sakramenat. Mili štioče, zar ne bi mogao od ona tri dana barem četvrt sata Božanskome Srcu pokloniti? Još više bi se dakako obrađovalo Presv. Srce, ako bi mu ti doveo još i svoje drugove ili povjerenu si djecu.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 3. Ožujak 1901. God. X.

Izlaže svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 filira; za one, kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 72 filira.

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku.

(Blagoslovensa od sv. Oca pape Leona XIII.)

Sačuvanje crkvenih redova u Francuskoj.

cuskoj *sasrijem uništi* voda, gdje se u kršćanskom duhu uzgaja mladež, hiljade i hiljade zakloništa bolesnika i nevoljnika svake ruke, hoće da poruše, a same redovnike i redovnice da liše svih dobara i da ih bace na ulicu. Bijes bezbožnika ne bi se ni

ada će napokon prestati bezbožnici, da progone katoličku Crkvu? — *Nikada!* — Nu kada će vrata paklena obladati Crkvom? — *Nikada!*

Na istoku, u dalekoj Kini, progone Crkvu *kreveto*, na zapadu, barem sada — *nekreno*. Najviše ju dandanas progone u *Francuskoj*. Francuska stoji uoči odlučne neke vjerske borbe. Pakao napreže sve sile svoje, da jedno doista vraško djelo izvede. On hoće da u *Franceske redove*. Hiljade i hiljade za-

tuj zaustavio. Za ovim udarcem proti Crkvi imalo bi slijediti sve gori od gorega.

Seći se Otač u Rimu teško zabrinuo. On upravi nadbiskupu Pariškomu pismo, u kojem veli: »Usred utjehe, koju nam je sveta godina pribavila bogoljubnom revnosti, hodočasnika, što sa svih strana svijeta pohrliše u Rim, iskusili smo gorku tugu, začuvši za pogibelji koje prijete crkvenim redovima u Francuskoj... Oni hoće da stežu njihovu slobodu, pa možebiti da još gore s njima postupaju... Ova nesreća po Crkvu i po Francusku ne bi se dala izljeići... Bjelodano je, da bi zemlji bilo za nena-knadivu štetu, ako bi nestalo ovih pregalaca, kršćanske ljubavi k bližnjemu... Kada bi presahnuo ovaj obilni izvor dragovoljne pomoći, opća bi se bijeda osjetljivo povećala, a umuknula bi rječita propovijed bratske ljubavi i sloge... Usred olujā oceana i pješčarā pustinjā francuski vjerovjesnici poput dragovoljnih prognanika hrle u daleke, često još neistražene krajeve, samo da duše spase... Uz to su francuski vjerovjesnici nepokolebivom vjernošću odani svojoj domovini te joj pribavise velik ugled na istoku... Žar ne bi to bila nepojmljiva nezahvalnost, kad bi im ovakvo platili tolike zasluge?...

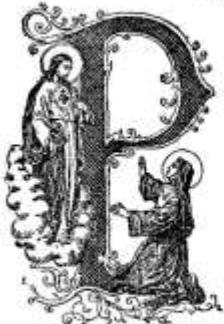
»Francuska ima prijateljske, na svečanom ugovoru osnovane odnošaje sa svetom Stolicom... kako bismo to bolno osjetili, ako bismo u večer života našli, da smo se prevarili u Našim nadama, da smo izgubili plodove Naše očinske brige i da smo odsugjeni vidjeti, kako se u onoj zemlji, *koja mi ljubimo*, strasti i stranke sve to većom ogorčenosti bore...»

Dragi čitatelju, ne odavaju li ove ganutljive riječi svetoga Oca tešku brigu i duboku bol očinskoga mu srca?

Nu on ipak još goji nadu, da će se ukloniti ona nesreća od Crkve i od Francuske. Posljedica takova udarca na crkvene redove u Francuskoj, osjetile bi se prije ili kasnije i u nas.

Sjednimo dakle za ovaj mjesec svoje molitve s molitvama svetoga Oca, da bi Presveto Srce zaklonilo njemu tako odane crkvene redove u Francuskoj te ih sačuvalo od propasti.

Vijek Sreća Isusova.

rije dva mjeseca stupismo u XX. stoljeće. Niko nije imao više razloga, da ga radosnim srcem dočeka, nego li štovatelji Presvetoga Srca Isusova. Ta mladi vijek, došavši u tihoj zimskoj noći od 31. prosinca na 1. siječnja na svijet, čudom čudio, našav narode na koljenima gdje se klanjaju Spasitelju i videći, da je sav svijet jur posvećen njegovu Srcu Božanskemu. Tek što se porodi XX. vijek, a već ga okrštiše i oduševljeno pozdraviše dičnim imenom:

»Vijek Sreća Isusova.«

Da će XX. vijek ovomu slavnome imenu u istinu odgovarati, to je stalna nada svih štovatelja Presvetoga Srca. Ova se utješljiva nada svakim danom utvrguje i svijetom širi. A nije li sasvim opravdana?

Bit će tomu 200 godina, kako je blaženi *Grignon de Montfort* napisao ove proročke riječi: »Carstvo Kristovo — kojemu još nije došao čas — istom će onda nastati, kada se Blažena Gospa općenito i puno više, nego sada, upozna i učiće. Ona, koja ga je prei put donijela na svijet, ona će ga ista i drugi put dati svijetu.«

Mi smo, dragi čitatelji, tako sretni, te na svoje oči motrimo, kako se ove riječi ispunjuju.

Progje XIX. vijek, nasta XX. — XIX. vijek obistini prvi dio riječi Blaženika XX. će vijek obistiniti drugi dio.

Mnogima se ponosnim imenima hvastao XIX. vijek. Zvao se »vijek napretka, vijek prosvjete, vijek izumá i obretá.« — Na najlepše ime zaboravise sinovi svijeta: XIX. vijek bijaše i »vijek Marijin.« Dogma Neoskrnutog Začeća, Lurd sa svojim ukazivanjima i bezbrojnim čudesima, pobožnost sv. krunice i mjeseca svibnja, krasni časopisi Marijini, divni procvat Marijinih zborova: sve ovo u prošlom stoljeću učini te se je Blažena Gospa kud i kamo općeniliye i više upoznala i štovala, nego u vrijeme blaženoga Grigriona; može biti i više nego se je on sam mogao nadati. Više

no ikada prije, obistinilo se je proročanstvo same Majke Božje: „*gle, od sada će me zvati blaženom sv. naraštaju*“ (Luk. 1, 48).

Evo dakle na koncu XIX. vijeka svih kršćanskih naroda na okupu oko prijestolja Kraljice nebeske; evo gdje su njezini štovatelji zanosnije no ikada slave i uzveličaju; evo gdje se njezina deca pouzdanije no ikada uz nju priljubila: evo »vijeka Marijina«!

Kamo to sluti, kamo li to vodi?

Pogledaš li u jutro prema istoku, a vidiš li gdje se rumena zora nebom žari, onda znadeš, da će skoro po-skocići sunce, kralj svjetla i dana. Blažena se Gospa od vajkada pozdravljava zorom, a Isus *suncem* pravde i istine. Kaošto dakle zora prednjači i navješćuje dolazak sunca, tako i Marija prednjači i navješćuje dolazak Isusa, Spasitelja svijeta. Za Marijom slijedi Isus; za procvatom pobožnosti prema Mariji slijedi procvat pobožnosti prema Isusu. *Po Mariji k Isusu* — prustari je zakon.

Nu ova veća pobožnost k Spasitelju, čime će se postići, nego li sve to većom pobožnosti prema njegovu Presvetome Srcu? Pobožnost k Srcu Isusovu, nije li to po ri-jećima samoga Spasitelja »*novo i zadnje sredstvo — posljednji izum — skrajnje naprezanje njegove ljubavi — da opet rasplanti ohladnjelu i regbi obumrtu ljubav u srcima većine kršćana*«?

Procvat dakle pobožnosti k Spasitelju svijeta, koji ima da slijedi iza procvata pobožnosti k Majci Božjoj, ne će se sastojati u drugom nego u velikom procvatu pobožnosti k Presvetomu Srcu Isusovu. »*Carstvo Kristovo*«, što ga isčekivao blaženi Grignon, nije drugo nego li »*Carstvo Srcu Isusova*«, o kojem je dragi Spasitelj toliko puta govorio blaženoj Margareti, ujeravajući ju, da će ga u istinu zasnovati na svijetu. »*Šta se bojiš, šta li sumnjaš?*« reče Božanski Spasitelj blaženoj Margareti više nego jedan put: »*Ja ču zaviadati, usprkos sotone i svih koji će se god protiviti.*« *Kada* bi se pako imalo ispuniti ovo obećanje i proročanstvo Spasiteljevo, ako ne u našem vijeku, pošto je sav svijet posvećen njegovu Presvetomu Srcu? Leon XIII. posvetivši preklanske godine čitav svijet Božanskome-Srcu, zar mu nije unaprijed posvetio i XX. vijek, koji bi-šeće na domaku? *Ciji je svijet, nije li njegov i vijek?*

I gle pri tom znamenite okolnosti. Sveti je Otac onu okružnicu, kojom je naredio sveopću posvetu; Srcu Isusovu, izdao upravo mjeseca svibnja 25. svibnja, a u osmini Duhovskoj. Ne nariva li nam to misao, kako je svetomu Ocu nadahnuo odluku, da posveti svijet Srcu Isusovu: u jednu ruku Duh sveti, kojino Crkvom ravna, u drugu pak ruku Blažena Gospa, Majka i kraljica svih pravovjernih?

Pa koje čudo? Ne pozdravljamo li punim pravom Majku Božju kao »Našu dragu Gospu od Presvetoga Srca?« Zar ona traži slavu svoju, a ne slavu svojega Božanskoga Sina? Nije li kruna i vršak svih njezinih najvrucih želja, da sve štovatelje svoje, sve narode kršćanske, čitav svijet privede k Presvetomu Srcu svojega Božanskoga Sina? Sada dakle, gdje je ona opkoljena tolikim brojem vjernih i odanih štovatelja; sada, gdje je njezina moć među ljudima veća no ikada; nije li hora, da ovu gornuču želju svoju među njima ostvari, da ih privede k Srcu Isusovu?

Doista, sva je prilika, da je blizu vrijeme sveopćega razmaha pobožnosti k Srcu Isusovu. Kao što iza svibnja, mjeseca Marijina, slijedi lipanj, mjesec Srca Isusova, tako je, mislimo, iza XIX. vijeka — »vijeka Marijina« — nastupio XX. vijek kao »vijek Srca Isusova«.

Tko bi o tom još posumnjao, neka čuje divne riječi samoga svetoga Oca Leona XIII. što ih je već prije 7 godina rekao: »Pobožnost je k Presvetomu Srcu Isusovu dandanas značajni biljež Crkve, korablja njezina spasa, zalog budućega slavlja njezina, podloga svoj nači našoj u bolju budućnost.«

Još znamenitije su riječi svetoga Oca u samoj okružnici o posveti Srcu Isusovu, gdjeno veli: »Kada je Crkva u početku svoga opstanka stenjala pod jarmom carstva, pokazao se na nebu mladomu caru (Konstantinu Velikom) križ, vjesnik i začetnik sjajne pobjede, koju je doskora izvojšio. *Evo danas se ukazao očima našima drugi presretni i božanski znak: Presveto Srce Isusovo*, na komu je križ, koji među plamenom svijetli žarkim svjetлом. Na nj neka se osloni svaka nuda, od njega neka ljudi išču i iščekuju spas.«

Ove dvije preznamenite izjave velikoga pape iznadiše tada i najgorljivije štovatelje Presvetoga Srca. One djelovahu kanoti neka nova regbi objava Božanskoga Srca. One im bijahu zaista »lumen de coelo — svjetlo

s neba». One pretekoše XX. vijek, e bismo sve s početka znali, da stupamo u

„vijek Srca Isusova“.

Srce je Isusovo po uvjerenju samoga svetoga Oca s neba nam dani znak: *u njemu ćemo pobijediti!*

»Srce Isusovo« tako nas uvjeravaše već nezaboravni papa Pijo IX. »izbavit će nas od svih zala«. A vrijeme je tomu evo već osvanulo — u vijeku Srca Isusova, koji nam je proglašio Leon XIII!

Dragi štovatelji Presvetoga Srca Isusova! Ne moraju li nam takove riječi i takove nade napuniti grudi neopisivom radošću? Proplakala bi blažena Margareta Alakok, da joj je bilo čuti, što mi čujemo, a vidjeti što mi vidimo! Ispunjene su eto i pijev angjela, što ga je ona s rajskim ushitom slušala:

Ljubav slavlje slavi! Ljubav pobegnuje!
Isusova Srca — ljubav se raduje!

Nu' mi međutim ne podajmo se neplodnoj radosti, ne čekajmo prekrštenih ruku na nekakva regbi čudesu — nego radimo što tko može; molimo, radimo, sijmo i sadimo, a ustreba li, žrtvujmo i trpimo za proslavu Presvetoga Srca našega Božanskoga Spasitelja. Bog iziskuje sudjelovanje svojih stvorova. Gdje će Srce Isusovo imati više i požrtvovnijih revnitelja, tu će se i više proslaviti. Nastojmo po silama, da ovo Sunce Božansko svojim blaginjama i blagonosnim tracima što više rasvjetli i razgrijeva miliu nam domovinu, te ona u vijeku Srca Isusova bude doista i *zemljom Srca Isusova*.

Puno će tomu, nadamo se, doprinesti *hrvatsko hodočašće*, koje će, ako Bog da, mjeseca kolovoza krenuti, ne samo u Lurd, već i u Paray-le-Monial, gdje se je Srce Isusovo očitovalo svijetu.

Nu ne može svaki hodočastiti u tako daleke krajeve. Ali evo i onima, koji će kod kuće ostati, laka i lijepa predloga. Predložilo se naime, da bi se vjernici ove godine u što većem broju *pričestili svakoga preoga petka u mjesecu*, na čast Presvetomu Srcu Isusovu, u tu nakanu, da bi dvadeseti vijek sve to više njemu bio posvećen; neka Srce Božansko vlada, neka je kraljem svijeta!

Ovu je lijepu namisao sv. Otac u velike pohvalio i odobrio. Dapače dne 9. prosinca 1900. udijeli on potpun

oprost ne samo onima, koji će ove godine hodočastiti u Paray-le-Monial, i tamo se pričestiti, nego i svima, koji će se god ove godine na prve petke mjeseca pričešćivati u rečenu namjeru.

Odzavimo se u što većem broju pozivu i želji svetoga Oca. Tko može, neka hodočasti u Paray-le-Monial; tko ne može, neka barem ne propusti svete pričesti prvoga petka.*

Na posao!

vi štovatelji i revnitelji Srca Isusova, mali i veliki, na posao svi! Širim ove misli, privabimo što više ih za sretu pričest u prvi petak! Prikupimo »Glasnik« što više pretplatnika, posugujimo ili čitajmo ga onima, koji ga ne mogu sami držati ili čitati. Promaknimo bratovštinu Srca Isusova, Apoštolsvo molitve, društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest. Pripravimo Srcu Božanskomu što ljepše slavlje na njegov blagdan. Uvedimo u svaku kuću sliku Presvetoga Sreća. Ražežimo sva hladna i malodušna srca plamom ljubavi i pouzdanja u Presveto Srce našega Spasitelja. On kao da nam otkrije svoje Srce, iz kojega bukte silni plamenovi, veleći: »Oganj svi došao baci na zemlju, pa što hoću, nego da se zapali« (Luk. 17, 49.)? Gori, gori, sveti ognju ljubavi; širom mire nam domovine, u dobrim srcima bogoljubnoga naroda hrvatskoga, gori sve više i više, a nikad ne izgorio!

* Mjeseca travnja valjat će dakako odgoditi svetu pričest na prvu nedjelju, jer je prvi petak travnja ove godine Veliki Petak, gdje se nitko ne smije pričestiti.

Sveti ga Josip brzo uslišao.

uhoviti i pobožni spisatelj francuski, otac Lallement D. I. bio je jedan od najgorljivijih štovatelja svetoga Josipa. Svaku bi zgodu znao upotrebiti, da i druge oduševi za ovu pobožnost. Budući ravnateljem velikoga zavoda u gradu Bourges-u (čitaj Burž-u), zovne on jednoga dana ožujka dva mlađa

Sveti Josip.

profesora u svoju sobu. On ih opomene, neka potaknu svoje učenike, da uštuju svetoga Josipa i da njegov blagdan proslave na neki osobi način. Učine li to, onda će svaki od njih dvojice — tako obeća Otac Lallement profesorima — zadobiti od svetoga Josipa onu milost, koju žele. Profesori radosno pristadoše uz prijedlog. Svoje učenike s tolikim uspjehom nagovaraše na štovanje svetoga Josipa, da su na njegov blagdan njemu na čast obadva njihova razreda pristupila k svetoj pričesti. Na isti dan radosna srca pohrliše profesori k velečasnomu ocu ravnatelju, te im svaki saopći, koju on milost od svetoga Josipa želi zadobiti. Prvi, glasoviti otac Rouet (čitaj Ruè), željaše milost, da može dostojno govoriti i pisati o Božanskom Spasitelju. Za drugoga se ne zna, šta si je izjavio.

Sutradan otac se Rouet pokaja, što nije molio za drugu milost, po se korisniju; jer mu se je činilo, da će isprošena milost više drugima biti u prilog nego njemu samome. On se dakle povrati k ocu ravnatelju, da mu to razloži. Nu otac Lallement nasmiješi se, pa će mu sasvijem izvjesnim glasom: »To je kasno! Nema već promjene! Milost, što ste ju od svetoga Josipa zaprosili, već ste i zadobili! Zahvalite mu se harnim srcem na velikom daru!« — I doista znao je otac Rouet odsada divno i zanosno govoriti i pisati o Božanskom Spasitelju. Tako brzo sveti Josip usliša molbe onih, koji šire njegovo štovanje, osobito kada se molba tiče slave dragoga Spasitelja.

Ne bi li i ti, dragi štioče, ovoga mjeseca mogao nešto učiniti na slavu miloga svetoga Josipa? — Učini, što možeš, a u ime najveće milosti zaproši ga za pravu ljubav i poštovanje k Presvetom Srcu Isusovu!

Dvije slike iz crne Afrike.

Velikom se radošću opaža, kako bogoljubnost spram Presv. Srca Isusova dan na dan bujnije cvjeta, sve to više grana tjera i izbjija. Gorljivi i neuromni apoštoli Srca Isusova osnivaju i šire carstvo Srca Isusova i u crnoj Africi.

Onamo na jugu Afrike ima velika slobodna država, koja se »Oranje« zove. Tripun je gotovo veća nego

Hrvatska i Slavonija skupa, a broji samo malko više od 100 hiljada duša. Žitelji su većinom holandeski seljaci, ali imade tuj mnogo i crnaca. Evo što nam o. Deltour, vjerovjesnik odanle priča:

Svaki petak Srca Isusova — prvi petak u mjesecu — ne češ nikada manje vidjeti nego 200 od novoobraćenika, gdje no pobožno stupaju k stolu Gospodnjemu. Lijep izgled osobito za one, koji slabo ili nikako ne mare za naknadnu sv. pričest, koja je Božanskome Srcu takomila i draga.

Nego još nešto. Nije tomu dugo, opazih starca od kakovijeh 80 godina kako sav zapuhan i znojan, dotrča do crkve. »Što je, dragi moj? ti si se ponešto umorio!« — »Jest, oče, ma bio sam još dosta daleko, kad je već zvonce zakucalo u znak, da će skoro sv. misa započeti. Bojao sam se, da ne zakasnim, pa podbrusiv pete poknšao sam trčati. Puno je tomu već godina, otkako nijesam trčao. Nu dobrí me Bog okrijepio, pa gle! «rispio sam taman još dobro na misu.« I kod tib rijeći odsijevaše veselje sa staračkog lica.

Milosna devetnica.

Slika sv. Franja Ksaverskoga u ovom broju neka nas podsjeća na „milosnu devetnicu“. Ova se otpodinje 4. ožujka, a traje do 12. ožujka, na koji se je dan sv. Franjo Ksaver proglašio Svetcem. U jednom vrijenju obećao je taj veliki Svetac ocu Mastrilli, a obećanje je i čudom potvrđio, da će svaki koji njemu na čast obavi Devetnicu te se u to doba isporuđi i pričesti, zadobiti svaku milost, koju od njega zatraži, samo ako je to u skladu s voljom Božjom. »Glasnik« je o toj „Milosnoj Devetnici“ pisao godine 1896. str. 55—66, gdje se i prikladne molitve nalaze.

Prekinuti „Očenaš“.

(Crta iz „Sv. Apostolskih Poslanstva.“)

Elijepi se ljetni dan jur naginjaо. Župna crkva bijaše dupkom puna — baš kô šipak. Narod tronut i pozoran upirao nepomično zenice u časnog Oca propovjedaoca, koji svetim zanosom i pravednom srdžbom usta proti kletoj svagji.

Sveti Franjo Ksaver

Mistično titranje svjetla, u borbi sa sumrakom što no se kralj po zakucima, bijaše slikom i prilikom neodlučnih srdaca.

— Da završimo, mila braćo, s »Očenašem« za svagjene!

— Oče naš, koji jesi na nebesih — — moljaše narod potiho za časnim Ocem.

— Stani! . . . Stani! . . . — pjeće nenadano Očev glas pri riječima: *kako i mi otpuštamo dužnikom našim...*

To bijaše grom iz vedra neba, što probi još ne prebijeni led.

Mnogo se slomi srce, mnogo se orosi oko . . .

Nakon stanke nastavi Otac molitvu, i ovjenča svoj apoštolski trud lovov-vijencem pobjede.

U taj tren, po odredbi udariše sva zvona, u znak mira i veselja — — —

Ganuljiva li prizora, Bože dragi!

Tu ruka ruku stiska: tu usna usnu ljubi — —

Onu tihu noć valjda da je snivao prečasni Otac o dobrom Angjelu, što s grančicom mira oblijetao gradom . .

Štovatelj Presv. Srca.

Smotra.

Sv. Otac o sjedinjenju Crkava. »Ruska Misao« u Pe trograda pripovijeda o posjetu ruskoga piske Borbojinskoga kod svetoga Oca Pape, kojemu na početku razgovora tekoše rijeći lagano i mučno, sve življe te življe govorio, kada je riječ došla na sjedinjenje Crkava. »Kada bi obje Crkve bile sjedinjene«, reće papa, »bilo bi vrlo lasno, s uspjehom se boriti proti anarhizmu i nihilizmu!« —

Kongres Srca Isusova. Živo se radi o tom, da bi se kada držao i jedan »kongres (sastanak) djelâ Presv. Srca Isusova.« Raspovjalo bi se tuj o apoštolstvu molitve, o pobožnosti k Srcu Isusovu, o tom, kako bi se moglo uspješno na put stati grdnim i bezbožnim psovkama, napokon o svim djelima koja smjeraju na to, kako bi se Isusu Kristu prisvojila vlast nad čitavim pokoljenjem ljudskim. Divne li doista zamisli! Ne bi li zavrijedio ovaj kongres, da bi ga i sami apoštoli i sveci Božji pohodili,

ostavivši za čas svoju rajsку slavu? Hoće li se pako ovaj »kongres Srca Isusova« obdržati još ~~one~~ godine u *Milanu*, kako jedni predlažu, ili hoće li se odgoditi, dok se blažena Margaretta Alacoque ne proglaši sveticom, kojoj se svečanosti doskora nadamo, ne možemo još iz različitih vijesti stalno razabrati. Srce Isusovo blagoslovilo ovo krasno poduzeće!

Apoštolsvo molitve. Po najnovijem izvještaju broji Apoštolsvo molitve baš ogromnu vojsku: više od dvadeset milijuna članova. Ovom vjekom ravna 58 hiljada središta a uspiruju joj oduševljenu vatu ljubavi k Srcu njezina vogje: 34 »Glasnika Presvetoga Srca Isusova«. Ima ih svega na 20 raznih jezika. Ima i kitajski, malajski, tamuiski, grčki Glasnik. Engleskih ima ča šest: 2 u Evropi, 1 u Indiji, 1 u južnoj Africi, 1 u sjevernoj Americi i 1 u Australiji. Slavenskih Glasnika ima četiri: poljski, česki, slovački i hrvatski.

Ober-Ammergau. (Bavarska). Ko nije čuo za slavne predstave muke Spasiteljeve, koje se u Ober-Ammergau-u u Bavarskoj, uslijed zavjeta, svake desete godine od naroda, prikazuju? Tako i lanske godine. Držale se predstave tekom godine 48 puta. Došlo ih svega sa svih strana svijeta do 200.000 ljudi; nekoliko njih čak iz Amerike samo za to došlo u Evropu. Kamo sreće, kad bi se i u nas takove narodne predstave muke Spasiteljeve udomile!

Dopisi.

Travnik. *Društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest.* Takova društva u Bosni još nije bilo. Mjeseca prosinca prošle godine sreća naneće velečasnoga oca Gattina za dva tri dana u Travnik. Neki mu tek natuknuo misao, zar se ne bi dalo i u Travniku uvesti ovo društvo, a on to jedva i dočekao, te poznatom svojom vještinom ni dva ni tri već osnovao *prvo* u Bosni društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest. Nego mu je, da pravo kažem, ovđe i lak bio posao, našavši vrlo dobro pripravljena srca. Časne sestre milosrdnice odavna tuj u povjerene si mladeži njete pobožnost k Srcu Isusovu. Čuvši dakle ženska omladina travnička oduševljeni poziv velečasnoga oca Gattina, koji im razloži, koliku bi radost učiniti mogle Božanskemu Srcu, evo gdje se

s mesta prijavi za društvo 38 odraslih djevojaka, a 45 veće školske djece. Dne 14. prosinca posvetiše se ove odabranice Božanskoga Srca njemu na novo, obećavši, da će savjesno držati pravila novoga društva. Njihova su imena javno izložena u kapeli časnih sestara, a upravu društva preuze velečasni otac Celinščak, prijašnji velezaslužni urednik našega Glasnika.

Slavlje na selu. Ako se radujemo divnomu, u perivoju brižljivo uzgojenu cvijeću, a ono nas znade ipak i mirisava ljubica i drugo poljsko cvijeće u velike razveseliti. Tako isto mislimo, da će naši čitatelji ne samo lijepo izlaganje pripovijesti, nego i sljedeće priproste retke iz pera jednoga seljanina u Bosanskoj Posavini upravo s nastalom čitati. On piše:

Kostrč dne 22. srpnja 1900. Faljen Isus i Marija!

Oče uredniče Glasnika Presv. Srca Isusova! Prepoznano molim, da ovo malo ređaka primite i stavite u Vaš Glasnik. Ne, ne daj bože, da je za našu povalu, već za proslavu Presv. Srca Isusova, kako smo i mi ništeti proslavili Presveto Srce, dan njegove svetkovine. Ovako, kako slijedi:

Citao sam, kako je hrvatska mladež kupila zlatno srce u slavu Presv. Srca, a na dar svetom Ocu papi. Mi to ne možemo, jer smo siromasi i turski kmeti iだjemo trećinu; al možemo ipak slaviti Srce Isusovo. Počeli smo dne 15. lipnja, na dan sv. Vida, u 9 sati na večer molit devetnicu 9 večeri do rođendana sv. Ive Krstitelja svaku večer. To je za oto, što smo težaci, pa ne možemo u danu, jer nam ne dopušćaju poljski poslovni. Već kada se pokupimo u večer iz polja, onda se pokupimo kod našeg spomenika* i molimo. Mlode su osobe i postile kroz to 9 dana. Na dan Presv. Srca u petak bio sam u župskoj crkvi u Tolisi, ispovidio se, pa sam vido, da se taj dan mlogo svita ispovidalo. Župnik je proglašio, tko može ići u Sarajevo, neka ide. Mi iz našega maloga sela Kostrča ne možemo smoci troška, pa se zdogovorilo, da učinimo jednu malu procesiju. Na ovaj način u nedjelu dne 24. došao nam je otac Tomo Maršić i u 8 sati pjevao svetu misu kod našega spomenika, a ja i moji seljani, svi se sakupimo i stari i mlađi i srednji i

* Sr. Glasnik 1894. str. 211; 1895. str. 15.

djeca, pa svi prisustvujemo pri svetoj misi. Kada se dovrši misa, onda ja uredim procesiju; naprvo djeca, muška i ženska, sa barjakom Srca Isusova, pa onda dva mladića nosila su kip Presv. Srca, dvi djevojčice nosile su pred kipom dva zlatna cvita što su nam poslale na dar milosrdne sestre iz Djakova. Druge dvi djevojčice nosile su dvi goreće sviče pred kipom, što ih je dao na dar naš seljak i trgovac Jozo Mikić iz Kostrča. Te su svice skupljene: na njima je načinito Srce Isusovo. A za kipom išao je narod. Ja sam predvodio procesiju, a došao nam je služitelj ili prestojnik trećeg reda sv. Frane, Ivo br. Frano Topić. On je prid narodom molio krunicu Gospinu, litanije Presv. Srca, otpošnju i zlatnu krunicu i druge molitve, a narod je molio za njim, i tako smo došli u župsku crkvu u Tolisu. I kip i barjak, cviće i svice smestili na sv. Frane oltar, pa smo slušali sv. misu i propovijed. Po dovršenoj misi opet ja saš predvodio procesiju, a Topić molio, i tako se povratimo u Kostrč spomeniku. I sad je bila veća procesija, jer je išo narod iz dojne Male do križa raskršća kostrčkoga. Pa se onde rastavimo, i mi dogjemo spomeniku, pa se pomolimo. I kip postavimo u mjesto i dovršimo slavlje Presv. Srca.

Dakle, draga braćo i mile sestre, čitaoci Glasnika, znam, da nismo prvi ni srednji, već čak najzadnji sa našom malom procesijom. Nemojte nam pregovoriti, jer nas je malina pa ne možemo proslaviti Presveto Srce, kako mu dolikuje. Dakle ja kao najniži od svi stvorova na zemlji molim vas i zaklinjem, da uz pripomoć Srca Isusova svi skupa slavimo i falimo Presv. Srce Isusovo. I mi ćemo, naše malo seoce, nastojati, što bude moguce, da se ta pobožnost učvrsti i raširi po našem malom seocu Kostrču i svi bližnji sela. Fala i slava Presv. Srcu, naši seljaci se već lipo š njim prijatelje. Jer u našem selu nema ni stotina kuća, a već ima šest članova u trećemu redu sv. Frane, trideset osoba, što nosi Majke Božje škapular, sto i šeset i pet u bratovštinu Presv. Srca upisani, i dva člana se prebrojili na Glasnik Presv. Srca. Dō Bože, i smiluj se Presveto Srce, da se do godine svi naši seljaci predbroje na Glasnik i popišu u bratovštinu. Moli za nas sv. Frano, da se moja želja ispuní.

Faljen Isus i Marija, Amen!

Potpisao ja Marko br. (brat) Josip, najniži sin sv. oca Frane, trećoredac u Kostrču.

Odziv iz omladine.

Oj i kako željno isčekivah s dan^a na dan naš mili „Glasnik Pre-svetoga Srca“, da ga se nau-z vam u njegovu novu ruku i obliku, sa još ljepljim i slagljim sadržajem! Nu — očito velim — *nojište se radovah njegova nova dodatku*: „Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.“ — »Glasnik« skoro i došao. Večerom uz domaće ožnje stadoh da ga baš pohlepo štijem i ne sustah, dok ga *na dušak ne pročitah*. Oh! koliko me uzhitila i užnje a ona plementita i rajska zamisao: *U boj!* — Ono 160.000 mladih Hrvata i Hrvatice moraju kano dobro uregjena vojska vojevati pod njegovim pobjedosnim stijegom! — — —

Hrvati mladi i Hrvatice mlade! Taman 160.000 krenu nas u boj pod za-stavom preslatkoga Srca Isusova. I ja sam, tako hotio Bog, u toj mlagajahnoj četi. Krećimo dakle hrabro u boj proti puti, paklu i taštome svijetu!

U boj, u boj, hrvatska omladino! Prihvativmo svi za svijetlo oružje vjere! Nek se zastava hrvatske mladeži izvija

nad one ostalih naroda! U boj, u boj, a pod zastavom
Srca Isusova! — — —

Kako ovaj vatreći mladi Dalmatinac, tako misle i čuv-
stvju i drugi naši mladi prijatelji. Svagdje je hrvatska
omladina s oduševljenjem pozdravila novi i njozni namijenjen,
dodatak Glasnika.

»Ovo nas je momće nasamtarilo!«

Drige nekoliko godina sproveđe neki gjak, imenom Josip, jedan dio svojih velikih praznika putujući sa svojom majkom. Jednoga petka ručali su na krasnom kolodvoru u C., gdje su i prenoćili te se cijelo prije podne što u crkvi, što razgledajući grad zadržali.

U svratištu na kolodvoru bilo je već više stolova puno gostiju, koji su svi mesa jeli. Josip, dječak od 14 godina, sjedne sa svojom majkom, koja ga je vrlo dobro ugađala i veoma ljubila, za jedan još prazan stolčić usred dvorane:

Odmah dočri konobar te uzme nabrajati: »Beefsteak (čitaj Bifstek)? Filet? Kotelet? Govedina? Svinjetina?«

»Što Vi tu kažete, kelneru?« poviće Josip u sav glas, »zar ne znate, da je danas petak?«

»Dà, mi ćemo samo posnih jela« primjeti i majka.

Na svim se stolovima mrsilo, što je, kako je poznato, putnicima u mnogim biskupijama i dozvoljeno.

Ipak se činilo, kao da je mladi gjak svojom opaskom neke od prisutnih uznemirio; možda za to, jer je njom mnoge katoličke, koji su među inovjercima za stolom sjedili, živo sjetio crkvene zapovijedi.

Da je tu bilo svakojakih ljudi, vidjelo se jasno iz njihova razgovora:

»Pa što je osobita taj petak?« reče neki trbušasti trgovac svomu komšiji.

»Čini se, odgovori mu taj porugljivo, da kršćanski petak nije svakome po čejfu (po volji).«

»Tà nijesu li svi dan jednaki? Nije li i petak dan kô i svaki drugi dan?« primjeti neko.

»Meni barem ide meso u petak u tek kao i u nedjelju.« poviće neki vječni putnik, i posegne za novim komadom.

»Čovjek razborit i prosvijetljen ostaje kod svojih dobrih,

običaja i jede, što mu ide u slast« izjavi svećano jedna tobože prosvijetljena gospogja.

»Tu i ja sam kršćanka, i to sigurno ne gora nego li drugi, ali mesa moram imati, pa ne pitam tek, koji je dan?« zaviće jedna nježna gospogjica.

Svaki je od ovih tako glasno govorio, da su to svi razumjeli, i svaki se je na svoj način veselio, kad bi drugi njegovu nesluhanu primjedbu odobrili.

Josip odmah opazi, da to sve na njega šiba. On pogleda ove jadnike sažaljivim smješkom, što ove upravo razjari, te su se još više rugali crkvenoj zapovijedi. Ove poruge proti svetoj vjeri dosadiše napokon pobožnom gjaku. On se prigne ka svojoj majci pa joj nešto prišapne u uho. Ova namigne odobravajući te se nasnuješi. Josip povikne na glas: »Kelneru, donesite mi porciju Beefsteaka!« Velika nastade tišina u cijeloj dvorani: Svi upriješe oči na našega gjaka; bili su vrlo znatiželjni, kako će se to svršiti. I konobar se začudi i misli da nije pravo ruzumio; ali mu Josip opetova još jačim glasom: »Donesite samo jednu porciju Beefsteaka!«

»Je li to dječaku doista zbilje?« promrmljaše neki na pol glasa.

»Čini se, da se je mali sa svojom mamicom obratio k našemu sistemu i da će post privezati mačku za rep, protumači onaj vječni putnik.

Megjutim donese konobar naručeno meso.

Josip razreže porciju na toliko komada, koliko je čuo porugljivim primjedbabu; zatim pozove gladno pseto jednoga gosta podvikujući: »Karo, drži! i dobaci mu jedan komad. »Žderi, stari, tā petak je za te kao svaki drugi dan.«

Neki već na to naceriše lice. »Drži još jednoč! drži, Karo, ne budali, žderi! tā meso ti ide u petak u slast kao i u nedjelju!«

Sveopće mrmljanje. »Golobrado momče ruga nam se«, uvjeravaše debelu gospoju.

Ali Josipu ne bijaše na kraj pameti, da ostane na pol puta. Na vilici pruži psetu treći komad. Karo načuli uši, mahne repom i upre pogled nepomično na Josipa, ili bolje rekuć, na sočnu pečenku.

»Ali si pametan!« nastavi Josip i dobaci mu treći komad veleći: »Vidim, vidim, da se držiš svojih starih dobrih običaja.«

Sada pozove gospodar svoga psa natrag. Taj posluhne krzmajući; ali i pod stolom upre svoje oči, kô dvije žeravice, pohleplno na Josipa. Ovaj sad prihvati zadnji komadić mesa i maše njime pred Karovim očima tako šaljivo, da su gosti i nehotice prasnuli u smijeh.

»Drži još jednom, Karo« povikne. »Sad smo gotovi. Pa ako onaj, koji hoće da bude prosvijetljen, mora u petak mesa jesti, to možeš ti, moj dragi Karo, siguran biti, da spadaš među prosvijetljene glave.«

Ova zgodna dosjetka mladoga gjaka silno se dojmila prisutnih. Sve mu je odobravajući pleskalio, jer je umio porugu okrenuti na one, koji su se prvi narugali. Mnogi su pako poluglasno prošapnuli: »Ovo nas je momče namislio!«

Omotačna slika.

na zanimiva slika na omotu knjige
»Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladic« može biti, da nije svakomu naših mlađih prijatelja sasvim razumljiva. Evo im tumača, a iz ustiju same mlađeži. Slijedeći je opis sastavljen iz radnja više travničkih gjaka.

Ova su mila djeca s najvećim veseljem opisala i tumačila sliku.

Ta njihov Petar, dika i ponos travničke gimnazije, uvijek im lebdi pred očima. Evo dakle što pišu:

Velička radošć zavlađa po cijeloj Hrvatskoj, kad joj ugleda svjetlo krasni životopis još krasnijega njezina sina: Petara Barbarića. O kako mi plami srce, kad čujem o tom »hrvatskom uzoru mladiću« te listam po njegovu životopisu!

Već na samom omotu prikaza nam bujna mašta umjetnika u malo potera sva četiri razdoblja, sve četiri postaje njegova života. Vrpca s natpisom knjige dijeli omot u dva polja: gore su dolje po dvije sličice.

Dolje u bijevom kutu kršu je kraj iz junačke mu domovine — Hercegovine. Visoko se uzdižu vrletne stijene, na daleko se steru klanci i gudure, prodoji gorski vode u nedogled. Tuj na stijeni — na pola okrenuto — sjedi mlado, milo pastiče Hercegovče. Preko ramena prebacio torbicu. Kukastu palicu zataknio za vrat, a na glavi mu kapica — »zavratak«. Sitnim prstima prebire uz dvostruku frulu svoju raznihrigu. Oko njega okupilo se živahnje stado koza, hrsteći mrljavu travu i grmje po stijenama. Uz njega leži knjiga, draga mu »biskupovačac«, djeđovska baština, po čem se vidi, da mu srce nije priraso za to studeno kameoje, već da mu za nečim višim kuću. I doista mu u dobar čas Božja prvidnost promijenj tvrdi kameo —

školskim klupama; nestošne koze — bijelim knjižicama, pastirska rulica — laganim perom.

Baci samo pogled na drugu sličicu na dnu u desnom kutu. Pod gustom ajenom granate lipe, drveća slavnih nam pregja, sjedi mladić od kojih osamnaest godina kraj okrugla, jednoročna stola. Za njim grmlje i likarje, a tamo u daljini gube se gore bosanske. Mladić, odjeven na gjačku, s fesom na glavi, laktom se podupro o lijevi obraz, a vas zaduben gleda u otvorenu knjigu. Uza znojni trud ipak mu je čelo vedro i lice milo, a desnom nogom kô da gazi sitno pred njim granje: gjačke potekšće. Tâ na stolu pred njim uz nekoliko knjiga i zadaćica stoji kip Blažene Gospe, njegove najmilije majlice i odvjetnice, a u nauku vjerne pomoćnice.

Treća slika — ogor na lijevoj strani — prikazuje tužan kraj. Cijelom okolicom raste trnovito grmlje, svuda se uvriježio drač i korov te čini samotan pateljak, što se uz brdo vijuga, mukotrpnim i tegotnim. Ukraj puta podiže se visoko raspolo. Pred njim na klupi kleći naš mladić, sada već u zreloj dobi. Pes metnuo pred se na klecalo, ruke pobožno sklopio, a pouzdani pogled upro u rane Spasiteljeve. On je u odlučnom času života, u zadnjoj bolesti. Zadnji komad puta njegova krijeosna života posut je oštrom trojem. Nu on se ne plazi. Iz držanja mu čitaš pouzdanost i odvađnost. On je u školi križas; on zna citati iz knjige najkrasnije i najsvetije, u kojoj je sva mudrost i sve znanje — iz rasptela. Iz muke Spasiteljeve crpe on stalne pomoći i slatke utjehe u svojim bolima... Na to te sjeća i žalobno cvijeće »mukokaze ili »svetih pet rana Isusovih, što no se slijeva uspelo.

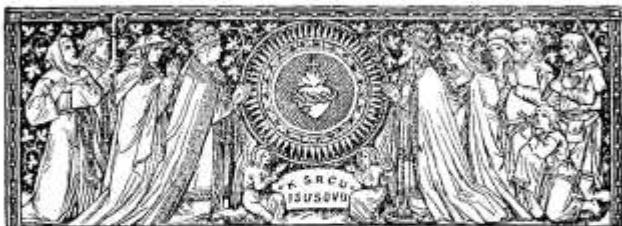
Nu evo nas i pred četvrtom sličicom gore u desnom kutu. Isred trnjava izniknuo je krasan ljer, bijeli poput gorskoga snijega, i do njega se žare rume ružice. Obraćaju se prema Božanskomu Srca Isusovu, što no se u nebeskim prostorijama sijaje, okruženo silinim, svjetlim zrakama. Obasjani zrakama ovoga sunca milosti Ilijan — neokaljana Petrova čistota — i ruža — žarka mo ljubav prema Bogu — već potpusno se rascvati, a čista i hitra golubica duša Petra — što je pod njihovom sjenom počivala, već je otprihauia te leti u visinu k Presvetomu Srca Isusovu. Pod njom se steru tmurne maglaste zemaljske. All hitra golubica to ništa ne smeta. Ona se je već visoko, visoko uzvinula nad njih. Rašireni krila ždušao i pouzdano dišeći glavicu, leti ona prema Srcu Božanskomu, za kojim je tako dugo čezula i uzdisala, kao u svoje milo gnijerdo, iz kojega se nikada te nikada ne će izvinuti.

S Bogom, Pero, s Bogom, do vijenja! Moli za nas, da i mi sretno dospijemo u zagrijaj Presvetoga Srca! O miši Pero, revni štovatelju Presvetoga Srca, ne prestani u nebu raditi o tome, da se raširi pobožnost k Presvetom Srcu u miloj nam domovini.

Mila braćo! Većina je nas na onoj drugoj postaji Petrowa života te se znoji za bijelom knjigom. Ugledajmo se dakle u našega uzor-mladića, slijedimo njegove sjajne stepi!

A ti, Preslatko Srce Isusovo, utjeho i milino naša, budi i nama naš jedini cilj, naša jedina svrha i meta, da za Tobom samo žudimo te nam i duša jednoć poput ove bijele golubice u tebi magle svoj vječiti mir i pokoj.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 4. Travanj 1901. God. X.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 filira; za one, kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 72 filira.

Namjena molitava i dobrih djela u travnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Očuvanje mladeži od Iskvarenosti.

ogobojažna je omladina zjenica oka Božjega, ona je jedini ponos i dika sretnih roditelja, ona je sva uzdanica domovine i najlepši cvijet roda ljudskoga. Čistoj mladoj duši divi se nebo i zemlja, dive se svi dobri, dive preko volje i sami robovi grijeha. Bezbožni Ivan Jakov Rousseau, (čitaj: Rusò) suđrug Voltairev i preteča velikog francuskog prevrata, bijaše od vlastitog oca već u djetinству sasvim iskvaren, čitajući s njime kroz čitave noći sva-kojake romane i škakljive knjige. Pa tako u kužnom zraku roditeljskog doma trovala se sve više i više duša nesretnoga sina, te on za čitav svoj život ogreznu u glib

svake opačine, dok napokon u zdvojnosi ne zaglavi kao samoubojica. Pa ipak ovaj nesretnik nije mogao srcu odljeti, da ne bi priznao još u 70. godini svoga života: »Najljepše, što može biti na ovom svijetu, jest mladić, koji je čista srca.«

Ali najljepše blago ovo najvećma je takogjer izvrgnuto zavisti zlobnih duhova i ortaka paklenih. Sretne li mlađeži, koja se za rana uvjerala, da nosi to blago, taj neprocjenjiva biser čistoće, u krhkoj posudi; te zato oprezno hoda u strahu Božjem, ne žaleći ni muke ni žrtve, da joj srce ostane neokaljano!

Gledajte sad u blago proljeće krasnu Božju prirodu sa svježom zeleni i divno napupilim ili rascvalim cvijećem na drveću! Takove krasote ne može stvoriti nijedan ljudski umjetnik, to je divota božanstvena! —

Nu evo žalosti, samo jedan proljetni mraz raskrilio preko noći ledena krila svoja, samo jedna bura stala mlatiti drveće: a propalo je nježno cvijeće za uvijek, nestalo za dugo i valjda za uvijek svake dražesti u mnogome vrtu. Bujna bašta u proljeću slika je nadobudne mlađeži; a nemila bura ili proljetni mraz slika je neizrecivih jada, što će udariti na mlađenacko srce, kad popusti strastima te se podade griješu.

Kršćanski roditelji i uzgojitelji! Čuvajmo neiskusnu mlađez od kužnoga zraka iskvarenog svijeta! Daleko protjerajmo iz svoje kuće dvoličnu besedu, svaku smutnju, svaki neoprani jezik, koji bi mogao ma samo iz daleka povrijediti čistoću mlađe naše čeljadi. Zaklonimo što više možemo, djecu i milu nam omladinu od zlih knjiga i drugova i rđavih diuštava. Jer koja je zajednica mlađoj Kristovom krvlju otkupljenoj duši s ortacima paklenim? Isus sebi prisvaja mlađez: skupimo ju dakle pod zastavu Presv. Srca njegova i pod sniježni stijeg bez grijeha zatecete Djevice Marije!

Jubilej proširen na čitav svijet.

 a badnjak proše godine t. zv. »sveta vrata« u crkvi sv. Petra u Rimu uz veliku su svečanost od samega svetoga Oca, Leona XIII., zatvorena. Time je i »jubilej« u Rimu svršen. Nu sveti Otac papa proširio na

čitavu Crkvu, na čitav svijet jubilej, koji se lani samo u Rimu mogao dobiti. Ove godine svi kršćani svega katoličkoga svijeta mogu postići onaj oprost, za koji je trebalo lani hodočastiti u Rim.

Kako se sada o tome radi, da se kršćani okoriste ovom osobitom milošću Božjom, i da zadobiju jubilejski t. j. potpuni oprost: to će čitateljima »Glasnika« dobro doći, ako si iznova pameti dozovu ono, što u opće treba znati o oprostu.

*
1. Što je oprost?

U svakoga grejeha treba razlikovati dvoje: krivnja i kazna. Počini li tko smrtni grejeh, onda je njegova krivnja ta, što mu se duša sasvim odvrati od Boga; a za to je kazna, što se i Bog od duše sasvim odvrati, što ju zahaci i prokrene na vječni oganj u paklu. Počini li tko mali grejeh, onda je njegova krivnja ta, što je poremetio odnos prijateljski između Boga i sebe; toga radi i nije kazna vječila, nego vremenita. U svetoj ispovjedi i po savršenom pokajanju otpuštaju se i smrtni i mali grejeshi, t. j. otpušta se svakolika krivnja i vječila kazna. No sveta nas vjera uči, da se s krivnjom ne otpušta svakda i vremenita kazna.

Pošto je nad svaku sumnju, da kako za smrtne tako i za male grejebne moramo i vremeni te kazne pretrpjeti, i to ili na ovom ili na drugom svijetu: sad se pita koja li su to sredstva, kojima možemo vremeni te kazne za grejebne svoje na ovome svijetu pretrpjeti? Na to odgovaramo: 1) To su djela zadovoljštine, kanoti: molitva, post, milostinja, sveta misa, sveta pričest itd. 2) oprosti.

Budući se mi, slabi ljudi, vrlo mučno podajemo težim pokorničkim djelima; to nam sveta Crkva u pomoć priteže, podajući uvrijegjesom Veličanstvu Božjemu dužnu zadovoljštinu; a ovu svetu Crkvu uzim je iz neizmjerne blaga zasluga Krista Gospodina i Svetaca njegovih. Pa to upravo biva po oprostu. S tega je oprost »otpuštenje vremenskih kazni, koje nam Crkva daje izvan sakramenta pokore«.

2. Kako se dijale oprost?

Vatja znati, da ima potpun oprost i nepotpun. Potpun je oprost onaj, kojim se oprastaju sve vremeni kazne za grejebne; a nepotpun je oprost, kad se samo jedan dio tih kazni otpusti. Kada čovjek n. pr. dobiva oprost od 100 dana, onda mu se — kako nje mnogi bogoslovci — otpusta toliko vremenskih kazni, za kolike bi se on odušlio, da je za prvi crkveni vremena 100 dana činilo onu strogu pokoru, koju je sveta Crkva u prva kršćanska vremena znala naložiti pokornicima.

3. Otkuda potječu oprosti?

Iz blaga crkvenog. Isus Krist naime smrću svojom, kojom nas je otukio, upatio je za nas dug, kojim smo se greješći u Boga zadužili; tako da su djela njegova, napori i muke njegove, život i smrt njegova ne samo za sve grejebne svih ljudi zadovoljili pravdu Božiju, nego je suviše ova njegova zadovoljština upravo neizmjerana. K ovoj neizmjerenoj zadovoljštini Srca Božjega dolaze još i zasluge Bl. Dj. Marije, Svetaca i Svetica Božjih, kojih zasluge ne trebaju Sveti i Svetice Božje. Sve ove zasluge ujedno sa zaslugama Isusovim čine blago crkveno. Blagajnik, t. j. dijelitelj toga blaga, jest

nasljednik svetoga Petra na rimskej Stolici, sveti Otac papa, komu su povjereni ključevi kraljestva nebeskoga. Sveti Otac, djeleći oproste, pozivaje kršćane, da se okoriste ovim golemin blagom crkvenim, uzevši odatre, koliko ih samo volji.

4. Uz koje se uvjetje dobiceaju oprosti?

Prvi je uvjet, da smo u posvećujućoj milosti Božjoj; t. j. da smo prošti od smrtnoga grjeha. Kao što granice, otgnute od stabla, ne otkrivaju više onaj sok, što iz zemlje dolazeći u stablo i grane i granice prodire, te čini da stablo prolista, cvate i rodi: tako ni kršćanin po smrtnom grjehu od Isusa odlučen, ne može biti dionikom zastuga Iusovih, koje izazeci sa stabla svetoga križa, prelaze na sva uđa Kristova, te donose plodove, što no vrijede za život vječni.

U ostalome, da se hoće za oprost — stanje posvećujuće milosti, i odatre se jasno razabira, što se ne može otpustiti kazna sve dotic, dokle je god duša u grjehu. S toga je veoma dobro, probuditи djeło skrušenja, prije nego il' će se svrati djeļa propisana za oprost.

Dруги je uvjet za oproste: nakana, da smo radi dolsta ih zadobiti. S toga se preporučuje, da se ova nakana kad i kad, n. pr. svako jutro, obnovi, da smo naime radi dobiti sve oproste, što ih dobiti možemo.

Treći je uvjet: da se obave za oprost propisana djela. Njih valja obaviti točno, u propisano vrijeme i na propisani način. Tko botice ili nehotice propusti makar i jedno samo od »propisanih djela«; tko za njih ne zna; tko na njih zaharavi, ili ne može ih obaviti: onaj ne dobiva oprosta.

5. Što je jubilej?

Jubilej je vrijeme osobite milosti. Za to vrijeme sveti Otac papa daje potpun oprost, za koji valja ispitati propisane uvjete. Da bi se ovaj jubilejski oprost lakše dobio, imaju isповjednici, dokle god traje jubilej, vanredne i velike povlastice. Oni mogu odriješiti i od najtežih grjeha t. j. od takovih, od kojih licače može samo biskup ili čak papa odriješiti. Oni mogu oprostiti od nekih ženidbenih zapreka. Oni mogu i zavjeti (izuzevši nekoliko osobito pridržanih) zamijeniti u druga dobra djela. Napokon imaju isповjednici vlast, da u svetoj isповijedi propisana poboljšana djela promijene u druga slična za one, kojima n. pr. nije moguće, da toliko puta posetiti crkve.

6. Koja je razlika između jubilejskoga oprosta i drugih oprosta?

Najprije ova, što je jubilejski oprost taki oprost, koji je skopčan raznim i velikim povlasticama. Nadalje ova, što se on podjeljuje s vanrednoga povoda ili razloga. Običnomo oprosto znade biti povodom koja svetkovina, koja osobito dobro djelo, ili koji osobiti uzrok. A da se raspisje jubilejski oprost, za to se hoće razlog puno znamenitiji, općenitiji, koji se tiče cijele Crkve.

Napokon se jubilejski oprost kuđ i kamo svećanije podjeljuje, nego li drugi oprosti. Jubilejska se godina u Rimu neobično svećasim načinom i uz osobite obrede otvara.

7. Koji su uvjeti za ovaj naš jubilej?

Sveti Otac, Leon XIII., označio ih je jasno u bulli proglašenja jubileja.

1) U šest mjeseci nakon proglašene te bule u biskupiji, valja poći katedralu u biskupskom gradu, odnosno župnu crkvu u drugim mjestima.

2) Uz to treba poći druge crkve, što će ih otnaćiti biskupi, barem jedanput na dan, a kroz petnaest dana nepretrgnutih ili pretegnutih.

3) Nadalje se hoće kod tih pohoda molitva za učvilenje svete Crkve, za odstranjeње krivovjerstva, za slogu katoličkih vladara i spasenje kršćanskih naroda.

Sveti Petar apoštol.

4) Napokon sveta ispovijed i sveta pričest; i to **osim** godišnje
ispovijedi i uskrnsne pričesti.

U ostalom prepušta sveti Otec **biskupima**, da svaki za svoju biskupiju
prema okolnostima pobliže odredi ili olakša uvjete i uslove, osobito što se
tiče pohoda crkava. Oni imaju i odrediti, kad a će se u kojoj biskupiji ju-

bilej početi, kada li svršti — tako da se u svem ne prekoraci vrijeme od šest mjeseci. Biskupove odredbe gdele jubileja proglašuju župnici javno u crkvi.

Deder, dragi štoče, razveseli Srce Spasiteljevo, te revno nastoj, da dobiješ jubilejski oprost!

Molitvena vojna za Afriku.

Vjerovjesnici kod poganskih naroda nuda sve trebaju molitvene pomoći; inače sav znojni napor slabim plodom rodi. Velika je moć paklenoga duha u zemljama, gdje poganstvo sa svim svojim ogavnim običajima vlada, kao u crnoj Africi. Nu pouzdanoj molitvi sve je moguće. Ona može hudoga »kneza ovoga svijeta« izagnati iz prastaroga mu carstva u Africi, može oduzeti prokletstvo od srdaca bjednih potomaka Kamovih, može raspršiti tminu i smrtnu sjenu poganstva te zapaliti svijetu luč kršćanske vjere.

Da bi vjerovjesnici u Africi ovu tako potrebitu molitvenu pomoć u izdašnoj mjeri imali, u to ime „Družba svetoga Petra Klačera za afričke misije i za otkup Crnaca“ (osnovala ga plemenita poljska grofica Ledóchowska) godimice uregjuje veliku, zajedničku molitvenu vojnu. Ona stoji u tom, da se zadnjih devet dana prije blagdana »Zaštite svetoga Josipa« — dakle ove godine od 19. do 27. travnja — bilo osebice, bilo zajednički drži devetnica Presvetom Srcu Isusovu za obraćenje bjednih afričkih Crnaca. Mi najsrdačnije pozivljemo sve štovatelje Srca Iusova, da bi se svi do jednoga priključili ovoj plemenitoj i svetoj molitvenoj vojni. Predugo čam i Afrika u dvostrukom sužanjstvu: tjelesnom i duševnom. Jurišajmo dakle silnim molbama, revnom devetnicom, na predobro, premilostivo Srce Spasitelja svijeta, ne bi li bijednoj Africi barem u dvadesetom vijeku po kršćanskoj vjeri osvanuo dan prave i zlatne slobode!

Ovom se devetnicom mogu zadobiti svi oprosti podijeljeni devetnici k Srcu Iusovu, naime: 300 dana oprosta svaki dan devetnice, a potpun oprost uz obične uvjete na koji mu drago dan devetnice ili sljedećih 8 dana.

Za molitvu ovoj devetnici može služiti „Otkrošnja Pre-svetome Srcu Isusovu za afričke Crnce“. Ova se prekrasna mo-

litva nalazi u našem Glasniku, godine 1896. na strani 75.; može se i besplatno i franko dobiti u kolikom tko hoće broju istisaka (hrvatskih, talijanskih, njemačkih itd.) Molbu valja upraviti na ovu adresu:

St. Petrus Claver-Sodalität,
Salzburg, Dreifaltigkeitsgasse, 12.

Dopisi

o proslavi Spasitelja svijeta.

Osijek (Slavonija). *Proslava Spasitelja*. Pod vrlo utješljivim znacima započesmo i mi ovdje XX. vijek — vijek Srca Isusova. Prema želji svetoga Oca podiže se na raskršću stare i nove godine — staroga i novoga vijeka — za trajnu uspomenu u velebnoj župnoj crkvi gornjega Osijeka krasan križ od sivkasta mramora sa pozlaćenim tijelom Isusovim, u vrijednosti od 2000 kruna. Kada je presvjetili g. protonotar apoštolski i župnik na Silvestrovo, usred tihe noći, u $11\frac{1}{2}$, držao govor o značenju i važnosti svetoga Križa, bilo je slušatelja u ogromnom broju do 3.000, svakoga staleža i svake dobe. Upravo u ponoć bio je blagoslov novoga križa, zatim sveta misa, pod kojom se je samo u ovoj crkvi, do 500 duša pričestilo. Bilo bi ih još više, da je samo dotjecalo vremena za ispovijed. I ostale župne crkve Osječke, u tvrgji i u Dônjem gradu, tom su zgodom pune bile, te si je Osijek doista osvjetlao lice, i pokazao pred svim svjetom, da je u pretežnjoj većini katolički grad, koji se ne stidi ovoga imena i svete katoličke vjere. A ti, Spasitelju, Kralju jučer, danas i na vijek, pusti iz Tvoga Presvetoga Srca vatru Božanske ljubavi na ovaj grad, da ga u revnosti i ustrajnosti podigneš, uzdržiš i u srcu Osječkih katolika vladaš i kraljuješ na vijke.

Fr. K.

Zlatar (Hrvatska) *Dar Spasitelju*. Narod župe zlatarske odluči podignuti na izmaku 19. vijeka krasno raspolo na »Šoprunju«, što je gotovo najviši brežuljak u okolini. Smisljeno, učinjeno, izvedeno. Na 31. prosinca poslje podne, krenu veličajna procesija, više od 3.000 duša, iz župne crkve, te se pope uz brežuljak preko 30 stuba. Nakon

blagoslova raspela svi klekoše, a velečasni g. župnik, dr. Mihinić predade svoje stado Božanskome Spasitelju gnutljivim upravo rijećima, koje mnogome izmamiše tople suze radosnice i kajalice.

Narod napeto slušao. A kad je župnik svršio, onda svi prisutnici u čast presvetome Trojstvu burno klikoše: »Amen, amen amen; tako neka bude!«

Presveto Srce neka blagosloví sve, koji mu priredešte čast i štovanje.
V., kapelan.

Kučiće (Dalmacija). *Noć Sreća Isusova.* Večernje rumenilo dneva 31. prosinca, 1900. gubilo se sve više i više. Anggeo noći jur krila svoja raskrilio bijaše, da bđije nad narodom, danjim poslom izmorenim. Mjesec se pomaljaoiza gore, a zvijezda za zvijezdom stala titrati na nebištu.

Umilni glas zvona plovio okolinom i spajao se sa žuborom potoka u divan sklad. Inače sve bijaše mirno i dostojanstveno. Kao da cijela priroda tuguje za starcem, koji izdiše – devetnaestim vijekom.

Uprrav se vraćah sa zahvalne pobožnosti kući, kad mi oko zape na velikom ognju, što je buktio na vrhu Mosora. Još taj ne razgledah, al gle divote! Cijeli okoliš gorski zasja, kô u jedan mah, u plamenu. Gle onoga na Drobobulji tamnoj! A eno ga i na Okladnici, pa na Dinari. Divno li je hridinasto Biokovo; na njemu plamen do plama, kao zvijezde na nebū za vredre noći! Eno i cijela kosa Mosorska isto se tako okitila. Oh! divne li počasti vjekova kralju — Isusu Kristu!

I kresovi se ugasiše. I opet dostojanstvena i tiha noć zimska. Putnik, koji bi u ovo doba prošao krasnim drumom kroz ubavo Kučiće, rekao bi, da žive duše na nogama nije. Al da bi skrenuo stazom, što no k seoskoj crkvi svetog Luke vodi, zapanjen bi ostao. Sve na buljuge hrle dobročudni Kučićani k crkvi svetoj, ali:

Od sto glasa, glasa čuti nije.

U crkvi tek što je bilo, može svatko lako naslutiti. Velečasni župnik, Don Miho Tomasović, uvijek u ispovijedaonici. Ne poznaje junak taj u vinogradu Gospođnjemini truda, ni muke, ne će mu se te noći ni spavati. A pobožni puk se velikodušno odazvao glasu svoga župnika i navrvio, želeti da čiste u novi vijek duše ugje.

Navršilo se i ponoći. Crkva dupkom puna. Velečasni župnik najprije otkrio svečano novi krasni kameni križ sa

natpisom: »1900. Isukrst, Bog i čovjek, žive, vlada i kraljuje.«

Otpočela i sveta misa pod Presvetim izloženim. Zgodno i krasno slovo velečasnog župnika dovelo slušateljstvo do suza. I svaki je odlučio jamačno, da će novim vijekom otpočeti i nov život, a sve u ljubavi Presvetoga Srca Isusova.

Za svetom misom primilo je svetu pričest više stotina duša; gotovo sve Kučiće ponosno.

Poslije dovršene službe Božje narod se je veselo kućama povraćao. Gdje koji se je i iz samokresa mašio. Velečasni dušobrižnik ostao, da sve do zore ispovijeda one, koji ne dopriješe prošlih dana i iste noći. Putem ne pita jedan drugoga ni za zdravlje, ni za sreću. Ne čuje se tuj običnih pozdrava: »Dobro jutro« itd. već svatko sretajući se kliče: »Hvaljen Isus!«

Pa zar, da ta noć na izmjeni dvaju vjekova nije bila uprav noć Srca Isusova?

Oj! Isus Bog i Čovjek dao, te ovaj vijek dvadeseti i sve do konca svijeta, častilo se Njegovo Božansko Srce!

Cetinski mlinar.

Travnik (Bosna). *Akademija „Kralju vjekova“*, što ju za 1. siječnja prirediše gimnazijalci Travnički, sjajno je uspjela. »Takove akademije« (svečane besjede), uvjerava jedan odlični gospodin »Vrhbosnu« — »Travnik jošte nije čuo ni vidio. Bilo je sve domaće, sve rad mlađih naših gimnazijalaca, koji su se baš opošteli.« Nu o tom, ako Bog da, opširnije drugi put, makar i nešto kasno. Inače bismo zbog preobilnog gradiva i ovaj put, nama i drugima na žalost, morali izostaviti »zahvalnice« i druge korisnije članke, što već nestrpljivo čekaju, da izagru na bijeli svijet, a čitalima u bijele ruke!

Dakle do Vidova!

Ur.

Zahvalnice.

Danomice dolaze »Glasniku« sa svih strana prostrane nam domovine »zahvalnice Presvetomu Srcu Isusovu« za primljene od njega milosti i blagodati. Čitajući ih, čini ti se, kao da naš predragi Spasitelj putuje danas

širom naše domovine, kao što nekoć po gradovima i selima Judeje, svagdje »*dobročinstva dijeteći i ozdravljajući sve potištene od vraga*« (Djel. Ap. 10. 38).

Evo ti ovdje sakupljenih mnogih tih zahvalnica, većinom od laniške godine. Štijući ih, za cijelo će ti rasti pouzdanje u Srce Isusovo, jer ćeš se uvjeriti, kako ono vjerno drži svoja obećanja; te ćeš vidjeti, gdje ti ima pomoći, ako je već nigdje u ljudi naći ne možeš.

1. Božanski liječnik.

Živući još na zemlji, najvolio bi Spasitelj hrome, slijepe, kljaste, gluhe, nijeme, uzete, gubavce; riječju: bolesnike svake ruke. Pa tako i među zahvalnicama najveći dio pripada *Božanskomu liječniku*. Evo ti nekoliko primjera:

Care. Krenuvši na dosta dalek put, a to većinom pješke, da posjetim svoju suprugu u nekakvoj bolnici, evo nesreće: dva puta me spopadne ljuta bol, gotovo tek bolnici. Posjetim suprugu, a od tada bilo mi svakim danom gore i gore. Seće strašno kucalo, kô da hoće iskočiti iz presija, teško sam dihao, a neobična mutljavina obuze mi glavu. Bilo se je bojati teških i užasnih posljedica. Nu u toj većoj boći utekao sam se k liječniku nad sve liječnike, Božanskemu Srcu Isusovu, sa devetnicom. Kako smo počeli devetnicu moliti, bolest krenula sve na boje; na toliko, da sada lako dišem, udaranje srca prestalo, i mutljavine u glavi nestalo. Toga radi tisuć i tisuć puta budi hvala Božanskomu Srcu Isusova!

H. M. Prošlih praznika obolje mi opassao sestra, mislili smo svi da ne će ostati na životu. Liječnici rekوا, da nemam nade. U isto vrijeme obolje mi i majka od opasne bolesti, te ju otpremišle u bolnicu. U toj velikoj suđi utekoh se Presvetom Srcu Isusovu. I gle radost, za malo krene bolest obadvjema na boje. —

Gudinci. Mene je boljela noga, te su mi roditelji upotrebili sva moguća sredstava; vozili me k liječniku i stogod smo žili, sve smo upotrebili. Ali mi sve nije ništa pomoglo, već je sve gore bilo. Na to sjeti se moja majka, da je Presveto Srce već mnogim pomoglo. Odlačismo dakle nas dvoje obaviti devetnicu. Molili smo nekoliko puta jednu devetnicu za drugom. — I bolest je okrenula na boje.

Macinac (Megjumurje). Gornjo-mihaljevački župnik, koji je već za bogoslovnih nauka svojih mnogo prepatio od bacanja krvi, a preklani ga spopala i spala pluća, zadnjih si je dana ožujka (1900.), provideći bolesnika, opet tu istu bolest navukao. Upala se širila naglo te uhvatiti cijelo lijevo krilo pluća. Nasleđujući pogibelj za zemaljski život dragoga i obljubljenoga duhovnoga pastira, zapođesmo čvrstom vjeron i jakim ufanjem javno u crkvi devetnicu k Presvetom Srcu, ne bi li nam ga dragi Bog ozdravio. Uz to obećasmo, budemo li uslišani, na čemo se javno zahvaliti. Dohri Bog ogledao se milostivo na molitve naše i uslišao nam prošnje; jer evo dragi naš bolesnik pridigao se je već. Hvaljeno za to vjekoma budi prav sud predragoga Isusa Presveto Srce!

Karlobag. Moj jedini brat bio obolio na smrt. Obećala sam činiti devetnicu k Presvetom Srcu Isusovu — i bila sam uslišana.

Gudinci. Mene je punih 18 godina boljela desna nogu, a nikakav mlijek ne pomaže. Prije dvije godine, čitajući *Glasnik Presvetoga Srca*, naiđem na nekoliko zahvalnica, te mislih u sebi, zašto ne bi i meni pomoglo Presveto Srce Isusovo? — pa odlučim i ja moliti devetnicu. Čim sam počela moliti, odmah mi se je omanjila bolest, i tekom kratkoga vremena sasvim je prošla.

2. Prijatelj mladeži.

Ko ne zna, kako je ljubio dragi naš Spasitelj nevinu djecu, kako ih je grlio i blagoslovio — na veliku utjehu njihovih roditelja? Pa evo i ovde nekoliko primjera, kako se roditelji nikada uzalud ne utječu k Božanskomu prijatelju mladeži.

St. Šimun. Kroz tri mjeseca naše je dijete bolevalo, i na oči giazlo i venalo. Po cijele noći ne bi spavao, a u mjesecu svibnju do skrajnjeg je spalo. Pošeli smo devetnicu na čast Presvetom Srcu Isusovu. Eto radosnog čuda! Ozdravi našu žerkicu! Našli smo živi bijek u Božanskoga Srca Isusova.

Kraljevica. Majka se vrće molila Presvetom Srcu, ne bi li sklonilo srca dobroćinatelja, da podupire njezinu dječku, — i bi uslišana.

Vareš. Prije 6 godina oboljela mi je kćerka, kojoj bijaše tada nešto preko jednu godinu, od strašne »zahlipice«; a prije nekoliko dana šest-mjesečni sinčić obolje od iste bolesti. Toga radi vrucom molitvom utječem se oba puta zajedno sa suprugom Presvetom Srcu Isusovu. Izmolivši na čast i slavu njezina litanijske Presvetoga Srca, u isti čas strašna bolest ostavi dječiku, a da se više ne povrati.

Županja. Majka obavila devetnicu, da bi oslobodila sina od vojništva. I Presveto ju Srce uslišala.

Klanac. Moj dvogodišnji sinčić obolje opasno. On dobi ospice, pa onda još upala pluća. Grozno je trpio. Pozovem liječnika. On dade lijekove, te mi reče: »Vrlo je opasno!« On je sam zdrovio o njegovu životu. Tada se u velikoj žalosti utekoh Presvetom Srcu Isusovu, da mi po zagovoru Blažene Djevice Marije pomogne i jedinog mi sinčića na životu ostavi. I gde, Božansko mi je Srce Isusovo pomoglo! Sinak mi ozdravi. S toga se ja iz dna srca javno po obećanju zahvaljujem Božanskomu Srcu Isusovu i Blaženoj Djevici Mariji.

O, želite svi, koji što trebate! Utjecite se Srca Isusovu, a Ono će vam pomoći!

Vjesnik.

Mala služba Srca Isusova. U sjednici zbora svećih obreda dne 5. veljače, među ostalima bi podastrta neka mala služba (oficij) Presvetoga Srca, ne bi li ju odobrio i vjernicima dopustio. Nadajmo se povoljnoj odluci — pa zatim i krasnu hrvatskome prijevodu službe i obilnim otuda podovima pobožnosti. —

Škrlevo Župa Srca Isusova, Svaka župa, koja se je svećano posvetila Božanskome Srcu Spasiteljevu, pravom se može ponositi imenom »župa Srca Isusova.«

Sveti Josip Benedikt Labre.

Nu malo koja župa toliko zaslужuje ovo dično ime, koliko novi uređena župa u Škrlevu. Ova župa, koja sad broji 780 duša, dne 27. siječnja u nedjelju, svećanim se

načnom, u prisutnosti zastupnika crkvene i svjetovne oblasti, proglašila i otvorila, a to pod službenim imenom Srca Isusova, kojemu je i novo sagragljena crkva posvećena*). Dan bijaše krasan. Sa svih je susjednih i okolnih mesta mnogobrojan pobožan puk pohrlio u Škrlejevo, da vidi i čuje ovu rijetku svečanost, i da se u prvoj hrvatskoj crkvi Presvetoga Srca pred krasnim kipom Srca Isusova, pomoli za spas svojih duša i za sreću mile namdomovine Hrvatske.

*) Srpski Glasnik 1897., str. 117, 1898., str. 66.

Uz naše slike.

1. Pokornik. Vidii li osoga pogurenoga čovjeka, koji si jednom rukom tužno lice skriva, a drugom se o zid opire, kao da pod nesnosnijem teretom iznemaga? Veoma ćeš se začuditi, kada ti reknem, da je to poglavica apostolski. O, koje promjene! Kako srčano stupi malo prije Petar pred Gospodina, pozdano mu govoreći: „I kad bih morao s Tobom umrijeti, ne ču Te zatajiti.“ Ah! Petar, koji se čvršćim držao od osoga jakoga stupa, što ga na slici vidiš, podleže slabim ženama i nevrijednim vojnicima. Gle, još pokazuje jedan vojski gora na Isusa, od sluga i sudaca pogrgjena, još kô da govorit: „Jest, ovaj mu bijaše učenike.“ A sluškinja na Petra kažeći odvratit: „I ja rekoh, da on bijaše sa Galilejcem.“ Ali Petar pod zakletvom uze tvrditi, da ne pošta toga čovjeka. — Sad zapjeva pljetao, a Isus pogleda Petra pogledom ljubaznim, ozbiljnim, žalosnim. I nezahvalni apostol ostavi namah mjesto grijeha i zaplaka gorko — pa će jednako plakati kroz čitav svoj život.

O brate moji! Ako si slijedio Petra u grijehu, slijedi ga i u ponizaoru pokori. Gle, sveta korizma je tuj, „sada je vrijeme puno milosti, gle, sada je dan spas-a.“ (Il. Kor. 6, 2.)

2. Prijatelj Sreća Isusova. Tko je ovaj Svetac strogoga pokorničkoga lica, obučen u siromašno hodočašćničko odijelo? To je čudnovat Svetac; sveti Josip Benedikt Labre. Kao siromašan projekat putovao bi on za cijeloga si života od jednoga proštenja do drugoga, svagđje iskrenom pobožnosti i ostrom pokorom dobar primjer davajući. A šta znači bijeli lilijan a što uza nj leži? To je znak svete nevinosti, koju je usred opakoga svijeta sve do smrti neokajana očuvao. I križ i krunica bijaku mu uvijek dragocjeni predmeti. Osobito štovao je Svetac presveti sakramenat, radi čega bijaše izvanredni miljenik Presvetoga Srca.

Jednom bio on na blagdan Srca Isusova u Rimu, u crkvi svetoga Teodora, pri svečanosti. Pobožao on razmatrao o dobročinstvima Presvetoga Srca. Da li mi se Isus ukazao, toga mi ne znamo izvjesno; ali to stoji, da je razmatranje prelijubaznog Srca tako se dojmilo svetoga hodočašnika, te on onesviješćen na zemlju pada.

U Rimu bijede da i umre. Tude ga Bog prije 118 godina k sebi pozva, dne 16. travnja, pa na taj dan i Crkva svetkovisa njegovu slavi.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Godišnja smotra,

ili

obnova posvete hrvatske omladine.

Pisac ovih redaka zapita jednom na putu velečasnoga g. župnika u Bosanskom Brodu: »Kako ste, velečasni, proslavili slavlje hrvatske omladine?« Vrijednome gospodinu zasja oko, i pun radosti klikne: »Prekrasno, divno, nikad ljepše! Sve su nam župe na okolo došle u procesijama: sve bilo oduševljeno, ganuto. Ljudi su rekli, da takova što nijesu doživjeli. A oni, koji su morali kuću čuvati, došli su kasnije pitajući, hoće li i godine biti ovakova svečanost? A čuvši, da valjda ne će, otišli su veoma ražalošćeni.«

I s drugih strana čuje se živa želja, da bi se posveta mladeži svake godine na blagdan Srca Isusova obnovila. To bi najlepša i najkorisnija uspomena bila na lansku prvu zavjeru. Ali

1. Što će na to hrvatska omladina?

Hoće li ona biti voljna, da Božanskому Srcu pripravi i ove godine, na osvitu novoga stoljeća slično slavlje? Da vidimo! Dogjite dakle svi 200.000 mlađih Hrvata i Hrvatica, koji ste se lani tako svečano posvetili Presvetom Srcu Isusovu, i odgovorite na moje pitanje:

Hoćeš li, mila omladino hrvatska, ove godine na početku novog stoljeća, Božanskome Srcu što svečanije obnoviti svoju zavjeru? Hoćeš li to i do godine i svake godine u novom stoljeću? Ko to hoće, neka digne ruku!

Divna li prizora! Dvjesti hiljada diže ruku u vis. Iz nebrojenih mladenačkih grla ori se do nebesa:

»Hoćemo! hoćemo!«

Neka dakle bude! Molimo se samo i radimo, da ova tvoja volja postane i djelom. Ovim ćeš si, mila omladino, istom okrunuti prvašnje svoje slavlje; ovom ćeš obnovom svake godine u mjesecu lipnju, kada ruže najljepše cvatu, prikazati Presvetom Srcu najdivniju ružu: svoje

mladenačko nevino srce. Ovom ćeš obnovom usaditi u hrvatsko tlo nebesko stablo, koje će svake godine na novo listati, procvasti i urođiti preobilnim plodom; ovom ćeš si obnovom na megji dvaju vjekova podići »monumentum aere perennius«, spomenik, što ne će nikad propasti, nego će sve sjajnije, sve veličanstvenije blistati. Jer svake će se godine ogromnoj vojsci, što pod zastavom Srca Isusova svoju zavjeru obnavlja, pridružiti velika četa sitne djece — tvoja mlagija braća i sestrice — koja će tek prvi put pred kralja vjekova stupiti, prvi put mu prikazati svoja nevina srdača i njemu se zavjeriti. A od kolike će koristi i blagoslova biti ova tvoja godišnja obnova ne samo za pojedinca, nego za čitave općine i župe, za sav narod hrvatski! Bit će to doista:

2. Domoljubno djelo.

Bilo je iz francuske revolucije. Ova je poput mutne rijeke gotovo posvuda uništila katolički život. Na premnogim mjestima ne bi skoro niko više polazio crkve, još manje primali se sveti sakramenti. Prva sveta pričest bila često i posljednja. Tako je i u općini Saint-Corneille-u. Na veliku Gospojinu 1802. primila je tamo četica djece prvu svetu pričest. Megju njima bijaše jedan vrlo dobar dječak od 12 godina, pravi angjelak. Zvao se Pavlin. Dajući dobit Župnik i ovome dječaku kruh Angeoski, sv. pričest; ljuto ga zabolje srce, jer mu pade na um, da je sva prilika te će i taj angjelak doskora biti kao i ostala djeca, da će se i on pokvariti. Ali ovaj se je put dobro pastir na srcu prevario. U večer istoga dana eto ti Pavlina, gdje sakuplja svoje drugove, što su se danas s njime pričestili. Kad su svi bili na okupu reći će im ovako: »Braćo moja! Došla mi je danas lijepa misao. Pristanete li i vi, to ćemo nešto učiniti, što će biti vrlo korisno za cijelu našu općinu. Vi znate, da u nas gotovo niko ne ide na svetu pričest; ama ni na sam Uskrs. Je l' de, mi ne ćemo tako? Obećajmo danas svi, da ćemo se svake godine na Uskrs zajedno pričestiti kao danas; do godine ćemo opet isto obećati, i tako svake godine. Naš primjer slijedit će drugi, pa tako će ih svake godine sve više pristupiti k stolu Gospodnjemu. To će našega dobrog župnika veoma razveseliti, kaži vidi, da ipak nije sva mladež pokvarena, i da se on ne muči uzalud.«

Svi prihvataše prijedlog. No na Uskrs slijedeće godine našla su se kod stola Gospodnjega samo četvorica. Njihov primjer ohrabri još i drugu petoricu dječaka. Od sada krenu sve na bolje. Poslije pet godina bilo ih je već 30. Oni se privatno pričeščivaju i više puta na godinu — većina svaki mjesec — ali na Uskrs vazda zajedno. Dječaci postadoše mladići, i to uzor-mladići. Sada puče pred očima i odraslim i starijim ljudima, te i oni počeše opet polaziti crkvu i svete sakramente primati. Djelo se je Pavlinovo od godine do godine sve to ljepše razvijalo i sve bujnijim plodom rodilo. Taj dječak sa svojim drugovima bijaše glavno sredstvo, kojim se je Providnost Božja poslužila, da onu župu probudi iz mrtvila, i da u njoj malo po malo katolički život tako bajno procvate, te se više nije mogla upoznati.

Mila omladino hrvatska! Zar nije ljepo ovo Pavlinovo djelo? Ali kud i kamo krasnije i korisnije bit će tvoje djelo: godišnja obnova tvoje posvete. Samo se četvorica od Pavlinovih drugova poslije prve godine okolo njega našla kod oltara; ostali se iznevjerili. Ti se toga ne boj! Nijedan od hrvatskih sinova, ni jedna od hrvatskih kćeri, što su lani tvojemu slavlju prisustvovali, ne će uzmanjkati. Svi će opet radosno hriti pod zastavu Srca Isusova, a iz dna duše svoju će zavjera obnoviti. Da pače hiljada i hiljada, koji su lani još bili premladi, ili inače zapriječeni, pridružiti će se tebi. Tako će ova hrvatska četa Srca Isusova godimice ponarasti; ona će svojim svetim zanosom ne samo u jednoj župi, nego širom hrvatske domovine staro i mlađe oduševiti za Isusa i za svetu vjeru njegovu. Dječaci će postati mladići, a djevojčice djevojke. Ali zar ne? Vi ćete kao i mladići i djevojke vojevati pod zastavom Srca Isusova, i ovu svoju odluku svake ćete godine obnoviti kod općenite posvete?

3. Dan radosti i veselja.

Pa kad bi cvijet našega roda, naša sitna djeca, na dan godišnje posvete ujedno primala i prvu svetu pričest, kako je to već lani na mnogim mjestima bilo; onda nema sumnje, da će odsad blagdan Srca Isusova biti u Hrvatskoj, ne samo dan najveće radosti i slavlja za cjepljupnu hrvatsku omladinu, nego za mnogu djecu i u

istinu najljepši dan u životu. Pakoži bi dan u cijeloj godini bio i zgodniji, da dijete prvi put u svoje nevino srce primi Spasitelja, ako ne onaj dan, u kojem će ovo svoje srce za uvijeke pokloniti Srcu Isusovu?

A tvoje najveće veselje i slavlje, mila mladeži, bit će ujedno i najveći triumf za Srce Isusovo; za ono Srce, koje nas je toliko ljubilo i za koje opaki svijet ništa nema do trnove krunе.

Obnovom tvoje posvete razveselit ćeš u velike i očinsko srce Namjesnika Kristova, koga je toliko već obradovala prva tvoja posveta; i koji, kako vidišmo, jedino to želi, da se nepomično držiš svoje odluke, da ćeš naime pod zastavom Srca Isusova za vjeru i dom odvažno i ustrajno vojevati. Bolje ne možeš dokazati svetome Ocu, da ćeš u istinu ostati vjerna svojoj odluci, nego time, da ju *s vake godine obnoviš*, i što javno i što svečanije.

Razveselit će ova obnova i vaše vrhovne vogje *„u borbi za krst časní i slobodu zlatnu“*; naše dične biskupe, svećenike, učitelje i roditelje. Oni će s radošću vidjeti, da se lani nijesu uzalud mučili i starali; da sveta vatra, što su ju upalili u vašim grudima, još nije utrnula; da vam je zavjera vaša nezaboravna i sveta, i da ste voljni, ono što ste obećali riječima, djelima ispuniti.

Može biti, da je gdjekoji godine 1900 videći oni golemo oduševljenje, u sebi pomislio, a možda i rekao: »E krasno je to. Ali kako će dugo to sve trajati? Tko zna, ne će li ova ista mladež doskora biti kao i prije . . .«

Jest, mi smo ljudi; malo po malo ohladi nam zanos, smalakše nam žar. No baš *za to treba da se čovjek*, a osobito mladež opet i opet oduševi za svoje svete ideale; da onu svetu vatu, što u mlađenačkom srcu još uvijek tinja — prikrivena prahom svakidanjeg života — opet uzбудi, da usplamti živim, čistim plamenom. A to će svečana obnova posvete svake godine na sličinu način učiniti, kao što je to učinila prva posveta. Ona će našu omladinu godimice u velike oduševiti za njene najsvetije ideale; za vjeru i za dom.

To je, za što se i pouzdano nadamo, da će svi vogje i prijatelji hrvatske omladine ovu obnovu odobriti, te sa svoje strane sve učiniti, da se ona izvede. Oni bo najbolje znaju, da će sve dobro biti, bude li mladež dобра;

a mladež da se ne će nigdje bolje sačuvati, nego u Presvetom Srcu Isusovu.

4. Najljepše slavlje i za narod.

»Ali,« reći će tko god »na taj način postala bi svetkovina Srca Isusova u prvom redu svetkovina mladeži!«

Pa šta to smeta?

Nego slavlje hrvatske omladine bit će ujedno i najljepše slavlje cijelog naroda. Ili recite sami, hrvatski oci i majke, koji ste lani prisutni bili kod posvete svoje djece: jeste li ikad ljepše proslavili blagdan Presvetoga Srca?

Pa onda: što je svetkovina Srca Isusova?

To je dan ljubavi i zadovoljštine. A gdje gori i plamti još sveta i goruća ljubav, ako ne u nevinim srcima naše djece? Kako bi i odrasli mogli ljubav svoju Srcu Isusovu bolje pokazati, nego li time, da mu daruju najmilije, što imaju: porod srca svoga? A napokon cijeli narod, koju će dati bolju zadovoljštinu Presv. Srcu, ako ne svoju uzdanicu, jedinu svoju nadu: omladinu?

Godine 1019. pogje sveti car Henrik II. s velikom vojskom preko Alpa u Italiju, da pomogne papi proti grčkim navalama. Ali grad Troja mu se ne samo snažno usprotivi, nego mu se tako naruge, te se je Henrik zakleo, da će ga posver razoriti. U ovoj skrajnoj nevolji što su žitelji učinili? Sma-laksav silama pokupe oni svu djecu po gradu, pa ih s jednim pobožnim redovnikom pošalju u carski tabor, ne bi li ga tako sklonili na milost. Uvrijegjeni car, ideći dugu povorku nevine djece, i čujući gdje žalosno prose: »Poštedi nas, gospodinel!« umiri se i reče: »Ne pristoji se, da ja, čovjek kašo sam, odbijem ove molbe i suze, poradi kojih se i svemogući Bog smiluje. Idite u mir; svi su pomilovani!«

Ovako će i nevina omladina hrvatska od Presvetoga Srca najlakše isprositi svaku milost i pomilovanje za čitavi naš rod i dom hrvatski.

»Ali dogje li na Srce Isusovo cijela mladež u crkvu, onda nema mjesta za odrasle!« — Bogu hvala, ako ima toliko svijeta, da je crkva premalena! Presvjeti g. nadbiskup, Dr. Josip Stadler, pozivlje svake godine na Srce Isusovo sve katolike iz Bosne, da dogđu na taj dan u Sa-

rajevo, premda zna i vidi, da ni za najmanji dio od onih, koji dolaze, nema mjesta u crkvi, i da mnogi i po noći vani spavaju na goloj zemlji. Ovi opet to i rado čine, samo da mogu biti kod sjajne procesije i vidjeti triumf, što ga Presv. Srcu pripravlja upravo ova prevelika množina naroda. Gdje ima malo svijeta, onamo ne će lako biti vanredno slavlje ni veliko oduševljenje. Uvjereni smo, da će ih odrasli na taj dan mladeži drage volje ustupiti prvo mjesto, sjete li se samo riječi Božanskoga Spasitelja: »Put stile malene k meni i ne branite im to.«

5. Obnovi ništa ne smeta.

A kako kod ovoga slavlja u buduće ne će biti ni »Album« ni »zlatnog a srca« nego samo svečana obnova posvete, na koju će se omladina dakako lijepo pripraviti, osobito primanjem svetih sakramenata; to će se ono posve lako obaviti moći, — mnogo lakše nego li prvi put. —

Jer razni opisi, što ih donosi »spomen-knjiga« o lanskoj slavlju, najbolje pokazuju svakome, kako se ovakovo slavlje pripravlja i izvodi. Za to smo i naveli svakojakih opisa, da si svaki izabere, što je za njegove prilike najzgodnije. Mi ne sumnjamo ni malo, da će svi revni štovatelji Presvetoga Srca, koji su hrvatsku omladinu kod njezina prvoga slavlja tolikom ljubavi i požrtvovnošću rukovodili, i tako Božanskom Srcu ujedno sa mladeži pripravili tako sjajan triumf; mi ne sumnjamo ni malo, da će ovi isti prijatelji Presvetoga Srca taj slatki teret i ove godine i svake godine na se uzeti. Presveto Srce bit će im plaća prevelika. Isto se tako nadamo, da će ove godine i omladina onih mjesta, koja se lani barem javno još nije posvetila, pridružiti cijelokupnoj omladini hrvatskoj.

U Srcu Isusovu neka je sva mladež hrvatska jedno srce i jedna duša!

6. Na noge dakle, mila omladino!

Moli se i radi i oduševi čitavu hrvatsku domovinu za svoj veliki dan, za svoje slavlje! Ne miruj, dok se ova tvoja godišnja obnova posvete ne oživotvori. Ova će biti veličanstvena manifestacija (očitovanje) tvoje lju-

bavi i vjernosti prema Božanskom Spasitelju. Ova će obnova biti kanoti!

velika smotra

našega Božanskog vojskovođe i kralja. Na ovaj veliki dan pregledat će on svake godine svoju hrvatsku izborčetu, koja će zastavu njegova Srca u ruci, nepreglednim redovima pred njim defilovati, veselo mu kličući i pjevajući:

»Isukrste, Srcu Tvom,
S nama naš se kune dom:
Dušom, t'jelom v'jek sam Tvoj
Za krst časni bijuć boje!«

O kako će to biti dragoo kralju vjekova! Kako će on ovom prigodom svaki put raširiti svoje blagotvorne ruke, da blagoslovi tebe, mila omladino, i čitav hrvatski narod! O kako ćeš radosno i ti, mila omladino, svake godine dočekati svoj velji god, svoje slavlje! s kojim ćeš ga ponosom proslaviti, kako se ugodno ovoga dana vazda spominjati. Tā i još pod stare svoje dane, kolika će to biti za te utjeha, kada ćeš mlagijima kazati: »E draga djeco! i ja sam bio priutan, kad se je hrvatska omladina godine 1900. prvi put posvetila Srcu Isusovu, mi smo tada slavije hrvatske omladine uveli...«

A kako ćemo se istom veseliti godine 2000., kad budemo s neba gledali, kako će svakolika hrvatska omladina, — naši unuci — proslaviti stogodišnjicu zajvere hrvatske omladine! a mislim, da će se onda pjesma posvetnica doista do nebesa oriti, i da će njome odjeknuti rajske dvori; čujući i videći, gdje mlada, i ako Bog da, sretnija Hrvatska, tolikim veseljem slavi jubilej svoje posvete, zapjevat ćemo i mi tamo do nogu našega Spasitelja ujedno sa našom unučadi na zemlji:

»Kralju slave, silni, blagi,
Blagoslovi narod taj!
Blagoslovi rod nam dragi,
U Svom Srcu stan mu daj!« *

* Jedno poglavje iz krasne knjige, koja će doskora ugledati svijet u nakladnoj tiskari Antuna Scholza u Zagrebu s natpisom: »Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova. Spomenica, i Opomenica.«

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVА

Broj 5. Svibanj 1901. God. X.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 filira; za one kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 72 filira.

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Duh požrtvovnosti.

Kad god bi kršćanska vjera i kršćanski život razgrinjao narode, divno bi procvala i prava požrtvovnost, i urodila prekrasnim plodovima. Pogledajmo samo u slavno doba mučeničko! Koliko kršćana žrtvuje svoj imetak, voje časti, sve zemaljske naslade; koliko milijuna žrtvuje i sam život, sato da se ne iznevjeri Kristu! U isto doba gde hiljada i hiljada egipatskih pustinjaka, gdje daleko od poganskog svijeta Bogu služe u oštroj pokori.

I u srednjem vijeku ima dosta primjera kršćanske požrtvovnosti. Veledušno ostaviše hrabri vitezovi dom i rod svoj, te uz neizrecive napore osloboдиše svetu zemlju. A sv. Franjo i sv. Dominik skupiše oko sebe duhovnu vojsku redovnika, koji su u krajnjem siromaštvu vojevali proti raskošnosti svoga vremena. I sve više i više punili bi se samostani, pravi žrtvenici kršćanske požrtvovnosti. Ovdje milosrdna braća i sestre milosrdnice dvore bolesnike dan i noć, ondje pobožni redovnici i revni svećenici liječe

boli duše; u ovom manastiru poučavaju velikom strpljivošću neuku djecu, iz onog pak duhovnoga zavoda hite apostoli u prekomorske zemlje, da nesretnim divljacima donesu svjetlo vjere i prosvijete.

A osobito zadnje stoljeće, odlikuje se oduševljenom požrtvovnošću. Pomicamo samo na apostole gubavaca, na razne zadruge za otkup poganske djece i jadnih Crnaca, na sirotišta i učićišta svake vrsti. Danas nema boli, nema bijede, koju sv. Crkva ne bi blažila po svojim angjelima ljubavi.

Nu najveličanstveniji uzor potpune požrtvovnosti jest sam dragi Spasitelj. »Premda mu bijaše predloženo veselje, ipak on pretrpi križ ne mareč za sramotu.« (Hebr. 12, 2). Isus izabra ponizan i skroman život, progonstva i muke, i najgrozniju smrt, dapače u beskrajnoj požrtvovnosti svojoj ne htjede nam uskratiti ni zadnje kapljice dragocjene krvi iz rane svoga Presvetoga Srca.

Ko da ne vratи Spasitelju milo za drago? »*Isus je mene ljubio i sama sebe za mene predao.*« (Gal. 2, 20). A ja da njemu išta uskratim?

Požrtvovnost donekle je potrebita svakomu kršćaninu. Kako će se roditelji brinuti za uzgoj djece bez požrtvovnosti? Kako će služinčad vršiti svoje teške dužnosti bez ove krjeposti? Kako će mlagji postojano slušati starije, ako se nijesu za rana naučili žrtvovati svoju vlastitu volju? Kako će mogućnici i bogataši po svojoj dužnosti potpomagati bijednu si braću, ako sami nijesu proučnuti duhom požrtvovnosti?

Bez žrtve, nijesu mogli ni praroditelji naši u raju živjeti, a kamo li mi na zemlji! Bez junačke požrtvovnosti ne bi nebrojeni mučenici kineski onomadne spasili duše svoje; bez žrtve ne ćemo ni mi nijedne napasti svladati.

Nad sve druge kršćane mora se pravi štovatelj Presvetoga Srca odlikovati svojom požrtvovnošću. Njegovo srce mora poput Srca Isusova biti miomirisna žrtva paljnice na oltaru ljubavi Božje i bližnjega.

Ali teška je požrtvovnost! — Priznajem ti, dragi tešioče, ta krjepost može biti kadikad teška. Ali gdje si našao ružu bez trnja? Gdje si ikad veselo požeо, što nijesi prije mučno posijao?

Pa onda ne kaže li pravo naš narod: »Bog ne ostaje nikomu dužan, premda ne p'aca svake subote?« Ako po riječima Kristovim i čaša hladne vode iz ljubavi bližnjemu

pružena ne ostaje bez plaće, kako da nam ne nose stonstrukte kamate nebeske svaka žrtva i svaka muka, kojom Bogu i njegovoj slavi među ljudima posvećujemo blago svoje i sile svoje! Žrtvujmo dakle rado od svoga suviška nešto za sjaj kuće Božje, za slavu Božanskoga Srca, za siromake, za pobožna djela i društva. Pa ako već nemamo blaga, dok su nam ruke još zdrave, radimo požrtvovno za Boga i bližnjega. Nu nema li više u tebe ni blaga da dadneš, ni zdravlja da radiš: a ti s Isusom na križu požrtvovno moli za sve potrebe Crkve! I evo popeo si se ovako na vrhunac požrtvovnosti kršćanske. Jer drugi su dali od svoga suviška, a ti si dao sve, što imas.

Velika obiteljska svetkovina.

Ima jedna obitelj, koja svake godine kroz cijeli mjesec dana slavi sjajnu slavu, na čast mile si majke. Odana joj djeca već unaprijed radosno očekuju ovo sretno vrijeme, te se natječu, tko će više doprinesti općemu obiteljskomu slavlju. A ova majka kao da samu sebe natkriljuje za ove svečanosti. Jer premda je uvijek puna dobrote, u ovo vrijeme ne zna svojoj dobroti i darežljivosti ni kraja ni konca; svako dijete tada dobiva sve, štogod prosi od majke, dapače često još puno više jer, — hvala Bogu — ta majka nije siromašna, nego rekao bih neizmjerno bogata. I tako se ne zna, tko se više radiju tomu slavlju — majka ili djeca.

Poznaješ li ovu obitelj? To je vjerni puk kršćanski. A poznaješ li i ovu dobru majku? To je Marija, Majka Božja i naša. A ono mjesечно slavlje? To je svibanjska pobožnost, koja se po ci jeloj Crkvi obavlja na čast Blažene Gospe.

Dragi štioče! Gledaj, kršćanski se narodi upravo natječu, koji će veličanstvenije svetkovati ovu dugotrajanu svet-

kovinu Kraljice nebeske. O da viliš kako je to krasno u Italiji, u Francuskoj, u Poljskoj i drugdje? Nama Hrvatima uz Ime Isusovo namriješe već djeđovi naši i nježno štovanje Marijino kanoti najdragocjeniju očevinnu Hoćemo li mi sada zaostati za ostalim narodima?

»Ali mi smo siromašni! — Ne govori tako! Ne treba ni zlata ni dragulja; treba samo dobre volje i ljubavi k Majci Božjoj, pa čemo svega i svašta naći, čime čemo najprije okititi oltar Marijin u crkvici našoj. A što se tiče svijeća, jedna svijeća ne stoji baš dukat, nego malo novčića. Zna si i dijete toliko prištediti, da uzmognе u svibnju Majci Božjoj jednu svijeću prikazati. Kako rade n. pr. siromašni Tirolici? U svakom je seoci po brdima crkva kô mali raj, pliva u moru svjetla i sjaja za večernje svibanjske pobožnosti. Ta se čitava općina siskuplja oko oltara Marijina, a staro i mlado vraća se kući iz crkve s nekim mirom i zadovoljstvom, što ga čovjek ne bi mogao kupiti ni za čitavi milijun. Baš siromasi rade obično puno više na čast Božju i Majke Božje, nego bogataši, pa za to i dobiju puno više milosti od njih. —

Dakako, ne može se svaki put regbi rukama pipati, kako nas je Bl. Dj. Marija uslušila u kojoj potrebi. Često ona čeka, dok ne dogje za nas najzgodniji čas, da nam udijeli ono, za što smo se molili. Često opet ona vidi, kolika bi šteta bila za dušu našu, kad bi nam ovu ili onu želju ispunila. A koja će majka svome djetetu na njegove molbe štograd škodljivo dati? Molimo se mi samo pouzdano i ustrajno: uslišat će Gospa svaku takovu molbu u najzgodniji čas, na najbolji način. »Znajte djeco, reče sveti Filip Nerij i vjerujte mi, jer ja znam: nema moćnijeg sredstva, da dobijemo milosti od Boga nego je štovanje Majke Božje. Tko hoće milosti, nek ide k Mariji. — Ne treba se tomu čuditi, jer ona ima materinsku moć nad Srcem Isusa Sina svoga, pa s toga dobiva sve, štograd moli; i opet je ona nebeska majka naša, koja nas puno više ljubi, nego sva zemaljske majke skupa mogu ljubiti svoju djecu. S toga nam hoće sve ishoditi, što nam je korisno. Pa i »sam Bog hoće«, veli sv. Bernardo, »da štujemo Mariju, jer je nje gova volja, da sve dobijemo po Mariji.«

Kada se dakle već dobra majka zemaljska kraj ne moći svoje obazire na svaku molbu djece svoje: čemu se

ne možemo mi nadati, ako se kroz čitav mjesec molimo Majci Božoj i našoj, toj »malođoj sreće i judeosti«, kako ju sami zovu Sveci?

Bez sumnje će svaki dobiti za takovu pobožnost velikih milosti, dostoјnih takove Kraljice.

Odredimo dakle već uprijed, kojim ćemo bogoljubnim djelom napose svaki dan u svibnju počastiti Kraljicu svibanjsku! A kolika sreća kad bude u našoj župi i javna svećana svibanjska pobožnost! O ne dajmo, da nas mine ma i jedan takav blagoslov Gospin!

Blagovijest u raju.

»Blago si ga čovjeku, koji danomice bđije na vratima mojim i pazi na pragu kuće moje.« (Posl. 8, 34).

Ove riječi vjećne mudrosti upravlja Crkva na sveštovatelje Kraljice svibanjske. A o revnim promičateljima ove krasne pobožnosti vrijedi napose ona druga: »Koji meni osjetljaju čest, posjedovať će život vječni!« (Crkv. 24, 31).

Molimo se stoga svi, da bi dragi Bog i mila svibanjska Kraljica Marija uzbudili širom naše domovine puno veleušnih promičatelja svibanjske pobožnosti!

Kina i Sree Isusovo.

Iza oluje.

Kad se iza oluje nebo malo po malo razgali, kad se bura siegne, i kroz guste oblačine prođru zrake sunčane: onda sve hrli iz kuće na polje, da pregleda golemu štetu, što je kome nanijela nepogoda vremena.

Tako pogjimo i mi, dragi štoče, opet duhom u dalenu Kinu, gdje se oluja donekle umirila i raspršio se dim baruta; promatrajmo razvaline, što ih je nagomilala ljudska zloba u tom jednom »carstvu nebeskom«. Kamo god gledneš, kršćanskim krajevima, ne vidiš do no gola garišta vjerovjesničkih zavoda, samostana, sirotišta, škola, i ruševine što skromnih, što velebnih katoličkih crkava.

Što je ljubav prema Presvetom Srcu sagradila diljem prošloga vijeka, to je porušila gjavolska zloba za jedne godine. Sve da i ljudi šute, ovo će mrtvo kamenje govoriti; ove će nam razorenе zidine pustom šutnjom svojom rječito priopovijedati o postojanosti, ljubavi i junačkoj požrtvovnosti tih hiljada i hiljada mučenika Isusovih, koji su pod ovim zidinama našli svoj grob. Deder, da tek nekoliko primjeraka priopćimo.

Bilo za posljednjih dana strahovlade u Pekingu. Sve luta amo tam, svaki bježi tražeći si koje skrovište. Megju bjeguncima eno starca, koji se vuče kroz ulice nosedi silan teret. Bit će mu kakih 70 godina; iz premnogih mu rana curi krv, oslabile noge već smalakšu, tijelo mu se pognulo pod teškim bremenom, — ali on ga ne skine. Kakav je to teret? Majka starčeva, stoljetna starica; vjerni je sin ne htjede ostaviti u rukama dušmanu, radije će umrijeti s majkom, nego bez majke spasiti svoj život.

O mučenicima piše očeviđac:

»Upravo je ganuljivo gledati, kako stari već smrtno ranjeni ljudi tješe, sokole i bodre mlagje kršćane, da bi ustrajali u svetoj vjeri. »Hsiang t'ien chu! — Pomisli na Boga! ori se gotovo sa svih strana. — Tu zorno vidiš, šta će to reci »mučenik«.

Ljudi, žene i djeca teško ranjeni ili onesviješćeni od straha leže po zemlji naokolo.

A koje li je to neprestano šaputanje, što ti dopire do usiju? Eno još im se usnice i na umoru miču, ruka im dršćući nešto drži grčevito: tu se moli krunica.

»Presvjetli!« zapita jednog dana jedan katekista svoga biskupa, »ako bokseri navale na nas, smijem li se braniti oružjem?«

»Dakako da smiješ braniti svoj život,« odvrati mu natpastir.

»Nu ne će li biti boje, ako se ne branim?«

»I te kako, sinko,« reći će biskup, »pretrpjeti smrt za slavu Božju ne braneći se, to je pravo mučeništvo.«

Nekoliko dana iza toga stigne vijest, da je onaj katekista bio spaljen s 20 kršćana, i tako postigao mučenički lovov vjenac.

Nu obično nijesu se kršćani ovako na milost i nemilost predali dušmanima u ruke. Gdje bi ikako mogli, oboružali bi se i utaborili oko crkvice svoje, a duhovni im pastir bijaše na čelu. Tu bi se borili i branili kao lavovi, te napokon ili potjerali neprijatelja, ili našli grob svoj pod ruševinama svoga svetišta. Da bi im vazda pred očima lebdio onaj, za koga prolijevaju svoju krv, zataknuli bi ti crven krst na kapu ili bi objesili oko vrata sliku Presvetoga Srca Isusova.

Božansko im Srce bijaše sva utjeha u borbi, no i siguran zalog i znak konačne pobjede.

Čujmo još jednu criticu o junačkoj smrti apostolskog vikara zapadne Mongolske, prečasnog gosp. Hamera. Videći da se ne može dulje održati sa vjerovjesnicima svojim proti »bokserima«, zapovijedi, neka si misjonari potraže drugo zaklonište. Sam pako sjedi natpastir odluči, da će sa svojim kineskim kšćanima ostati i braniti ih do smrti.

26 srpnja opkoliše bokseri misiju, uhvatiše jednog kršćanina i prepiliše ga na dvoje. 27. kolovoza kršćani junački odbiše dvije navale, i poubjijaše do 300 boksera. Ali kod trećega juriša neprijatelj zavze selo, i pogubi oko 500 kršćana.

U zavodu svetoga Djetinjstva Isusova nagomilale se lešine pomorene djece, časnih sestara i žena.

Precasnoga g. Hamera uhvatiše u sakristiji, gdje se u misničkom odjelu upravo spremao, da govori svetu misu. Poput divlje zvjeradi bace se na nj Kinezi, izvedu ga napolje, i strašno izmuče. Zatim privežu mukotrpнog starca-biskupa za njegova gjakona, te ih obojicu odvedu na stratište. Junački je natpastir još i ni samom putu ne-

ustrašivo propovijedao riječ Božju o jedino spasonosnoj vjeri i Crkvi Kristovoj, dok napokon ne pade dostojan najslavnijih mučenika iz prvih vremena kršćanskih.

Dopis.

Rim. *Zborovi Srca Isusova i Blažene Gospe.* — Poznato je, kako je lanjske godine kardinal-prefekat zbara za svete obrede u ime svetoga Oca megju ostalim preporučio »kongregacije ili zborove Presvetoga Srca Isusova«. Pišu nam iz Rima, da tamo u istinu postoje dva zbara Srca Isusova za mlađe, jedan u crkvi »S. Maria in Campitelli«, drugi u crkvi »S. Nicola de' Cesarinii«. Obadva su zbara pridružena prabratovštini Srca Isusova kojoj je sjedište u crkvi »S. Maria della Pace« (Sveta Marija od Mira). Nu i zborovi Marijinij kojih u Rimu ima mnogo, a za svaki stalež, drže za slatku si dužnost, uz Blaženu Gospu na osobiti način štovati i Presveto Srce njezina Božanskoga Sina. Dapaće ima u Rimu više zborova Marijinih, koji su se izrijem i svećano posvetili Božanskom Srcu, Evo kako doista Blažena Gospa svoju djecu vodi k Srcu Sina svojega!

Smotra.

Francuska Smrt jednogu biskupa. Katolička Francuska još sveudilj tuži za jednim od najvrlijih biskupa svojih, pravim pobornikom za prava Božja i domovinska. Francuska žali nad smržu nadbiskupa Aixskoga, Gothe-Souarda. Sa strahom uzeo on na se breme biskupske službe, no junački ga nosio. Bezbožna francuska vlada jednom ga odsudi na globu od 3000 franaka, a više mu puta obustavi dohotke. Zašnja obustava trajala do njegove smrti. Veliki biskup pripravlja se na smrt pobožno i sveto.

Svijest ga ne ostavi do zadnjeg daha. Pet časaka prije smrti blagoslovio svoje svećenike i svoju biskupiju, te reče prisutnima: »Gđa te! Blažena je Djevica ovdje! O kako je lijepa! kako je divna!« (Sr. Vrhbosnu 1900. str. 375.)

Lassère, učeni onaj odvjetnik, koji je svojim krasnim djelom o Majci Božjoj Lurdskoj zadivio cio svijet, lanske je godine, u dobi od 72 godine, zaklopio svoje trudne oči. Njegovo djelo prevedeno je na 42 jezika pa i na hrvatski. U mladosti svojoj bijaše on »slobodouman« t. j. bezvjerac. Nu oslijepi, te bi u Lurdū čudom izliječen. Od onog časa postade on rječiti i neutrudivi branitelj i pravi »odvjetnik« Majke Božje Lurdske.

Povjerenici i povjerenice Glasnika Presvetoga Srca Isusova.

Glasnik Poljski Presvetoga Srca Isusova po najnovijim vijestima ima punih 150.000 pretplatnika. Taj nečuveni uspjeh ima on da zahvali svim povjerenicima. U svakoj župi, u svakoj općini, u svakom gotovo neznatnom mjestanstvu ima on po kojega povjerenika. Ovaj sakuplja preplatninu, i dostavlja nove brojeve pretplatnicima.

U taj primjer braće Poljaka treba da se i mi ugledamo. To je jedno od najuspješnijih sredstava, da se proširi pobožnost k Božanskom Srcu u našem bogoljubnom narodu. S toga je uredništvo listovima i tiskanim malim okružnicama počelo pozivati revne štovatelje Srca Isusova, da uzmu na se časno i slatko breme »povjerenika« dotično »povjerenice« hrvatskoga Glasnika Srca Isusova. Mnogi nam se već radosno odazvaše. Iz preutjeljivih listova njih vih evo nekoliko izvadaka.

Drag. Sm. Dubovnik u sjemeništu u Š. (Hrvatska): »Glasnik Srca Isusova« je u Primorju u svakoj župi vrlo raširen, a župnik jest obično i povjerenik; pa i gospoda klerici u našem sjemeništu obećaše svi do jednoga da će, tek što izagru, svuda širiti taj doista krasan listić. Nekoji iz Rijeke priskrbit će Vam adrese za Glasnik, koje će Vam naknadno pripislati. Ja se mnogo nadam za domovinu od te pobožnosti, a poglavito od Glasnika, koji ju širi.«

M. Štr. župnik u V. B. (Hrvatska): »Već sam od prije Glasnikov povjerenik u mojoj župi. Glasnici dolaze na mene, a ja ih razašlijem. Ove godine drže Glasnik 42. Da nijesu već upored tri god ne slabe, bilo bi i više preplatnika.«

I. B. župnik u B. D. (Bosna): »U mojoj župi, kamo me je providnost Božja postavila, potrebā imade mnogo i raznih; a ne očekujem oti nikuda pomoći, ako ne oti Božanskoga Srca. S toga ču rado biti povjerenikom njegova »Glasnika« te ču nastojati da ne zaostanem za drugom braćom, koja rade u tom smjeru.«

M. M. kapelan u O. (Hrvatska): »Druža je ovo godina, kako sam povjerenik našeg Glasnika Srca Isusova; pa radosno izjavljujem, da će se za tu čast i sreću, gdjegod budem, otimati i po slabim silama s brćicom natjecati, da se što ljepe slavi.«

To divno sveto Srce,
U kom je jedin spas! . . . «

N. N. franjevac vikar i propovjedač u K. (Hrvatska): »Časnu službu povjerenika vršim od godine 1899 i mogu Vam kazati, da mi je to bilo jedno od najvećih sredstava, s kojim sam mogao zasnovati bratovštinu Pre svetoga Srca, nabaviti prekrasan kip i podignuti oltar na čast Presvetom Srcu Isusovu, i to tako lijep, da je sada ures crkve. I ja Vas uvjeravam, da će tu časnu službu i nadalje vršiti, doklegod budem ovđe. Ako se pako dogodi, da me moji poglavari odavle premjeste u koji drugi samostan pobrinut će se za zamjenike, pa će Vas o tom obavijestiti.«

Fr. H. klerik u Dj. (Slavonija): »Rado sam se obratio onamo, gdje sam se nadao naci za »Glasnik« kojega preplatnika više; a rado će na slavu i čast Presvetoga Srca i u buduće nastojati oko lista, koji štovanje njegovo promiče.«

J. D. bilježnik u V. (Bosna): »Čast mi je Vašoj Velečasnosti saopćiti, da sam se primio povjereništvu za »Glasnik Presvetoga Srca Isusova« te sam preplatal za 16 novih i 4 stara preplatnika poznatoj tiskari danas otposlao.«

V. R. ravnajući učitelj u P. (Bosna): »S veseljem primam povjereništvo za »Glasnik Presvetoga Srca Isusova.« Nastojat će, da što više preplatnika sakupim. Vrlo

mi je mila ta časna služba, a dragi Bog mi rad blagoslovio i Presveto Srce Isusovo.«

Sveti Petar apoštol.

J. G. učiteljski pripravnik u K. (Istra): »Ja preuzimam povjereništvo. Ali znajte, da je ovdje teško dobiti preplatnika. Ipak sam ih našao trojicu.«

P. V. postolar u S. (Bosna): »Hvaljen Isus i Marija! Drage volje i od srca rado, a iz ljubavi k Presvetom Srcu Isusovu, primam službu povjerenika Srca Isusova. Ja Vam obećajem, da će nastojati iz svih sila oko širenja našeg milog Glasnika.«

I. M., bavar kod željeznice u S. (Bosna): »Prije svega »Hvaljen Isus i Marija! Cijenjeni gospodine! Ja niže potpisani slobodan sam Vam javiti, da sam predobio tri povjerenika Glasnika Presvetoga Srca Isusova... Dakle ovi svi povjerenici primili su se iz svega srca posla. Suze radošnice su im oči orosile. Da ih samo gledate Vašim očima! Samo jedino što nijesu kô mala djeca počeli cvititi, pružajući obe ruke za Glasnik Presvetoga Srca Isusova. Isto tako i pretpitanci sasma tronuti nekim žarom Presvetoga Srca Isusova pitali su: »Ah, kada će nam doći nas mili Glasnik?«

J. V. učiteljica u Kr. (Hrvatska): »Čist mi se je odazvati Vašoj želji, te biti povjerenicom Glasnika Presvetoga Srca Isusova, dokle budem ovde. Imam već 16 pretplatnika.«

M. Č., gospoginja u Splj. (Dalmacija): »Rado i od svega srca uz mljem na se to slatko breme, da širim tu milu pobožnost. Bit će mi osobita čast i radost, nagjem li što više predbrojnika kod mojih znanaca i prijatelja. Do sada imadem ih devedeset, ali danas ili sutra naći će desetoga. Unaprijed ufam se ih još više naći. Koliko uzmognem, uložit će sve sile, da se što više rasprostire pobožnost Presvetog Srca.«

*

Ovim tako pobudnim primjerima Ša bismo još dodali nego srdačnu molbu, a u ime ljubavi k Presvetomu Srcu, da bi nam se još mnogi i mnogi drugi dopisnici javili, koji ili već jesu ili žele postati »povjerenici Glasnika Presvetoga Srca«. Mi ćemo im namah poslati našu malu »okružnicu«, ako je još nemaju, a kasnije možda i opširniji naputak, gdje i kako valja naručiti, reklamovati i t. d. Njihova imena upisat ćemo u poseban popis: »povjerenika i povjerenica«. Zato i molimo za točnu i čitljivu adresu (ime? stalež? mjesto? zemlja? pošta?) Za njih, kao za osobito zaslужne promicatelje pobožnosti k Presvetomu Srcu, svaki ćemo mjesec odslužiti po jednu svetu misu moleći Božansko Srce neka ih, kako je to

obecalo, božanski i nagradi, da njihova imena upiše u sv je Srce, u ovu knjigu života, i da ih iz njega nikada više ne da izbrisati!

Travnik, na blagdan sv. Josipa, 19. ožujka 1901.

Kamilo Zabeo D. I

urednik.

Zahvalnice

3. Liječnik duševni.

Ne samo tijelo nego i dušu znade liječiti dobri naš Spasitelj, makar ona i na smrt bolesna bila.

Evo ti ganutljivih primjera:

Ogulin. Hvala i slava budi preimlostivomu Srcu Isusovu na vanrednoj milosti udijeljenoj okorjelu grješniku na smrtnom času. Molio se je za njega, i posjećivao ga svećenik, ne bi li se s Bogom svojim izmirio. Ali on o tom, ne samo da čuti ne htjede, već portiču i samoga Boga, najvrđokoruje i Bogu mrskim riječima odbijao on sakrament slike pokore. Poslanje njezino sva nas je prenerašlo. Sam gospodin liječnik bolnici reče: »Taj čovjek nije vrijedan, da se ukopa u blagođavljenu zemlju. Ljubav ga Presvetoga Srca napokon taknu, te se četiri dana pred samu smrt s Bogom svojim izmirio. Kako prije u bolesti bijaše nestripljiv, tako primiv svete sakramente umirući, na čudo sviju dragovoljno i volikodušno podvrgao se volji Božjoj. Sreća Isusovo, pomiclo za grijehu naše, smiluj nam se!«

D. Tuzla. Ponajviše imam se Presvetomu Srcu zahvaliti na milosti, što sam se na pravi put povratio. Bo' sam se naime kao dječak i u mlađim godinama savsim pokvario i na rgjave i nepoštene opteve dao. Sigurno bih i nadalje takav očao, da me nije milost Božja od te propasti izbavila. Sada ja, još u mlađoj dobi, sve malo po malo u kršćanskom životu napredujem.

4. Pomoćnik u svakoj nevolji.

Tko će izbrojiti sve one raznolike blagodati, kojih zahvalnice imademo u rukama? Ni u čitav Glasnik ne bi stale! Srce Isusovo je zaista svakomu sve: jednomu je odvjetnik, drugomu skrbnik za kuću, trećemu vogja na sretnome povratku u domovinu, četvrtom i izbavitelj iz teške pogibelji, onda opet tražitelj službe, učitelj i tako dal e. Evo nekoliko primjera:

Kostrea. Oi moga muža, koji je plovio po moru, ne bijaše mnogo vremena glasa; te mjesam znaš, da li je živ ili mrtav. U toj svojoj velikoj bijedi utekoh se Presvetomu Srcu Isusovu i saznao, da mi je maž živ i zdrav.

Sigetac. Između mene i mojih roditelja došlo do velikih razmirica, i svojoj tuži utekoh se Presvetomu Srcu Isusovu, tomu izvoru mira i ljuđavi, i obecah moliti devetnicu. Već dragi dan devetačice molba bi mi uslijedila.

Brod n. S. Bili smo puni briga za jednu kuću. Utekošmo se deveticom Presvetomu Srcu Isusovu, i gledali ne samo, da se je kuća sretno pronađala, nego sam i neочекivana radost i zadovoljstvo doživio.

Poje. Prije po godine zavjetovah se pred slikom Božanskoga Srca, da će mi pomoci podignuti oltar, usliša li me u poslu, što ga bijah poduzeo na srču, te da ču to objaviti i u Glasniku, ja sam bio uslišan, pa se ovim najsrdačnije zahvaljujem Božanskom Srcu i molim sve čitatelje i pravovjernike neka mi se zastano utječu u svojim potrebamama bito duhovno bilo tjelesnim. Neće mi se uzalud utjecati! Još ima mnogo i mnogo događaja u mom životu, koji mi svjedoče, koliko me je Božanska Ljubav Hujbla, prema sam ja sasvijem nevrijedan njezine milosti, pošto sam dobroga Boga svojim griješima teško uvrijeđao.

Sprijet. Tko da pojmi suze moje zahvalnice za milosti, što se udostojalo Srcu Isusovo meni ih udjeliti? Imaju tri godine, kako neprestano molim za jednu veliku milost; i ne mogoh je dostignuti, doklegod se ne obratim Presvetomu Srcu Isusovu, obećavši da će se do svoje smrti, pričestiti svakoga prvog petka u mjesecu. U isti mاه bila sam uslišana. Za to se najsrdačnije zahvaljujem Presvetomu Srcu Isusovu i vaspim: uvijek budi hvalejeno i slavljenio Božansko Srce Isusovo! Tkogod što trpi ili ma što mu draga želi, neka se obrati Presvetomu Srcu Isusovu; a neka bude više nego i uvjeren, da će sve zadobiti kogod zaprosi.

Uz naše slike.

L. Marija, naša nada (str. 85). Kako tužan i jadan prizor! Gle praroditelji naši, koji veselo i sretno prelijepi raj uživaju, žalušim ga srcem sad ostavljaju. Dva Keruba stoje pred njegovim ulazom, plamenim mačima im braneci, da se ne vrate u nj nikada više. A mjesto zelenih, cvatačih livada otvara im se pusta, kamenita zemlja, što samo trije i drat ragja. O paklene zmije, na vijke proklete, što si im toliku dobra obtelat — — Ali ipak ova slika i nadom i tajnom utjehom srce napanja. Ista ruka nebeskog Oca, koja pravđivo grješnike udara, pokazuje na premilu sliku »blagoslovljene ženе«, što drži u noručaju spas svijeta. Ova će modna maxi zwijji glasov satrni, a Sin joj pakleno će kraljevstvo slavno nadvladati. To milo obećanje iznova odvija praroditeljima srce, te ih tokom dugoga gorkog života jednako tješilo.

Nad vratima zatvorenog raja leđbi slika Blažene Djevice kao zaolog bolje budućnosti; u njoj gledajuši A tamova dječa, očekivajući Spasitelja, — I danas nad nebeskim vratima leđbi ista slika. Glesaj s pouzdanjem na nju; poštuj Majku Spasitelju osobito za mjeseca svibnja, i stalno se uñju, da će ti ona jednoć za uvijek otvoriti vrata nebeska.

2. Promjena (str. 91). Vidiš li toga čovjeka, što je pun veličanstva? Gle, kako podignutom rukom i vatrenim arcem narode naviješta istine nebeske. Je li moguće, da je to isti Petar, što si ga nedavno (str. 65), tako pogurena vidio? Jesti, to je doista sv. Petar. Eno kako mu krjeposi Duha Svetoga srce neustrašivoj revnošću rasplamtila! I drugi se apostoli tomu veseli hvaleci Boga na tolikoj dobroti. A mnogošto skrušeno pada apostoli pred koljenom, i od njega potaknuto sveti kari prima. No sv. Petar ne miruje; njegova srca žar jednako dalje ga tjerat, sve više i više daša on hoće da Krista predobije.

Kud ćeš tješiti pokore za grjehe svoje, nego li je revnost za spasenje duša! Bogu otete slave boljma zadoknaditi ne ček, nego ako unastojis puno duša za nj predobiti. Molji Duha Svetoga za svjetlo i krjepost s neba, da tako za grjehe svoje dovoljnu pokoru učiniš.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Akademija Kralju vjekova.

Bilo u večer 1. siječnja ove godine. Blagog zvonca glasi utišaše žamor u dvorani travničke gimnazije. Najotmenija lica gradska sakupila se tuj, da se na užiju »akademije« (svečane besjede), što ju gimnazijalci prirediše »Kralju vjekova«. Zastor se dignu, a na pozornici eno osmoškolca, da »prologon« rastumači uzvišenu zamisao današnjoj akademiji. »Na Petrovu trgu u Rimu,« tako on opoče, »još od vremena rimskih ponosno se diže nebu pod oblake visoki obelisk.^{*} Na njem su uklesane ove riječi: *Christus vivit, regnat, imperat — Krist žive, kraljuje, zapovijeda.*« — Ova preutješljiva istina, koja ponosom napunjuje svačiju kršćansku grud, predviđaće se se u osam dramatskih prizora, punih života i čara.

Prvi prizor: »*U smrt za Krista!*« pokazuje pobedu Kristovu nad ljubavi k životu. Šta je čovjeku dragocjenije nego život? Pa opet, gledaj samo kršćanske junake pred gordim rimskim »imperatorom«. Smrću im se grozi pogarin, ne odreknu li se svojega Krista. Nu oni će mu neustrašivo: »Na smrt smo spremni svi za Krista svog!« I doista im poganski car pun gnjeva smrtnu odсудu dovikuje. Radosno ju primaju mučenici; i dok se krvnici spremaju na okrutni pokolj, iz ustiju mučenika zanosna se pjesma ori Kristu kralju — a zastor pane.

Drugi prizor: »*Tim pobijedi znakom!*« predviđa poznato vijenje cara Konstantina, kojemu se ukazao na nebu križ. Konstantin pobeguje suparnika, a po mlađomu caru Krist pobeguje rimsko poganstvo i zavlada svijetom.

Treći prizor nosi naslov: »*Vicisti, Galilae!* — *Pobijedio si, Galilejce!*« Uz ove zadnje riječi, dok munje sijevaju, a gromovi pucaju, groznom zdvojnosi, koja se silno dojmila gledalaca, izdiše Julijan Odmetnik, primjerom svojim potvrgujući, da Krist na koncu ipak pobeguje svoje protivnike, ma bili i carevi i kraljevi.

Cetvrti prizor: »*Poganski pred njim gine mrak!*« osobito se ugodno dojmio slavskoga srca. Oko Perunova

* Četverouglasti stup iz jednoga samo kamena isklesan.

kipa okupili se stari Slaveni. Poganski svećenik tamjan pali, i golim mačem maše, a djeca oko njega sipljuci cvijeće, uz burnu svirku i veselu pjesmu kolo vode. No u to gde dvaju časnih staraca u biskupskom odijelu. Zamukne pjesma, a pogani-katekumeni uplašeni uzmiču. Sv. Ćiril i Metod govoreći o zadnjem суду i o ljubavi Spasiteljevoj tako silno ih potresu, te oni poruše Perunov kip; a klečeći pred križem, što ga na istom mjestu zasadili njihovi apoštoli, ganuto pjevaju:

Klanjamo se veličanstvu Tvojem,
Tebi nek se klanja cijeli svjet!

Koliko se puta obnovila ova pobeda Kristova nad mračnim paganstvom!

Peti se prizor odigrava: »Pod križem.« Izišao je ponositi vitez na susret ubojici oca svoga. Poput izranjena lava jedino za osvetom žudi. U to mu zape pogled o križ, što je uz put stajao:

Ah... ah... jao! Spasitelja svoga
Razapeta oko moje gleda?
Trnova ti kruna glavu resi.
A iz Srca krv ti sveta teče!

Omekša mu se razjareno srce, i on — oprosti ubojici, kojega baš svezana pred njega vode. Evo pobjede Kristove nad najzilnijom strasti. Koliko ih svaki dan izvojuje u srcu vjernih si kršćana!

Nu najznamenitija pobjeda Kristova, jest pobjeda u srcu mladićevu, kad on, kako nam to živo predstavlja

Šesti prizor, stoji: »Na ruskriču žica svoga. Evo mladića na pozornici, krasno odjevena, kao plemče na kraljevskom dvoru. Nu on je tužan, nujan. Teške ga snašle napasti; a ne znajući, šta će, kuda li će, zovne on duhove u pomoć, povikav:

»Oj amo, moći, što vas sjene kriju,
Ta vaše oči i kroz maglu zriju «

Na taj poziv, eto do njega crnoga zloduha paklenoga. Vješto se pretvara, lisiči se oko mladića, obećaje mu sve lasti i slasti ovoga svijeta, samo ako njega hoće da sluša. Ali sada se na drugoj strani ukaže i Anggeo čuvat, sav u bjelini, umiljat i blag. Ovaj otkriva neiskusnu mladiću

paklenu prijevaru, i bodri ga na odlučnu borbu. S početka nerado ga sluša mladić veleći:

»Pregorak l'jek je tvoj, a staza strma.«

Ali ga napokon svlada Kristova ljubav, te on sav zanesen uskljune:

»Prevrće Srce to li biti mora,
Sa čijeg žara sav se blaži svjet!...
Od sada samo uz njeg želim biti,
Pod njeg'vim st'jegom rujnu krvcu lititi!«

Nesta vraka; nesto paklene hudobe. Angjeli dolete, opkoljuju mladića i pjevaju pobjedu Kristovu nad njegovim mlađjanim srcem. Tako Krist dan na dan pobegnuje i u mnogom srcu hrvatske omladine!

Sedmi prizor: »Poraz pakla na koncu XIX. vijeka«, sav se osvrće na sadašnje stanje carstva Kristova. Ured pozornice na crvenom kô vatru stupu, sjedi Lucifer, sav u crnini, ogrnut plăstem. Na izmaku XIX. stoljeća hoće on

»Prošlog vječka pregledat račune.«

Kako on udari nogom o zemlju, stvori se pred njim sad ovaj sad onaj pakleni duh. Redom dolaze: vrag afrički, kineski, sjeverni, američki, njemački, francuski, rimski, egi-patski. Da si video Lucifera kako bi planuo, čujući, gdje mu sa svih strana javljaju pobjede Kristove, sve sjajnije od sjajnijih! Stoga evo kako bolno vapije

Lucifer. Jao meni! kobne li sudbine!
Propadosmo, vidim, propadosmo!

(Stanka. Zdvojno i ozalošćen se šeće; po tom se kano predomisli).

Al ne ipak; možda još imade
Kod Slavena koji tračak nade.
Taj je narod u cvjetu mladosti,
Punan snage, mladenačkog žara,
Kažu, da će on na kraju svijeta
Zadobiti prvenstvo na zemlji. —
Da vidimo, što se tamo zbiva.

(Udari nogom i vikne:)

Amo, amo, geniju Slavena!

Vrag slavenski: Vjeran slnca sluća na rječ tvoju.
Lucifer: Što mi radi mladi rod Slavena?

Ima ī nade, da će pripast nama?

Vrag slavenski: Gospodaru, slabo il' nimalo.
Istina je, russki krst se Rimu
Još ne klanja; al se bojim jako,
Da će jednom i do toga doći,
Sad bo Rusi prijazni su Rimu,
A u srcu vjerni Nazarencu.
A to nije jošte zlo najgore,
Kod nekih je kud i kamo gore.
Da spomenem tek hrvatske zemlje,
Sav se zgražam, kad pomislim samo —
To je staro predizgje kršćanstva,
Pa ni danas, ni danas se ne da!
Sva moguća upotrebih sredstva,
Al gubitka više no koristi.
Jedna mene! Ovo zadnjih ljeta
Jedva živu izpio sam glavu...
Kad nahuškah nekog učenjaka,
Da se baci na Božanstvo Krista:
Sva Hrvatska na njega se diže.
Devetstota nesretna godina! —
U Zagrebu, na svečanom zboru
Sastao se čitav roj Hrvata,
Da prodiče svoga Nazarenca,
I uniše rod i pleme naše.
Prije toga — ah! groza me hvata —
Naopako! sva hrvatska mladost,
Cjela nada i uzdanje naše,
Predala se za vjek Srcu Krista.
Sto šezdeset tisuća ih bilo,
Dâ, i više! Ali što nas većma
Boljet mora, i drugih plemenâ
Omladinu zaveli su tako.
Lucifer: Jao! grozno! Je li to moguće?
Propali smo! nema više spasa!
Rasplinu se i trak zadnje nade!
Mladost dakle Nazarenac ima?
I pobjeda njegova je! Jao!
Vrag rimski: Uješi se, oče, uješi se!
Mlađež ti je slaba i nestošna.

Dok još teće medenih romana,
Dok je kola, i u kolu plesa,
Kazališnih dok je naših škola:
Niko nam je ugrabiti ne će.

Lucifer: Nazarenac jednom što ulovi,
Ni vas pakô oteti mu ne će!

Još dalje Lucifer, drugim vrazima okružen, daje maha svojim zdvojnim čuvtvima, i proklinje Nazarenca, koji je opet i u XIX. vijeku porazio pakao, i sve više uzdiže svoj pobjedonosni stijeg. Još Lucifer ljutito zgrčenu pest prema nebu dižu, kad al najednom stane i prisluskuje. Iz daljine, sve bliže i bliže, sve jače i jače, dopiru mu glasi zanosne pjesme, te se razbiru riječi:

Do nebesa nek se ori
Naših grudi gromki glas;
Neka jeknu rajske dvori
Nek nas čuje Isus Spas.

Ta to je paklu vrlo dobro poznata pjesma! To je pjesma posvetnica hrvatske omladine!

Isukrste, Srđu Tvom
S nama naš se kune dom:
Dušom, t'jelom v'jek sam Tvoj,
Za krst časni bijuć boj!

Pjevajući ovako, dogje na pozornicu jedan ophod. Sprjeda dječak s križem. Tek što ga ugledaju vragovi, stade ih djuhanje, i za čas ih nestaju. Ophod nosi kip Srca Isusova. Njega postave na isti onaj stup, na kojem je prije sjedio Lucifer. I to nas sjeća pobjede Kristove nad knezom tmine. Ophod se poreda desno i lijevo od kipa, a jedan mladić zbori »epilog«, zanosnu odu, slaveći Krista pobjednika. Evo zadnje joj kitice¹:

Pob'jedio je! Nebo žarom planu,
I mladac² k nebu pogled vine svoj;
Gle! Srce Krista! — Kap mu s Njega kanu
Na mlađo čelo — zbrisujad i znoj,
I b'jeli golub prhnu s rajskega krova,
U kljunu nosi mladom v'jeku list,

¹ Čitava se pjesma nalazi u »spomen-knjizi.«

² XX. vijek.

Na listu zlatom utisnuta su slova:
Pobjedio je Krist!

Bengalska vatra rumenilom obasja prizor; deklamator dorekne; zvonce zacilikne — i zastor pade. Pljeskanju ni konca ni kraja. Još jednom orkestar zasvira, a onda se razigruj gosti, kud koji; no svi veseli i zadovoljni, a za cijelo i do dna duše uzdrmani neoprovrijivom istinom:

Christus vivit, regnat, imperat!
Krist žive, kraljuje, zapovijeda!

Pobožna glumica.

Glasoviti biskup Sailer volio je osobito mlađež. Jednoga dana prirediše mu u nekom zavodu djeca lijepu predstavu. S presvjetlim gospodinom došlo je još i puno drugih gostiju. Svi su znatiželjni čekali, što će to biti. Kad je bilo sve spremno, dade se znak, zastor se diže, a na pozornici stupa djevojčica od kojih io godina, lijepa kao ružica u jutarnjoj rosi. To je glumica. Ona se lijepo poklanja prema presvjetlome gospodinu i sjajnoj skupštini. U taj čas — zazvoni sa crkvenog tornja zvono za »Angjeoski pozdrav«.

Djevojčica časkom se zamislila, onda reče ljubezno i bezazleno: »Je'de, prije nego li ćemo početi, izmolit ćemo »Angjeoski pozdrav?« Na to klekne živi angjelak, sklopi svoje ručice — a s njome klekne i biskup i svi prisutni te izmoliše na glas: »Angjeo Gospodnji.« Nekim se gledaocima činilo je to smiješnim. Ali veliki biskup bijaše ganut do suza. Iza predstave pozove malu glumicu, koja je svoju ulogu upravo izvrsno odigrala, metnu joj svoju posvećenu ruku na glavu obdarjuju — čuvši, da su njezini roditelji siromašni — lijepim novcem i reče ljubezno: »Drago dijete, ti si lijepo predstavila. Ali daleko najlepši prizor bio je taj, gdje si pokazala, da ti je više stalo do molitve, nego do predstave. To je Bogu milo i svakome dobrome čovjeku. Ostaj uvijek tako dobra i pobožna, onda će Bog biti s tobom; ti ćeš biti sretna.«

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 6. Lipanj 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Kraljevstvo Presvetog Srca Isusova.

Silni Napoleon I., car francuski, koji je početkom minulog vijeka isto tako brzo i duboko spao, kao što se bijaše malo prije hitro i visoko uzdigao nad sve vladare Evrope; rado bi pod stare svoje dane u sužanstvu na otoku svete Jelene razmišljaо o dragome Spasitelju, i usporedio ga sa velikanima ovoga svijeta.

»Znate li,« reći će jednom pratioču svome, generalu Bertrandu, »čemu se ja najvećma divim u Isusa Krista, i što mi najjasnije dokazuje, da je on zaista Bog?«

— To je vlast njegova nad srcima ljudskim, to je svesilna moć njegove ljubavi.

»Isus za sebe traži srca ljudska, on za sebe traži svu ljubav njihovu: i evo prodire, kud hoće, jedinom željom svojom. Gledajte Aleksandra Velikog, gledajte Cezara,

Hanibala, Ljudevita XIV. i ostale velikane roda ljudskoga. Cio svijet oni osvojise, ali nijesu mogli predobiti nijednog vjernog prijatelja. Eno pak Krista! Tek sto otvor usta svoja, i već se zgrnuli ljudi za njim na hiljade i milijune. Nema veza tako čvrsta, nema krvi tako drage, nema prijateljstva tako uska, kojega ne bi kud i kamo nadjačala moć ljubavi Isusove. Jedini Spasitelj uspiruje u srcu našem ljubav, koja uništjuje neuredno samoublje i nadomješćuje svaku drugu ljubav. Toga nije mogao nijedan začetnik druge vjerske sljedbe, to je djelo jedinoga Boga, to je najveće čudo Kristovo: carstvo njegove ljubavi. Ko god tvrdo vjeruje u Isusa Krista, taj čuti moć divne ljubavi njegove i onaj sveti žar, što ga ni svesilno vrijeme ne može nikad ugasiti ni zapretati.«

Što je veleum Napoleon izrazio o kraljevstvu ljubavi Isusove, to je već arkangelo Gabrijel navijestio riječima: »Kraljevstvu njegovu ne će biti ni kraja ni konca« (Luk. 1, 32.). A nije li sam Spasitelj uvjeravao blaženu Margaretu Alacoque: »Kraljevat će ja unatoč svim neprijateljima svojima?«

Danas hvala Bogu! vidimo, gdje se ova riječ Kristova na osobito sjajan način sve većma ispunjuje. Božja Providnost htjede, da na osvitu novoga vijeka još bujnije procvate kraljevstvo Presvetog Srca Isusova u dušama ljudskim.

U naše vrijeme dragi Spasitelj kanoti da iznova otvor goruću peć ljubavi, žarko ognjište Srca svoga; a iz njega siplje sve gušće zrake svjetla i spaša na čitav svijet. Sav je već svijet na svećani način i po najdostojnjem zastupniku svome, svetom Ocu papi, posvećen Presvetom Srcu Božanskoga Kralja. —

Molimo često, dragi štoci, osobito za ovoga mjeseca, posvetnu molitvu k Presvetom Srcu.

Proslavimo i ljetos što pobožnije blagdan Presvetoga Srca, Kralja mladoga vijeka, i prvi petak ili prvu nedjelju svakog mjeseca. Ne mirujmo, dok sa obadva stožera zemlje ne odjekne jedan glas: Neka je hvala Božanskomu Srcu, po kojem je stečen spas! Njemu slava i čast u vijeku. Amen.

Kina i Sreće Isusovo.

Blagdan Presvetoga Srca.

Favier (čitaj: Favić), sa 14 svećenika i 111 kineskih sjeđinaraca. Kod milosrdnica bilo je 20 sestara i oko 100 sirota i nahodnika. Svega, s muževima, ženama i djecom, koji su tražili ovdje zakloništa, bilo je oko 3.000 kršćana.

Kad je počeo u Pekingu strašni pokolj, stali se i katoici u Petangu spremati na obranu, uvjereni da će domala neprijatelji udariti i na njih. Sve je imalo pune ruke posla. Jedni su gradili barikade, popravljali zidine, ča i novu kulu su podigli, drugi su se opet vježbali oružjem. Među njima bio je sijedi biskup, te bodrio i tješio vjernike. Iz grada došla su još 42 kršćanska vojnika u pomoć; na čelu im časnik od 23 godine, pravi junak od oka.

Bilo je skrajne vrijeme. Jače i jače dopirala do ušiju grmljavina topova, već se čuli i strašni poklici: »Smrt, smrt! — Palite, palite!« Silan požar selā označuje put, kojim idu, 15. lipnja pred večer oko 7 sati eno neprijatelja! Na čelu im vogja na konju, za njim stupa barjaktar s velikim crvenim barjakom, a oko njega mlađi »bokseri« u crveno odjeveni. Rekoše o sebi, da se oni ne mogu raniti. Plešu, skaču, prave svakojake čiri čari i tako se približuju crkvi. Tu već čekaju naši vojnici na nemile goste. Kada se već na puštomet približili - - - opale naši na boksere puške - - - 47 boksera, koji se tobogaže raniti nijesu

ma tomu baš godina dana. Na zapadnoj strani Pekinga diže se više lijepih katoličkih građevina, kao što su biskupska palača, veliko i malo sjemenište, razne škole, sirotište i ljekarnica za siromake. Sve te zgrade čine jedan znatni dio grada, a zove se kod kineza Petang t. j. sjeverna crkva. Središte ovome gradskomu dijelu je lijepa, nova stolna crkva, posvećena Isusu Spasitelju. U ono doba, kad su lanjske godine buknuli strašni nemiri u Kini, bio je u Petangu biskup

mogli ležali u vlastitoj krvi. Kad to drugi vide, razbjegnu se kojekuda, kako su već koga noge nosile. Nego domala opet se čni vratiše, a bilo ih sad još puno više. Odasvud oni navalili na Petang, te ga opkolili. Nastadoše sad dani teška jada i nevolje ljute. Borbe neprestane, a pomoci ni otkuda, »Pripravimo se na smrt,« reći će jednoga dana biskup, »ali i uafjmo se, još nam može pomoći — Bog!«

Tako svane 22. lipnja, blagdan Presvetoga Srca. Lijepo bijaše jutro. Topovi umukli, kao da je neprijatelj sam htio svetkovati s kršćanima ovaj blagdan. Sve hrli u crkvu. Biskup odredio, da se svi kršćani Petanga posvete danas Presvetomu Srcu. Ganutljiva li prizora! Nebo se žari daleko naokolo od plamena, što se diže od svih strana, svuda neprijatelj, svuda bijeda i pustoš. Tu u crkvi sakupilo se mnoštvo vjernika, a i biskup sa svećenicima. Glad i muka na oči im vire. Ali još kuca srce vjerno. Sada uoči snrti kleče na koljenima, da žrtvuju Presvetomu Srcu Isusovu život i sve, što imadu. Upravo je stupio svećenik pred oltar te počeo molitvu posvetnicu, kad se na jedan put sa zapada amo strašno zabliska... strahovit se čuje tutanj, a kroz prozor crkve prodre zrno od topa i usmrti jednu ženu. Golemi strah zavlada u crkvi. Odsele četrnaest topova jednakso sipalo vatru na Petang. Škoda je velika: krov, zvonici, prozori, sve je prestreljano. Ali mala četa junačkih borilaca drži se hrabro, i neustrašivo. Ne samo da oni brane crkvu, nego bi često i provalili i zaplijenili neprijatelju oružje i vojnike. Jedan očeviđac priповijeda, da su se talijanski vojnici, kad god bi odbili napad, na koljena bacili i molili Zdravu Mariju s usklikom »Živjela Marija!« Osobito srčano ponio se njihov zapovjednik. Kad mu je njegov imendant (Pavao) čestitao biskup, odgovorio je mladi junak: Vidjet ćete: mi ćemo spasiti Petang. Ja bih bio presretan, kad bih mogao žrtvovati za taku lijepu stvar život svoj; a nadam se, da će mi zato dobiti Bog otvoriti lijepi raj. Nego on me ne će odavle pozvati, doklegod me Vi još trebate.«

Megujutim nevolja postajala sve to veća. Jer otkuda hrane za toliko ljudi? Isprije je nekako još islo; ali već toliko dana svi su dučani zatvoreni, nitko ne će ili ne smije od straha štograd prodati. Svakomu je određena mala mjerica, upravo toliko, da se može još uzdržati na životu. Jednog dana dogje majka s djetetom

u naručju k biskupu, moleći ga na koljenima za šaku brašna, da može nahraniti i sebe i dijete svoje. Suznim očima morade joj reći natpastir, da nema ništa više. K tom nadogjošte još i razne bolesti, koje su zahtijevale sve više i više žrtava, onda i strašna vrućina, plač djece itd Za tu stisku i nevolju kršćana čuše i neprijatelji, te bi još većm danju i noću nasratal. Kad i kada bili ih do 2000. Stolna crkva jedino je još zaklonište. Tu leže kršćani naokolo više mrtvi nego li živi.

30. srpnja stiže bijeda do vrhunca Svi su primili svetu pričest kao popudbinu, i pripravljali se na smrt. Uza sve to mala, no hrabri četa poput lavâ se boriti; mimo sve mladi, junački vogja. Gde nesreće! Pogodilo ga zrno. Premda na smrt ranjen, ipak se još drži na nogama i bori se, dok se konačno ne sruši na ruke jednoga svećenika. Primivši svete sakramente, umrije kao kršćanin-junak. »Samojedanput plakasmo za cijelog opsjedanja,« piše biskup, »a to je bilo ovoga dana, kad je umro ovaj junak.«

Da bi bokseri izmamili kršćaneiza zidina, počeše bacati među njih strjelice s ceduljama, na kojim su bile ove riječi: »Vi kršćani, zatvoreni u Petangu, u najskrajnjoj bijedi lišćem se branite. Zašto se opirete tolikom silom, kad vam to ništia ne koristi? Mi imamo proti vama topove i lagume, i domala ćemo vas sve dignuti u zrak. Prevarili su vas vragovi evropski. Vratite se k staroj vjéri Fua; predajte nam biskupa i druge, pa ćete biti slobodni i dobiti ćete hrane. Ne ćete li pako da nas slušate, onda ćemo na komade sasjeći i vas i žene vaše i djecu vašu. Što neprijatelji silom ne mogoše postići, još su manje prijevarom postigli. U ovoj vjernoj četi nije bilo izdajice. Za svetu vjeru umrijeti, bijahu svi spremni.

Bio je dan iza Velike Gospojne. U jutro reče biskup svetu misu, preporuči sebe i svoje Bogu, da im dade us- trajnost do smrti. Najedanput se čuje u daljini strašan tutanj topova. To je bitka. Francuzi se sukobiše s Kin- zima. Bijeg boksera i velik broj ranjenika, što su ih nosili mimo Petanga, pokazao je domala, tko je pobijedio. Nu doskora dogošte sami izbavitelji u Petang. Tko će opisati radost, kojom su ih ovdje pozdravili!

Stjepan Maršanić,

„*blagajnik Sreća Isusova*“.

(Umeno 31. prosinca 1900.)

vo vam, dragi čitatelji, nekoliko jednostavnih crtica iz života jednoga običnoga kršćanina, koji je u kršnom Primorju našem umro licem na zadnji dan i na zadaju uru XIX. vijeka. Nemojte tu iščekivati ne znam što vanredna. Takovih kršćana i štovatelja Srca Isusova kao što je bio Stjepan Maršanić, hvala Bogu! gotovo svadje u nas možete naći. Nu pošto dragi Bog ne samo svoje velike ugodnike, nego i zadnjega odabranika svojih vrijednima drži, da njihova dobra djela upiše u knjigu života: zašto ne bi ta djela bila vrijedna, te im bude mjesto i u čednom njišem Glasniku? Mi smo uvjereni, da će se to veoma rado čitati, a uz nemalu korist. Takovi primjeri iz života čestitoga našeg naroda mnoge će pobuditi, da ne zaostaju. »Tako, kao što ovaj Stjepan, pomislit će mnogi čitatelji, »možu i ja raditi. Pa šta i ne bih? U Ime Isusovo i na čest njegovu Pre-svetome Srcu — odsad hoću i ja!«

Ovakim se plodovima nadajući, doista smo se od srca obeseliili kada nas revni župnik jelenjski, velečasni gospodin Nikola Polić, iznenadio ovim krasnim crtama. Najtoplja mi za to hvala od svih čitatelja. Nadajmo se, da će njegov primjer opet i druže prijatelje našega Glasnika potaknuti, te nam što slično uspričaju. Ovo vam, dragi čitatelji, u ime »predgovora« proručuje uredništvo; a sada dajmo riječ velečasnomu gospodinu župniku.

1. Ljudi se sastaju, brdine ne.

Kada sam došao kao župnik u Jelenje — ima tomu pet godina — obradovah se nemalo, opazivši megiu prvim čestitarima Stjepana Maršanića, čovjeka od kakovih 63 godina.

»Hvala Bogu, što se sastajemo, velečasni!« reće mi on radosna lica.

»Hvaljen Isus i Marija, Sijepane!«, otpovrnuh; »ljudi se sastaju, brdine ne. Kako ste?«

»Dobro, hvala Bogu! Nego znate li šta, velečasni gospodine? dogjite malo u moju kuću. Moja će se žena i kćerka Vašemu posjetu vrlo veseliti.«

Stjepana Maršanića poznavao sam već od kojih petnaest godina. Vigjevao sam ga, kao dječak, u društvu s moјim ocem, kada je služio kao županijski podvornik na Rijeci. Stasa bijaše osrednjega, lijepoga, punanoga života, ugodnoga lica i mila oka. U razgovoru bijaše mío i uvijek malo zamišljen. Svoje je dužnosti obavljao na zadovoljstvo svaciće, no i preko svoje dužnosti rado je mnogo što učinio. Pred desetak godina pogje u mr, u svoje rodno mjesto Ratulju. Tu se dade na gospodarski život. Pošto pitomo selo Ratulja spada u moju jelenijsku župu, imadoh prilike dosta, da se sastanem s njime gotovo svaki božji dan. Donosio bih mu knjige društva svetog Jeronima; Razmatranja Boissieu-a, što ih je preveo presvjetli ljubljanski knez-biskup, dr. Antun Jeglić; Filoteu svetoga Franje Saleskoga itd. i kada sam opazio, da nagnije na pobožnost, ponudih mu, da bi se predbrojio na Glasnik Srca Isusova. »Hoću, hoću, i naći cu još kojega.«

I od tada, kada bih išao u Ratuljsku školu, uz put, donosio bih mu Glasnik; a on bi mi pripovijedao, što mu se je obiklo u posljednjem broju.

»Ala željno čekam, velečasni, oca Gattina, da započe tu krasnu pobožnost, pa tada cete Vi nastaviti, a mi ćemo s Vama — da bi Bog dao, da nestane zla...«

»Bit će, Stjepane, no morat ćete Vi raditi mnogo: opominjati, nagovarati... Do vijenja, idem k djeci u školu.«

Poslije obuke dočekivao me je, i sprovodio u razgovoru o našoj crkvi, o misijama, o Srcu Isusovu.

2. Revni član bratovštine.

U korizmi godine 1897. obavljao je pučke misije u Jelenju prerevni otac Miho Gattin D. I. Tada se tuj osnova s dozvolom presvjetloga gospodina biskupa, a poštovstvo molitve, a upisa se u nj preko 800 članova.

Bio sam tada tekar godinu dana župnikom, i dosta sam malo poznavao župljane svoje, jer nije laka stvar, uz svagdanje dušobrižničke i ine poslove razabrati između 1.000 duša, tko bi ti mogao biti od pomoći, da okupiš oko sebe što više dobrih duša, da budeš od koristi i mla-

kima i zima. U dobar čas raširila se pobožnost spram Presvetoga Srca Isusova, a na moj nagovor počeli najbolji obavljati naknadnu svetu pričest. Najrevniji

Isus ukazuje se blaženoj Margareti Alacoque.

megju revnima bio je naš dobar prijatelj, Stjepan Mařánić, vigjeni općinar jelenjski.

„Stjepane, vidite“, rekoh mu jednog dana, kada sjedih

kod njega prije skole, »mogla bi se lako kod nas osnovati i bratovština Presvetoga Srca Isusova«.

»Dobro bi bilo, Velečasni, i tada bi se uzdržala kod nas ova vjera pobožnosti Presvetoga Srca; i mogli bismo si nabaviti našu zastavu, i još, ako Bog da...«

»Dajte Vi, Stjepane, potaknuh ga ja, razvidite malo, tko bi imao volje od muškaraca, da stupi u bratovštinu; a i od ženskih, pa bih ja sazvao skupštinu članova apoštolskoga molitve, i predložio osnutak bratovštine, i zamolio presv. gosp. biskupa, da odobri pravila.

»Hocu, hoću! Samo, da bi jedan put, ako Bog da, mogli postaviti onako lijepe kipove Srca Isusova, ali, znate, i Srca Marijina, u našu crkvu...«

Dne 18. prosinca 1897. odobrio je presv. gosp. biskup pravila za bratovštinu Presvetog Srca Isusova u Jeljenju, te je bratovština osnovana u Jelenju u župnoj crkvi upravo na imendan našeg Maršanića, na blagi dan svetog Stjepana, prvoga mučenika*. Svečanu svetu misu služio sam ja sâm, propovijedao je i blagoslovio novu zastavu Presvetih Srdaca Isusa i Marije neumorni otac Gattin. Tko veseliji od Stjepana! On je bio vikô, istina, gledati često, gdje leprši zastava u zraku, ali na tim zastavama nije bilo slika onako milih i svetih, kako su slike Presvetih Srdaca Isusa i Marije!

3. Blagajnik.

Po dovršenoj službi Božjoj izabrah u crkvi, pred mnogobrojnim pukom, upraviteljstvo za bratovštinu: nekoliko vijećnika, a za blagajnika: našega Stjepana. Do Miholja godine 1898. brojila je bratovština 48 članova — danas broji 57 članova — koji svi obavljaju redovito naknadnu svetu pričest i odvračaju braču od psovanja — kako im stoji u pravilima — za što su dobili od biskupa oprost od četrdeset dana.

»Hva'a Bogu, Velečasni«, pohvali mi se jednom po-kojni Stjepan, »da se je ova pobožnost kod nas uvela. Bit će sigurno manje psovanja. To vam je grozno. Toga nije nekada bilo. Ja sam ih jučer karao. Mora nas kaznit Gospodin Bog! Da bi se upisali u bratovštinu, ne bi kleli u psovali.«

*) Štavni »Glasnik« 1898, str. 140.

„Vršimo mi svoje, Stjepane, odvraćajmo ih. Kojigod je, on će se nakoštrušit, ali će uvidjeti, da mu ne želimo zla. Srce Isusovo je puno ljubavi za grešnike. — Nu reci mi sad: koliko imademo već u blagajni? Morao bih poslati Ivanu Schmalzlu u St. Ulrich, Gröden, u Tirol, jer sam dobio „aviso“, da mi je otpravio novi kip Presvetoga Srca i — oltarić?“

„Ja ћu Vam pripraviti, dok se povratite iz škole.“

Dne 16. rujna 1900. blagoslovio sam novi kip Presvetoga Srca Isusova u župnoj crkvi. Moj dobri susjed iz Drenove krasno je propovijedao. Mnogobrojni narod je bio i strani i domaći kod svećanosti.

Kod mene, pri objedu, prvi živo želi Stjepan Maršanić, da bi se što prije postavio u crkvi i kip preči-stoga Srca Marijina.

„Bit ћe, Stjepane, i to,“ govore mu drugovi.

I sabirao je marljivo, poput pčele, novčić po novčić; molio je i susjede, i odaljene, da bi dali šta u čast Srcu Marijiniu; i sabrao je sām, uz ono, što sam mu ja slao, što bi palo na oltarić Srca Isusova u crkvi poslije svete mise i poslije blagoslova (popoldašnje službe Božje) preko 200 kruna za kip Srca Marijina, i naručio sam ga ja; ali Stjepan ode da gleda Mariju u nebesima.

4. Ide, da primi plaću.

Bio je više vremena slab na plućima, a oštra zima iznenada pritisne; naš Stjepan poče slabiti i legne upravo noći svojega imendana. Baš na Stjepanje ispo-vijedi se i pričesti, i primi posljednju svetu pomast još pri potpunoj svijesti.

Drugi dan sam ga pohodio. Našao sam mu krunicu (čislo) u rukama. Bio je već slab. Za dva dana opet ga pohodim. Već su bili tragovi smrti na njegovu licu. Poddijelio sam mu papinsko odrješenje, molio s njim zajedno molitve u čast Presvetomu Srcu, a njegovoj supruzi na-ručim, da ostane mirna uz njega ...

U 11 $\frac{1}{2}$ sati 31. prosinca 1900. preseli se moj Stjepan Maršanić, da vidi Isusa i Mariju i primi od njih plaću za svoja dobra djela i pomilovanje za svoje sla-boće zaradi one ljubavi, kojom je širio pobožnost spram Presvetih Srdaca Isusa i Marije.

5. Na počinak.

Milomu pokojniku, koji je osobito u zadnje tri godine razvijao tako spasonosnu djelatnost i bio uzor-pri-mjerom krjeposna kršćanskoga života, prirediše njegova braća dostojan pogreb. Bilo je upravo utješno gledati, gdje je iz grada Rijeke, iz grada Grobnika, iz Kastavštine, a domaćih baš mnogo, došlo na 2. siječnja po podne, da mu iskažu zadnju počast, i da utješe njegovu dobру suprugu i kćerku.

Uz asistenciju domaćega gospodina kapelana i jednoga kapelana riječkoga, blagoslovih mrtvo tijelo pokojnikovo, koje regbi kano da slatko spava. Divan je to bio prizor, gdje stupaju članovi bratovštine i Apostolstva molitve pod zastavom Božanskoga Srca; a sami članovi upravljujućeg odbora bratovštine na rukama nose svoga mrtvoga prijatelja u župnu crkvu, i zatim na groblje. Na licima tih vrijednih ljudi sјao se onaj sveti mir, što no ga samo pouzdanje u Boga i prava vjera u Boga čovjeku može dati. Nošahu oni smrtnе ostatke one duše, koja se je molila i za sebe i za njih sve Božanskomu Spasitelju, i za koju pouzdano vjerovahu, da ga sada gleda licem u lice. Predavahu materi zemljи na počinak tijelo druga svoga, slatkim čeznućem, da na glas angjeoske trublje proslavljeni ustane u redove bezbrojnih štovatelja Presvetoga Srca, i da s njima zajedno jednom se nagјe u nebeskoj bratovštini Jagancja Božjega. Ah, nije taj čas bio čas tuge, što no ubija ljude bez vjere; već je pogreb Stjepana Maršanićа raznježio srca i okrijepio volju njegovih prijatelja, njegovih rogiaka i štovatelja na krjepostan i ustrajan rad i duševni i tjelesni, a pod zastavom Presvetoga Srca Isusova.

*

Napisah ovo u blaženu spomen svomu prijatelju, nadajući se, da ћu i ovime potaknuti štovatelje Presvetoga Srca Isusova, da šire tu najuzvišeniju pobožnost u ovome vijeku, koji mora da bude vijek Presvetoga Srca Isusova! I tim poklikom pozdravljam te, dragi štoče.

Nikola Polić, župnik u Jelenju.

„Ja ne ču još umrijeti!“

Bilo preklani, negdje u Slavoniji ravnoj. Zvijezda večernjica visoko već odskočila, nu još sjedio župnik s prijateljem svećenikom u živahnem razgovoru. Kad al najedanput čuju gdje vani kola brzaju, te stanu upravo pred župnim dvorom. Čas zatim pokuca neko na vratima. Ugje kočjaš doktora N., i moli u ime svojega gospodara, ne bi li koji od velečasne gospode umah došao, da providi jednu ženu, koja je na umoru.

»Je li hitnje, čovječe?« — »Jest, gospodo. Liječnik kaže, da je bolesnici odzvanoilo, da može najviše živjeti do pônoci.« Na to izjavi gospodin župnik, da će on sâm poći k bolesnici. Brže se spremi, skoči u kola, a konji lete po mraku i imni k bolesničinoj kući. Tamo liječnik dočeka župnika na vratima, pa mu prišapne, neka se žuri, jer je bolesnica sasvijem već oslabjela. Ugje župnik, nagje bolesnicu potpuno pri svijesti, a žalosnu djecu oko nje. On podijeli ženi sve sakramente umirućih, te ju stade tješiti i pripravljati na smrt. No žena mu odvrati: »Ja ne ču još umrijeti!« Župnik se začudi, i poče ju nagovarati, neka se samo preda sasvim u volju Božju. Ali će mu žena na to slabom, no odlučnim glasom: »Velečasni, vidite li ovu nejaku djecu oko mene? Lani su izgubili oca; ako ja sad umrem, tko će se skribiti za njih? Nego ja sam bila u propovijedi, pa sam čula, da Srce Isusovo usliša naše molbe, da ono pomaže obiteljima, koje ga štuju, u svakoj njihovoј nevolji. I tako se pouzdano ušam, da ne ču još umrijeti!«

Župnik bijaše iznenagjen tako živom vjerom ove žene. On se sjeti, da ima slučajno kod sebe jedan škapular Srca Isusova. Izvadi ga i stavi ga umirućoj ženi na prsa. Zatim klekne župnik, kleknu djeca, klekne i sam liječnik, te se svi stali na glas moliti Srcu Isusovu. Liječnik izjavi kasnije: »Ja sam se malo kada Bogu molio; nu ovaj put kô da me nekakva nevidljiva sila na to nukala, te padoh i ja na koljena, i pomolih se iz svega srca!«

Ovako su se molili kakovih dvadeset časova, kad ti liječnik opazi, da se bolesnici, koja već bijaše izgledala kao gotova smrt, lice od jednom porumeni. Ustane dakle, prigleda bolesnicu te nagje, da je van svake pogibelji. I

u istinu, za malo data bolesna majka sasvijem ozdravi.
Tuj liječniku nije bilo druge, već on morade sâm kao
čevidac priznati čudotvornu moć pouzdane molitve k
Presvetomu Srcu Isusovu.

Dopisi.

U krčkoj biskupiji •prilikom svetih poslanstva, koja se tokom zadnjih godina u svakoj župi držala, posvuda se i uvela pobožnost prema Božanskomu Srcu, i ustrojilo društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest. Pobožnost k Srcu Isusovu u našoj je biskupiji tako omiljela narodu i takovim se zanosom svagdje prigrlila, te se jedan otac misionar nije ustručavao javno ustvrditi, da ona u nas cvate jednakom, a možda i bolje, nego li u istoj Francuskoj!«

Svibovec (Hrvatska). »Već se od pet godina ta lijepta pobožnost u nas obavlja i širi. Bratovština je zakonito uvedena, pa ima sad upravo 1030 članova, i to dosta revnih. Prvoga petka polaze svetu misu, i mnogi primaju naknadnu svetu pričest. Cijela župa, pa i najmanja djeca znadu moliti: »Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem« itd. (svagdanje prikazanje Apoštolskva molitve); znadu i one razne uzdahe i pohvale, jer ih svaku nedjelju, dà svaki dan javno u crkvi molimo.« *Fr. Št. župnik.*

Zahvalnica Srcu Isusovu.

Našao službu. *Vareš* (Bosna). Prije dvije godine tražio sam službu, nu nijesam je nikako mogao naci. Šta ču ja sad siromah? Da sam momak, lako meni, potucao bih se od nemila do nedraga, pa bih se nekako već i proturao. Ali teško meni, kad imam ženu i troje nejake djece. Šta ču, već stanem tražiti pomoć u molitvi. Počnem sa svojom ženom devetnicu na čast Presvetomu Srcu Isusovu i Marijinu, te obećajem dati odslužiti tri svete mise za duše u čistilištu, budem li samo uslišan. Baš je moja nužda došla do skrajnosti, jer sam već pô godine bio bez kruha i zaslужbe, pa nijesam više mogao gledati bijede svoje nevine dječice, kad eto ti upravo u mojoj najvećoj tuzi, kô

da me najedanput sunce obasja: Presveto me je Srce uslišalo! Pokuca listonoša na vratima. »Evo ti bijele knjige! Ja brže otvorim, pa imam što i čitati. Nugjala mi se služba, i to tako dobra, da bolje ne bih znao ni poželjeti. Nesta žalosti i bijede u kući, a svi zahvalno kli-kosmo: »Hvala Presvetomu Srcu Isusovu na ovoj prevelikoj milosti!«

Zahvalnica sv. Antunu.

Makarska (Dalmacija) Velika me nevolja snašla, što je moj sin zbog izvještih razloga morao pretrgnuti nauke. U toj neprilici obratim se svetom Antunu Paduanskому, ne bi li mi on u Presvetoga Srca isposlovač pomoći. Za počnem trinaest-dnevnu pobožnost, a kad je svrših, eto zaprekā uklonjenih, i sin mi slobodno mogao prosljediti nauke. Na postignutoj milosti ovijem se javno zahvaljujem svetom Antunu, e da i drugi, ugledavši se, u svojim nevoljama njega uzmu za posrednika kod Božanskoga Srca Isusova.

Povjerenici i povjerenice.

Radosnim srcem primamo sa svih strana dopisnice, kojima se sve novi i novi povjerenici i povjerenice Glasnikujavljaju. Ima ih, hvala Bogu! mnogo koji su shvatili, da je jedno isto: širiti Glasnik i širiti pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu. S toga je i svaki revnitelj Srca Isusova ujedno i revnitelj njegova čednoga Glasnika. Evo vam opet nekoliko primjera:

J. K. gvardijan u K. (Hrvatsko primorje): »Prema Vašoj zamolbi, da se javi povjerenici u pojedinim mjestih, čast mi je ovime javiti, da je ovđe povjerenikom Glasnika Presvetog Srca Isusova: Samostan kapucinskie.

A. Pr. upravitelj župe u B. (Bosna): »Velo rado se primam službe povjerenika za Glasnik Presvetoga Srca Isusova. Što više mogrem sažrat ču pretplatnika; jer doista »Glasnik» naš, sa svake strane dotjeran, kada je, da svrhu svoja položi. Daj Bože, ter preko Glasnika oganj ljuhavi Božje, što gorí u Presvetom Srcu, upalio bladna srca naših župljana!

J. P. kateketa u O. (Hrvatska): »Mogu Vam saopćiti, da je moja malenkost povjerenikom Glasnika, te da imade u O 34 pretplatnika. Nastojat ču, da pobožno t k Presvetom Srcu što većma rasirim.

Stj. M. učitelj u T. (Hercegovina): »Rato primam ponozjeno mi

povjereništvo u ovom kraju, te ču nastojati, da »Glasnik« dogje što više među narod. Do sada sam prilično zadovoljan s uspjehom svoga posla. Sačupio sam preplatu od 16 članova, te sam ju poslao dotičnoj tiskari u Zagreb. Nadam se, da će ih biti još.

Sv. Petar prima ključeve kraljevstva nebeskoga

A. B. učiteljica na dopustu u G. (Hrvatska): »Plemenitomu pozivu, da kao revniteljica nastojim oko širenja štovanja Presv. Srca Isusova rado se odazivam. Zadesila me netom na moju veliku žalost smrt mile strice; no tek što odahnem nastaviti ću od djetinstva mi najmilije djelovanje

oko širenja ove pobožnosti, te ču i gledati, ne bih li »Glasniku« sakupila što više preplatnika. Koliko ja žđim, da bi se pobožnost k Presvetom Srcu u ovom zapuštenom kraju osnovala i proširila! Dobroga vrolo dobrog, kod svih oblibljena dobovnoga pomoćnika, Daj Bože, svanulo po njem u ovoj imini!

A. S. kolarski obrtnik u Gđ. (Slavonija): »Drage volje odazivam se Vašoj plemenitoj molbi, i obećajem ujedno, da ču po mogućnosti širiti »Glasnik Presvetoga Srca Isusova«, i postati povjerenikom ovoga »Glasnika« u mom seoci. Samo, kako vidim, početak je jako male, jer ima u mom selu samo dva preplatnika za tekuću godinu. Nu uzimam se, da će Božansko Srcu moj trud blagosloviti. *

Ponavljamo skromnu molbu, da bi se još drugi, bilo stari, bilo novi, povjerenici, dotično povjerenice, s točnom svojom adresom, barem dopisnicom javili kod

Uredništva Glasnika Presvetog Srca Isusova
u Travniku, Bosna.

Uz naše slike.

I. »Gle ovo Srci!« (Str. 108.) Kako se ljubazno naš mili Spasitelj s blaženom Margaretom Alacoque razgovara! Kao da čuješ slatke riječi, koje on mlađoj kćeri svojoj govori: »Gle ovo Srci, što je ljudi toliko ljubilo, te nije ništa propustilo, nego se iscrpli i unetišlo, samo da im pokaze ljubav svoju«. A gorko se Isus potuži, koliku mu nezahvalost ljudi za njegova dobroćinstva vraćaju. S toga traži od svoje službenice, da se na prvi petak iz osmine Tijelovske slavi posebna svetkovina Presvetoga Srca.

Pa kako će se slaviti? »Na taj dan — veli Ius — neka se prima sreća pričest, i neka se Srcu mojemu srećanom otprišnjom povrati čast ponovljegena uverđana, koje su mu nanesene... na oltarima.

Ovo se vrijenje zbilo 16. lipnju godine 1675. A sve do danas u svim se zemljama svećano slavi svetkovina Srca Isusova, i više i više se štovatelj okuplja na taj dan oko premilog Srca. Tu Ius je obećao, »da će se Srce njegovo raširiti i milostima ljubavi svoje obilno nadariti one, koji mu iskažu ovo poštati ili uzastoti, da mu ju drugi iskažu.«

2. »Tebi da dati ključeve kraljevstva nebeskoga«. (Strana 115.) Eno već treće slike svetoga Petra u ovogodišnjem »Glasniku«. Ova slika prikazuje najveću slavu svetog apostola, naime onaj čas, kada mu Gospodin predaje ključeve kraljevstva svoga govoreći: »Štopod sređel na zemlji, bit će sverzano i na nebesima; i štopod razriješi na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima. — Ne vidis li straga na sici veličanstvenou zgradu, sazidanu na stijeni, obasjanu od svjetlih zraka? Gle, to je sveta Crkva, što je Spasitelj na jakom temelju podigao; — a ovaj je temelj sveti Petar, moćni temelj, kojega ni paklena vrata ne mogu da razdružu. Doista veliku je čast stekao apostola; toliku čast, da svi drugi apostoli sa strahopočitanjem na nj gledaju.

Ovoga se veličanstva sjeti, dragi štoče, na blagdan svetoga Petra, pa se molji Bogu i za nešretnu braću raskolničku, koja ne će da priznaju vrbne vlasti svetoga Petra i njegovih nasljednika. Neka bude xjodan očinjak i jedan pastir.«

Eto slavlja!

Bistri potok čudno zbori,
A s istoka zora javlja;
»Hitro, sinci! — eto slavlja!« —
»Eto slavlja!« — jeka or,
Zora već puca,
Srdače kuca,
U plamenu žarkom gori.

Sjajnom rukom rujna zora
Plavo nebo ružom krije;
Zelen vjenac eno vije
Iza sanka čarna gora.
Zemlja se budi,
Šire se grudi:
Sunce, grani, ah! — doskora!

Bježi, mrače! Sunce, grani!
Bježte, tmine i oblaci;
Poletite, zlatni traci;
Divni dane, svani, svani!
Otkrij si čelo,
Zlačano c'jelo,
Dane dugo željkovani!

Što okljevaš tako nujno,
Što umuknu struna tvoja? —

Liro moja, nado moja! —
Daj pozdravi sunce rujno!
Otpjevaj želje
Vruće i velje,
Što u srcu cvatu bujno!

»Zdravo, zdravo!« — ziji lira,
»Zdravo, zdravo!« — sve pop'jeva,
A mlagajhno srce s'jeva
Žarkim plamom slatkog mira.
Želje i svete
Molitve lete
Iz srdačnih danas virâ,

Amo, druzi, bliže, blže!
Molitvicâ tamjan dajte:
Po srcu ga posipajte,
Nek se smjelo miris diže:
Neka s oltara
Današnjeg žara
Sve do Božjeg Srca siže!

J. H.

Što misli hrvatska mladež o obnovi »Posvete?«

Ared dušom mi lebdi divni prizor, što lani mlado srce moje neopisivom radošću napuni. Bijaše uoči svetkovine Presvetoga Srca. Večer prostre mračna krila nad gorom i dolinom, kad se eto po brdima raspliše plameniti kresovi, te cijeli kraj krasnom svjetlosti rasvijetiše. Zar nije to — mišljah u sebi — živa slika vatreñih srdaca, koja će se sutra Srcu svoga Spasitelja posvetiti? I osvanu dan »Posvete«, dan hrvatske omladine. Kolikim ga veseljem mladi Hrvati pozdravili! Kolikim se oduševljenjem orilo iz mladih grla: Slava Srcu Isusovu! Kolikim zanosom pjevale se zavjetne riječi:

Isukrste, Srcu tvom
S nama naš se kune dom!

Nu opet tamna noća na zemiju se spustila, i ut. hnulo radosno klicanje oduševljene mladeži. — Zar je doista minula lijepa svečanost? Ah zašto ne traje milo si dalje dalje, napunjajući naša srca čistim, svetim vese avlje ljem?

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 7. Srpanj 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u srpnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Duh pokornosti.

ogješ li u grad, vidjet ćeš, kako se ljudi jedan drugomu klanjaju rekavši: »Slug a pokoran!« Nu kad tamo, sve naopako! Kamo pokornosti? Svako bi bio rad gospodar, svako bi rad zapovijedao, a sav svijet neka ga sluša. Pa tko je i drugome pokoran, on to vecim dijelom čini tek od nevolje, »pod moraš«, što no riječ. Tuj ima pokornosti, ali nema ti još duha pokornosti. Duh pokornosti je tamo, gdje se čovjek dragovoljno i od srca rado pokorava. Duh pokornosti vlada u obitelji, kada se djeca roditelj ma, žena mužu, služnčad gospodaru veselo i rado pokoravaju. Duh je pokornosti u društvu ljudskom, kad se ljudi savjesno i zdušno pokoravaju svim zakonima Božjim, crkvenim i državnim.

Toga duha sve to više nestaje, a za to mah preotimije duh nepokornosti, bune, krive slobode.

Valja dakle, da svijet opet oči i srce podigne k Isusu Spasitelju svijeta: oči, da gleda njegov divni primjer pokornosti; a srce, da se njemu pomoli, neka svijetu iz sivega Srca dade ovoga duha. Prikažimo dakle Presvetomu Srcu Isusovu sve molitve, sva dobra djela ovoga mjeseca u to ime, da bi ovaj sveti, kršćanski, plemeniti duh pokornosti sve to više zavladao našom obitelju, općinom, domovinom, Crkvom, dapače čitavim svijetom!

Rajski glasonoša.

1. Mali jubilej.

oznaš li rajskoga glasonošu, u crvenon.
kô rumena zora odijelu? — Na odijelu
slika, mla slika Božanskoga Spasitelja.
Božanskemu Spasitelju u razgaljenim
prsim plameno Srce — u Srcu mu kr-
vava rana, sjajni križ i trnova kruna?

Poznaš li rajskog glasonošu, koji
mjesečno kao na lakim krilima leti svim
hrvatskim krajevima i svagdje popostaje
radosnim licem dijeleći bijele listove; u
bijelim listovima s raja glasovi?

Poznaš li toga glasonošu? — Oj
kako ga ne bi poznao? Sav hrvatski
narod poznaje ga i svaki mjesec veselo
ga pozdravlja, još iz daleka dovikujući mu: »Dobro došo,
mili naš Glasniček! — Za cijelo, i ti već znaš, koji je to
Glasnik! Ta to je

„Glasnik Presv. Srca Isusova“.

I već mu deseta teče godina, kako sve hrvatske
obilazi zemlje.

Deseta godina, deseto ljeto!

Sjetivši se toga, žudna je misao sinula Glasniku u
mudroj glavici, crvenakapicom pokrivenoj.

On bi rad proslavio jedan mali jubilej, deset godišnji jubilej! Nije mu do šale, dragi čitatelju! ne, on baš hoće, da se kô dijete proveseli u desetoj godini svojega opstanka! Ne slave li dandanas ljudi jubileje za sve i za svašta: stogodišnjice, pedesetgodišnjice, dvadesetipetgodišnjice, pa i desetgodišnjice? E pa hoće i mali »Glasnik!« Mučno mu je čekati do svoje dvadesetipetgodišnjice, mučno mu je, nestripljiv je mali; ne zamjerite! Pa tko zna hoće li, i kako će dočekati dvadesetipetgodišnjicu? S toga

Dr. Josip Stadler, nadbiskup vrhbosanski

bi on rad — dok je mlad — veselo i radosno proslavio mali svoj jubilej, prvu desetgodišnjicu svoju.

A zašto hoće Glasnik, da proslavi svoj jubilej upravo mjeseca srpnja? — Jer mu je rođendan, koliko on pamti, bio nekako u mjesecu srpnju, godine 1891.

Nego dajte, da vam redom sve ispriča, što i kako je bilo.

Bilo je prije deset godina Glasnik Srca Isusova na svijetu 26, a na 15 raznih jezika. Nu na milozvučnom jeziku hrvatskom nije ga još bilo. Samo što je »Glasnik

svetoga Josipa« godine 1886. počeo bio izdavati jedan maši Prilog za štovatelje Srca Isusova. Neka mu je za to vječna hvala i slava! Nu taj »Prilog« imao je samo četiri strane, te je u revnim štovateljima Srca Isusova samo probugjavao još veću želju za posebnim glasilom rajske pobožnosti k Srcu Isusovu.

Godine 1889. prvi se put ozbiljnje pretresala ova zamisao, a to u Travniku gradu, onamo, znaš, u sjemeništu. Ali — od Glasnika za tada ne bje još — ništa! Zaludu se vinule put neba vrucće želje i uzdisaji teški iz srduca revnih štovatelja Srca Isusova.

Zaludu, velju? Ne! Već je Srce Isusovo saslušalo s neba tihе vapaje, i metnulo jednomu svomu ljubimcu u srce, da što prije osnuje njegov hrvatski Glasnik.

A to je bio presvjetli gospodin dr. Josip Stadler, nadbiskup vrhbosanski.

On je već godine 1882. izdao svoj diecezanski list pod imenom »Srce Isusovo«, nu kasnije ga prekrstī u dičnu »Vrbosnu«.

Nego tek što je on nekako saznao, da se snuje o »Glasniku Srca Isusova«, već je on srdačno pozdravio taj naum. Nu opet progje još jedna godina, progju dvije, a od Glasnika — ne bje ništa! Nikomu na svijetu nije to mučnije bilo, nego nadbiskupu vrhbosanskomu.

Vatren i živahan u svakom poduzeću, a najpače gdje se radi o slavi Božanskoga Srca kojoj je i sebe i stado svoje jur godine 1882. posvetio bio — nije mu se dalo dulje čekati, kad će u svijet stupiti Glasnik Srca Isusova.

Bilo nekako mjeseca srpnja godine 1891. On zadnji put upitao Isusovce, hoće li oni napokon izdati Glasnik. Nu kada mu oni odgovoriše, da sada još ne mogu i ne smiju, onda će on od prilike ovako: »Znam da je Družba Isusova, kako je to Božanski Spasitelj izrijekom očitovao blaženoj Margareti Mariji Alacoquie, u prvom redu pozvana, da širi pobožnost k njegovu Srcu Božanskom. Nu kada vi još ne možete izdavati njegova »Glasnika«, a ono će ja početi, a vi ćete već kad li tad li nastaviti.«

I doista, presvjetli gospodin sjedni, piši, radi, te prije nego se tko tomu i nada, mjeseca listopada 1891. izagje prvi broj Glasnika Presvetoga Srca Isusova, u čednom obliku, ali na neizrecivu radost štovatelja Božanskoga Srca. Prve brojeve velikim je djelom sam presvjetli go-

spodin napisao. Prvim pako urednikom bijaše »Glasnik« velečasni gospodin Franje Venhuda, župnik u Sarajevskom polju. Njega godine 1893. i u župi i u uredništvu zamijeni veleč. gosp. Mato Pajić. Počevši od trećega tečaja pregje napokon Glasnik u ruke Isusovaca, kojima bijaše sve s početka namijenjen. Od njih ga prvi uređivao vel. o. Josip Celinščak.

Tada Glasnik poveća i poljepša oblik, a cijenu ne povisi, već obali ča na polovinu. To je bilo upravo velikodusno djelo velezaslužnoga, za slavu Božju oduševljenog tiskara Antuna Schoiza u Zagrebu, kod kojega list otada, sve od godine 1894. izlazi.

U desetoj godini svojoj, a prvoj godini XX. vijeka, »vijeka Srca Isusova«, Glasnik se je opet nešto povećao, poljepšao i pomladio.

To vam je u kratko povjest Glasnika.

2. Šta on želi?

Itebi, je li? Glasnik mjesечно dolazi. Danas barem banuo ti je pred vrata, da li pozvan ili ne-pozvan — ne znam. Pitaš li možda, šta on hoće?

Šta on hoće? — Ta to mu je već na čelu napisano. Ne zove se on zaludu: »Glasnik Presvetoga Sreća Isusova«. On je rad glasove dorosti, a od Srca Božanskog.

Ako si se, prijatelju, zaputio u daleki kraj, kako ti onda srcu godi, kadgod ti tko donese vijesti iz tvojeg zavičaja, glasove o tvojim milim i dragim? Pa evo nas sviju daleko od naše vječne domovine — neba. Istina, Božanski naš Spasitelj svegjer nam je blizu. Nu opet ga na oči svoje ne vidimo, na uši svoje ne čujemo. Tko će nam dakle donositi glasova iz žugjene naše nebeske domaje, tko li o Božanskom Srcu Spasitelja našega? Tko će? Hoće »Glasnik Presvetoga Sreća Isusova! Hoće, brate; i to ne rijetko kada, već svaki mjesec.

Sâm ti ga Isus sa svojim porukama u kuću šalje s njima ti šalje blagoslov s reba, mir i pčkoj duši tvojoj

Nego »Glasnik« ti donosi vijesti kako o nebeskoj tvojoj domovini, tako i o zemaljskoj, u svakom broju po nekoliko utješljivih vijesti. Glasnik najvoli pričati.

Pa šta će »Glasnik« svim ovim glasovima i vijestima? Hoće da te probudi na što veće pouzdanje i pobožnost k Presvetom i preslatkomu Srcu našega miloga Spasitelja.

Hvala Bogu! Pobožnost k Srcu Isusovu danomice sve više i više osvaja srca bogoljubnoga naroda našeg, a u prvom redu uzdanice naše, mle omladine. U gdje-kojim krajevima upravo divno cvate. Čovjek bi rekao, da se nalazi usred Francuske, kolijevke te rajske pobožnosti.

Nego po drugim mjestima na žalost nije tako; tude se jedva za nju i znade! I jednim i drugim krajevima dobro će doći »Glasnik Srca Isusova«. Jedne će upoznati s ovom divnom, spasonosnom pobožnosti, u kojoj nam je po izjavi Pija IX. i Leona XIII. sva nada bolje i sretnije budućnosti. U drugim će krajevima ognju ljubavi k Srcu Isusovu namicati sve nova goriva, da nikad ne utrne. Kud ćeš plemenitije namjere, kud ugodnijeg razgovora? Ljubiš li Srce Isusovo? Onda ćeš za cijelo ljubiti i radosno dočekivati njegov mili »Glasnik«. Ne ćeš li da znađeš za Srce Isusovo? Oh, onda dakako ne ćeš htjeti ni Glasnika njegova. Jesi li hlađan prema Srcu Isusovu? Ahi onda, brate, uzni, uzmi u ruke »Glasnik« kô bijelu s neba knjigu. Čitajući malo po malo ugrijat će ti se srce; ugrijat će se, rasplamlijet će se žarkom ljubavlju k Srcu Božanskom — na radost Srcu Isusovu i na twoju neiskazanu korist!

3. Na ruke svetomu Ocu.

Ima tomu šest godina dana. Plemeniti jedan mladi grof, tajni komornik svetoga Oca, na molbu brata si i tadanjega suradnika Glasnika, uzeo na se, da će svetomu Ocu prikazati jedan tečaj našega hrvatskoga Glasnika Srca Isusova.

Dne 6. travnja 1895. dobi on audijenciju kod Njegove Svetosti. Nego dajmo riječ plemenitome grofu, neka nam on sam pripovijeda.*)

»Red dogje na mene. Monsignor Azevedo predstavi me svetomu Ocu, koji se mene i onako sjeća. On me primi vrlo prijazno. Ja kleknuh preda nj, a on mi pruži ruku te mi dadne, da mu poljubim debeo prsten. Po tom uezah Glasnik i držah ga visoko pred papom. Onda ču ovako od prilike:

»Sveti Oče! U ime brata svojega, Isusovca, koji se s velikim počitovanjem jednako spominje Svetosti Vaše, evo smjerno prikazujem hrvatski Glasnik Presvetoga Srca Isusova. Dak je u prvoj godini svoga opstanka brojio kakvih 900 pretplatnika, lanske godine imao ih je gotovo 13.000.«

Govoreći ja, otvorio bi sveti Otac Glasnik, amo i tamo razgledajući sa svih strana krasno, u svilu i kadifu, sa zlatorezom uvezanu knjigu. Netom ja svrših, već ce Leon XIII. tako umiljato, te se ne da opisati:

»Ma to je na jeziku hrvatskome, a ja od toga ništa ne razumijem.« Po tom se meni i razdraganim prisutnicima ljupko nasnoješi. A ja brzo odgovorih:

* Sjavni Glasnik 1895. str. 161.

„No kada bi Vaša Svetost i razumjela hrvatski, opet uz ogromne poslove svoje ne bi imala kad čitati ovako čednih stvari. Nego ja Vašu Svetost uvjeravam, da ovaj listić mnogo govori i o Vašoj Svetosti, i molitvana svojih čitatelja neprestano preporuča pitanje sjedinjenja Crkava.“

„O,“ reče papa, a oči mu zasjale od radoći, „to je glavna stvar, to je glavna stvar! Živjeli! Živjeli!“

Rekavši ovo, živahno će prihvati objetučke Glasnik, i kano da je to najveće blago, nekakvom silom i knjigu

Sveti Otac papa Leon XIII.

i samu bijelu kutiju istrgne mi iz ruku, pa ju preda monsignoru, koji uza nj stajaše. Onda će mu radosno:

„Čuvajte mi to!“

Zatim se okreće k meni, pa mi reče:

„Javite bratu svom u i osnivačima Glasnika Sreća Isusova, kako mi je povoljan dar ovaj, i koliko se radujem pothvatu ovome.“

„Za to ja Vašu Svetost — opet ću ja — najsmjernije

molim, da bi udijelila *osobiti papinski blagoslov djetu ovomu, suradnicima i promicateljima njegovim.*

»Da, dà,« odvratи sveti Otac živahno „*iz svega srca blagoslovljem!*“ Uz ove riječi stavi drhtave prste svoje na Glasnik, što mu ga pružio monsignor Azevedo.

Nijesam nikad vido tako zdrava i tako ljubezna Leona XIII., kao ovaj put. — — —

4. *Kamo preporuke?*

Ala su si dični naši biskupi privinuli mali Glasnik k srcu kao kitu mirisnog cvijeća, koje je regbi s raja palo na zemlju!

Ustade prvi godine 1893., blagopokojni nadbiskup zadarski dr. Grgur Rajčević,* rekav: »Ja želim, da se u mojoj diecezi među narodom i svećenstvom raširi pobožni list: Glasnik Srca Isusova.« Iste su želje i duhovne oblasti Zagrebačke, i to: »obzirom na uzvišeni cilj Glasnika: promicati u kršćanskom puku pobožnost k Srcu Božanskому. Po njoj se biskup spljetski, dr. Filip Nakić nada, da će se »zapriječiti širenje indiferentizma, koji žalibozje i kod nas sve više mah preotimlje.« S toga i biskup djakovački, dr. Juraj Strossmayer veli, da je »osobito u ovo naše doba od neizrecive važnosti, da se Srcu Isusovu utječemo,« te opominje: »Citajmo Glasnik, koji će o tom poglavito nastojati, da Presveto Srce doстојno ljubimo, štujemo i slavimo.«

Napose on »u ime bratovštine Srca Isusova« preporučuje Glasnik, dok biskup senjski, dr. Antun Maurović upozoruje članove Apostolstva molitve, da će u Glasniku »naci poduka o njem i u svakom broju mjesecnu nakanu. Pa i svim ostalima preporučuje biskup Strossmayer Glasnik, nadajući se, da će on »u svaku obitelj unijeti blagoslov Presvetoga Srca.«

Iz svih tih razloga biskupi ne prestadoše nikada u svojim diecezanskim glasilima opet i opet preporučivati Glasnik. Tako n. pr. dr. Antun Mahnić, biskup krčki, dne 26. veljače 1901. blagohotno javlja novom uredniku:

•Vaš list ćemo opet preporučiti u »Acta«, čim budu izla-

* Vidi biskupske preporuke, barem one, za koje doznamo, u Glasniku: 1894. str. 187; 1895. str. 20, 68; 1896. str. 92.

zila.« Veliki pak hrvatski mecena, biskup Strossmayer i dvije je posebne okružnice izdao o Glasniku.

Sami biskupi preplatiše se na Glasnik; biskup Strossmayer n. pr. na 15, a biskup Nakić na 30 primjeraka.

Biskup Strossmayer izda znamenitu naredbu: »Ja ovijem obvezujem sve župske crkve moje biskupije, da se na račun crkvene blagajne pretplate na prehvaljeni Glasnik Srca Isusova.« Biskup banjalučki, Fra Marijan Marković, učini isto; a nadbiskup vrhobranski još dodaje: »Neka ga velečasni župnici na koncu svake godine dadu uvezati i pomno ga čuvaju u župskoj knjižnici.«

Tom prilikom biskup Strossmayer svim župnicima i svećenicima nalaže i na srce stavlja, da to glasilo što toplije preporuče i ozbiljno uznastoje, da si Glasnik Presv. Srca Isusova utre put u svaku kršćansku kuću.«

Jesu li se naša presvjetla gg. biskupi još brižnije zauzeti mogli za Glasnik Srca Isusova?

5. Iz bijele lisnice.

aravno da mali Glasnik nije namijenjen svećenicima. On im samo želi da bude nekakvi regbi »duhovni pomoćnici«. Nu zato neka baš oni prvi reknu svoju, kako li su za ovih prvih deset godina bili zadovoljni s njim?

Daj, Glasniče mali, daj da zavirimo nešto u bijelu lisnicu tvoju! Uh! kako je debela!

»Jest debela, pa evo ti s toga samo po jednu, dvije svjedodžbe.«

Novi u Vinodolu (Hrvatska). »Kod mene je Glasnik veoma raširen i mnogo se i rado čita. Jedva ga narod očekuje, da izajde. Ja sam Glasnikom u svojoj župi postigao mnogo duhovnog dobara. Mate Cvetko, kanonik i župnik.

Sibinj (Slavonija). »Ne mogu zašutjeti, kako se dojmi zadnji broj Glasnika toli mene koli mojega puka. Svak se otima da čita. Taj način pisanja jest pravi za puk, jer ga i shvatiti i zapamtiti može. I malomu djetetu

i zadnjem prostaku shvatljiv je i primamljiv«. Luka Dabić, župnik.

Babinagrada (Slavonija). »Svijet rado, vrlo rado čita Glasnik. Osobito mu se mili ona ljupkost i nježnost njegova sloga«. Franjo Tvrdojević, kapelan.

Solin (Dalmacija). »Baš mi Glasnik srcu godi. Ja ču svoj narod kô i prije, s oltara potaknuti, ne bi li se što više vjernika predbrojilo na taj najjeftiniji i najdraži list«. Petar Šperac, župnik.

Brčka (Bosna). »Glasnik naš sa svake strane dočteran, kadar je, da svrhu svoju polući«. Andrija Predmersky, dekan i upravitelj župe.

»Da nema Glasnika, hrvatski puk u mnogim krajevima ne bi jošte ni pojma imao o štovanju i o bratovštini Presvetoga Srca«. Nikola Nikolašević, franjevac, vikar i propovjednik.

Hćeš li, da ti još nabrojim duge pohvale i tople preporuke naših dičnih svećenika-urednika?

»Progji se toga, brate, zaklopio bi nas inače večernji mrak, sve čitajući i slušajući. Dosta, dosta, vidim već, da si po svjedočanstvu velečasnoga svećenstva pravi ljubimac hrvatskoga puka. Nu što veli sam puk?«

6. Miljenik naroda.

Sada mi ti sām, mili narode, iskreno odgovori:
Voliš li Glasnik Srca Isusova?

Odgovara jedan seljak Bunjevac: »Mi vrlo milujemo Glasnik, dapače ga baš ljubimo i uvijek željno očekujemo.«

Odgovara jedan Istranin: »Čitam Glasnik, otkako opstoji, te jedva čekam novi broj.«

Odgovara jedna žena iz Hercegovine: »Glasnik mi se veoma mili, jer je u njem lijepo čitati o vjeri i o štovanju Presvetoga Srca Isusova.«

Odgovara iz Bosne jedan željeznički bravari: »Preplatnici veoma tronuti nekim žarom Presvetoga Srca Isusova pitaju pa pitaju: Ah! kada će nam doći mili naš Glasnik?«

Odgovara jedan Slavonac pripovijedajući: »U nas kada dogje koji novi broj Glasnika, narod, a osobito ženskinje, od miline ga svega izljube: izljube izvana, lijepi

crveni omot sa slikom Srca Isusova, izljube iznutra svaku pobožnu sliku i priliku.

Nu najbolji dokaz, kako je Glasnik Srca Isusova ušao hrvatskomu narodu u volju, jest veliki broj pretplatnika. Mislimo, da se ne ćemo prevariti, ustvrdimo li, da nijedan drugi hrvatski list nije tako raširen.

Nu Glasnik bi si rado u svaku kuću i kolibicu prokrčio put, da svemu narodu priča o ljubavi Srca Isusova. S toga, mili Glasniče:

Ustaj, hiti i pohrli
Sve Hrvate, sve zagriji:
Svakom gledaj pod krov doći,
Svakom kucni na vratima,
Ni kolibe nemoj proći:
I tuj srca ima, ima!

(Dr. I. Šarić.)

Tješiti žalosne, sokoliti malodušne, melem ulijevati u bolne rane mukotrpnoga našega naroda i pokazivati mu put k predobrom Srcu najboljega Prijatelja naroda, k preslatkom Srcu Spasiteljevu: kud će Glasniku ljepeš zadaće? Pa hvala Bogu! često mu to pošlo za rukom. Evo primjerā:

D. »Preko dvije godine mučila me nemilo želučana bolja, tako da već zdravljati z apotehi. Našavši u *Glasniku* opisano više o zdravljenju po devetnicu postignutih, odlučim i sam obratiti se na slištivo Srce Spasitelja, pa već ita malo dana bolesti nestade.

Kostre (Bošna). Godine 1893. mjeseca rujna zagje kuga po našoj župi. Umrije i u našem selu jedan čovjek. A svijet se zabuni, i čitavo selo i ja se prepadnem vrlo, pa u strahu pograbim *Glasnik* Srca Isusova i nagjem zahvalnicu Srcu Isusovo. I progjem kroz selo, pa se dogovorimo po počnemo devetnicu Presvetomu Srcu, u sredini selu pred jednom kućom. I bili smo uslišani. Svud se mrlo naglo oko nas, a u našem selu više niko.

E. „Moja trigodišnja sestrica ne moguće nikako hodati. Čitajući u *Glasniku* razne blagodati Presvetoga Srca, odinčimo mi svi u kuci devetnicu Božanskome Srcu Isusovo. Bilo je upravo deveti dan u večer, kad no je majka u kuhinji spravljala veđeru. Na jedan put mala ustade, te prvi put korakne u kuhinju zovući si majku. Videći to majka začudi se i zapavi iz svega srca: „Božansko Srce Isusovo, tebi nije ništa teško učiniti!“

Ispod Vrsić (Trsat — Istra). Tko nije kušao gorku čašu oskudice, ne zna, što će to reći biti bez kruha i zasluge. Tri pune godine molio mi suprug za službu, obijao pravove; ali nigdje ništa. Mai da nijesam zdvojila, kad vidjeh, da nam je svaka nuda zaladna. U takova položaju dogje mi ne nadano u ruke *Glasnik* Presvetog Srca. Listajući zapne mi okolo „Zahvalnice“. U meni zatinja nova nuda nakajudi me: De pokušaj to sredstvo i steci se Presvetomu Srcu. Počeh devetnicu, ništa; preuzeh drugu i opet ništa; pa i treću. Kad eto, kao iz vedra neba dogje glas

da moj suprug može stepiti u službu, kakvu si je mogao jedva poželjeti, a nikako joj se nadati.

Drugi časopisi neka se ponose učenosti svojom i dubokim znanjem ili milopojem hrvatskih vila: a naš mali listić neka se kao najdragocjenijim biserjem slobodno posni bolima, što ih je za ovih deset godina utažio, ranama, što ih je iscijelio, vajima, što ih je usutkao; a nada sve srćima, što ih je raspalio ljubavlju k Presv. Srcu Isusovu!

7. Čemu se Glasnik od tebe nada?

Nada se Glasnik od tebe svačemu! Ta čemu on slavi mali svoj jubilej? Jubilarcu se čestita, jubilarcu se svašta radi i obećaje. Glasnik ne traži ništa za se, ali to više za Srce Isusovo! Njemu je on sav posvećen, njegovu slavu širi: to on jedino žudi. U to ime, eto, čitatelju dragi, poznaniče stari ili novi, eto željicā njegovih:

I. Pretpлати се!

Glasnik dobro zna, da naš mukotrpni narod nema novaca na pretek. On se je sjetio jadu, te udario cijenu tako nisko, da jeftinijeg lista niti ima, niti biti može. On na čitavu godinu, s 12 lijepih, slikama urešenih brojeva, stoji samo 48 filira bez pošte, a s poštou 72 filira! Tko, uz nešto dobre volje, odista ne bi ni toliko smogao? Može biti, da ti pušiš. Ded, reci mi, koliko forinti trošiš godinice za duhan, što ode u dim? A za Glasnik Srca Isusova da ne bi smogao 72 filira? Ili voliš može bit čašicu rujna vinca ili ljute rakije ili mrke kave, i daješ svojoj djeđici kolač i šećera, što im truje bijele zube. A koliko to opet na godinu iznosi debelih forintača? A za Glasnik Srca Isusova da ne bi imao 72 filira? Ili si možda negdje u službi. Ded radi samo jednom na godinu 3—5 sati za Srce Isusovo, pa evo ti čime ćeš naručiti njegov Glasnik. Ili prodaješ na sajmu voća, sira, žita, sijena, povrća, janjad, telad ili ča utovljeno goveće? Ded, samo nešto malo od svojega dobitka metni na stranu, pokloni ga Srcu Isusovu; pa evo ti čime ćeš se predbrojiti na mali Glasnik.

Ti ljubiš Srce Isusovo? Za cijelo češ dakle rado žrtvovati ono malo sitneži, 72 filira iliti helera.

2. Uz mi, čitaj!

Glasnik će te pohoditi svaki mjesec, a ti: — »Uzmi čitaj!« Čitaj ga bogoljubnim srcem. Pa da ti štograd ostane i u pameti, pročitaj ovo ili ono i po dva, po tri puta. Tako ćeš i drugima znati pričati.

A ne čitaj Glasnika samo za sebe, nego ako možeš, čitaj ga na glas i drugima, koji možebit ne znaju čitati ili koji vole slušati, nego li sami čitati. Koliko se tim načinom dobra tvori! Evo ti dva, tri primjera.

Zenica. »Bio sam bolestan na oči. Nijesam gotovo ništa vidio. Ne mogući dakle sam čitati, čitao mi je moj sin iz Glasnika Srca Isusova. Ja slušaj, slušaj, dok mi se dubini srca ne porodi želja, da zatražim pomoć u Srca najboljega lječnika, u Srca Isusova. Učinih devetnica i — progledah! Sad mi svaki dan ide na bolje!«

Jedan revni štovatelj Presvetoga Srca u Bosni posla uredništvu lijepu kitu članova, 151 na broju, da ih upiše u bratovština Presvetog Srca Isusova, »To sam sve popisao, veli on, su većer idući na sijelo i prelo, te čitajući Glasnik Srca Isusova, pa su oni slušajući zaželjeli postati članovi bratovštine Presvetoga Srca.« Drugi put piše isti: »Čitajući Glasnik, navedoh seljane, da načinimo jedan spomenik Srcu Isusovu. Svi na to privolješe. Ja svaku većer čitaj Glasnik i kupi novce. I kroz jedan mjesec ja sakupih 100 forinti. I napravismo spomenik u sredini sela. Lijepo ti je sada pogledati, gdje se moji seljani, kad bude trodnevno moljenje, skupe u večer, kad dođu iz pojala! Neki ostavljaju plug, neki kola, neki vile, neki kosu, neki motliku, neki nešto ratarskog oružja: svih se žure i bite brzo spomeniku, da se mole Srcu Isusovu. Kome imamo to pripisati, ako ne Presvetomu Srcu Isusovu i njegovu Glasniku? Kому zahvaliti, ako ne Presvetomu Srcu Isusovu i njegovu Glasniku? — Jest, brate, Srcu Isusovu i njegovu Glasniku, no i tebi, koji si ga javno u selu čitao!«

Obično će biti najbolje, ako se nedjeljom ili svecem, sakupi sva kućna čeljad, pa i ljudi iz susjedstva, te im jedno dijete na glas čita iz Glasnika. Djeca će to držati velikim odlikovanjem, a staro i mlado rado će slušati, kada koje pametno, dobro školovano dijete lijepo čita. Tako se radi u naše braće Foljaka: a zašto ne i kod nas?

3. Posuguj Glasnik i drugima!

Dragi čitatelju! Nemoj zatvarati Glasnika u ormari, kao zlotvora u tamnicu. Glasniku se hoće van, hoće mu se u svijet, hoće mu se pričati o Srcu Isusovu, ne samo tebi nego i drugima. Posuguj ga dakle rado i drugima! Ne žali, kada ti se pri tom koji broj osteti ili izgubi. Sta za to, kada si međutim njime puno dobra tvorio? Koliko se puta našla dobra duša, te posudila Glasnik susjedima, a on donio mir i sreću i čitavu jednu obitelj, ulio pouzdanje u zdvojno srce? Evo bar jednoga primjera:

Pr. Radeći u sumi nahladih se, i bolovah preko godinu i pô. Liječnik mi reče, da bih izrao u kupelju i mnogo potrošiti, želim li ozdraviti. Ne imajući troška, odčekivah bez ikakva ulanja u zdravlje konac svoga života. Da si vrijeme prikratim, donesoše mi da čitam *Glasnik* Presvetog Srca Isusova. Čitam u njem razne blagodati Srca Isusova. Na jednom rekoh sam u sebi: zašto se ne bih i ja pouzdro u Sreću Isusovo? Ta ono je, kako vidim, najbolji lijek u bolestima duše i tijela. Odlučim odmah činiti devetnicu, i za kratko vrijeme posve ozdraviti.

4. Širi ga!

Ako je, po riječima čuvenoga propovjednika, oca Rch-a, apostol svaki, koji širi dobro štivo: onda je jamačno apostol Srca Isusova svaki, koji širi *Glasnik* Srca Isusova.

„Nu kako će ga širiti?“ pitat ćeš. Evo kako:

1. Preporučaj *Glasnik* onima, koji ga ne poznaju. Pokaži im u to ime *Glasnik*, osobito baš ovaj broj. Moli ih, neka ga čitaju. Nagovoraj ih po tom lijepo, neka ne žale pretplate na tako jeftin i lijep listić, što će im sigurno blagoslova unijeti u kuću.

2. Piši uredništvu, neka ti pošalje toliko i toliko istisaka ovoga broja *Glasnika*. Dobit ćeš ih besplatno. A ti ih porazdijeli ili poštom pošalji znancima i prijateljima »na ogled«, ne bi li se oni pretplatili. Ako voliš, a ono ti slobodno napiši uredništvu adresu, pa će im već ono poslati jedan broj *Glasnika*, besplatno, »na ogled«. Osobito želi uredništvo adrese inozemnih Hrvata, iz dalekih krajeva, navlastito hrvatskih naseljenika u Americi, Australiji itd., nadajući se odanje i zanimivim »dopisima« za *Glasnik*.

3. Ako možeš, a ti naruči *Glasnik* i za druge, koji se inače ne bi i ne mogu pretplatiti.

Nadvojvoda Karlo Stjepan naruči za svoju hrvatsku momčad na svojem parobrodu hrvatski *Glasnik* Srca Isusova, i to umah za ciglih deset godina unaprijed.

Najbolje, naručiš li *Glasnik* za siromašne obitelji, za djecu, za bolnice. Kud će korisnija milostinja? Kud lakši način, da se odužiš Srcu Isusovu za dobivene od njega milosti?

Jedan štovatelj Srca Isusova u B., u teškoj se bolesti zavjetova, ozdraviš, da će pretplatiti na *Glasnik* po jednoga siromašnog učenika i učenicu. On ozdravi, te iskupi Srcu Isusova zadani riječ.

Često oni, koji nam šalju »zahvalnice«, pitaju, treba li što platiti, da ih oglasimo, jer da su gotovi na svaki trošak. Ne treba uredništvu ni pare platiti. Ali što ne biste iskazali svoju harnost Presvetom Srcu, naručiv njegov *Glasnik* za druge, neka se širi slava Srca Isusova!

Evo lista iz Zagreba. »Oboljela sam teško. Prenešoše me u bolnicu gdje mi u ruke došao Glasnik Srca Isusova. Njim bih potaknuta, da se utem Božanskome Srcu. Njegovom milošću i ozdravil, te sad zahvalna srca kljcem: Hvaljeno i slavljenog neka bude Božansko Sreću Isusovo uvijek i posvuda! Tko ju je učinio štovateljicom Srca Isusova? Glasnik u bolnici. Koliko još ima bolnica bez Glasnika svog!«

Dakle, ako imаш čim, pretplati i druge na Glasnik. To je krasno djelo.

4. Nu hoćeš li se osobito zaslужnim učiniti za Srce Isusovo, onda — ako možeš — postani **povjerenik ili povjerenica** Glasnika njegova.

Mnogi bi se rado preplatili na Glasnik, samo ne znaju, kakó bi. Povjerenik ih riješi ove brige.

»Povjerenik ili povjerenica sakuplja u svojem gradu ili selu ili u svojoj župi preplatnike; šalje preplatu »nakladnoj tiskari A. Scholza« u Zagreb, a pripoštane s Glasniku dijeli među preplatnike. Poljski Glasnik Srca Isusova ima 150.000 preplatnika! A ko va je tako rašrio? Povjerenici i povjerenice. Kad bi se i u nas u svakoj školi, u svakom zavodu i mjestu našla revna duša, koja bi iz ljubavi prema Srcu Isusovu taj u istinu apoštolski trud uzela na se, mogao bi i hrvatski Glasnik lako imati 50.000 preplatnika, a ne 10.000.

»Dragi štioče! ne bi li ti htio postati takovim apostolom Srca Isusova? Čuj, što ti Božanski Spasitelj obećaje po blaženoj Margareti: »Ja će sjajno nagraditi one, koji po mogućnosti šire ovu pobožnost«. Ako ti sam ne možeš biti povjerenikom ili povjerenicom, zar ne bi mogao možda u svojoj župi ili u svojem mjestu naći i sklonuti sposobnu osobu, da to preuzme?« Uredništvo popisuje u poseban album imena »povjerenika i povjerenica Glasnika Srca Isusova« te im besplatno šalje opširan tiskan „Naputak“, koji će ih u sve potanko uputiti.

Dragi čitatelju, odgovori mi sada: tko je u vas povjerenik ili povjerenica Glasnika? ili tko želi postati? ili znaš li koju plemenitu dušu, koja bi to lako i slatko breme rado uprtila na svoja legla iz ljubavi prema Srcu Božanskom?

Najsrdačnije molimo sve naše čitatelje, da bi nam na ovo pitanje iz svakog kraja barem jedan što prije odgovorio, barem dopisnicom, nu

uz točnu i čitljivu svoju adresu (ime i zanimanje? mjesto i zadnja pošta?)

Naša je pak adresa ova:

Uredništvo Glasnika Presvetoga Srca Isusova
u Travniku, Bosna.

Povjerenici i povjerenice.

dasvuda hvala Bogu! imamo odziva. Evo nekoliko novih primjera:

T. C. kajigovogja u Z. (Hrvatska): „Lijepa zamisao, da se po cijeloj širokoj našoj domovini uredi četa povjerenika za mili nam „Glasnik“, vrlo je korisna po razširenju pohođnosti k Presvetomu Srcu, pa se nadam, da će i s jasno uspjeti. Pa evo s toga i mene, da jedno maleno pješčano zrcce za tu velebnu zgradu doprienesem. Preuzet ću na sebe deset primjera „Glasnika“, koje će raspalati među nove preplatnike. Brojeve ću im sam donaći. Dao svemoguci Bog, da po cijeloj Hrvatskoj kao jedan odlijete glas:

Nek hvaljenio i slavno

U svaki bude čas,

To divno sveto Srce,

U kom je jedin spas!

A. P. blagajnički vježbenik u V. (Hrvatska): „S osobitim veseljem primam povjereništvo za „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“, te ću nastojati, da usagjem što više preplatnika.“

M. P. željeznički stražar u Zl. (Hrvatska): „Već od god. 1894. širim ovđje „Glasnik Srca Isusova.“ Drage volje primam povjerealištvo. Uz pomoć Presvetoga Srca nadam se, da ću u svojem nastojanju uspjeti, a što sve svoje sile učlanim.“

Fr. K. učiteljica u G. V. (Bosna): „Radujem se časnom naslovu „povjerenica Presvetoga Srca Isusova“, a nastojat ću, da ga i završim, te ću, makar me kuda sudba bacila, povjerenicu i mladež privagjati Presvetomu Srcu.“

Jedan vaš prijatelj i vogja.

Mladino draga, red dogje na tebel Hajđte, djeco, amo! amo! Posjedajte naokolo, bratac uz braca, a seka uz seknu. Ovako — lijepo! — O kako mi srce igra, videći vaša radosna lica, žive oči, bezazleni smješak! — Nu sada lijepo slušajte, što vam Glasnik govori.

Glasnik je sve s početka osobito volio milu mladost. Mnogo je krasnovo pripovijest upravo vama [pripovijedao. Sjećate li se još?

Sjećamo se, sjećamo!

Glasnik je još od početka našao upravo kod mladog svijeta vrlo radostan i srdačan doček. Toga se on sjeća, baš rado sjeća, i ne će toga nikada zaboraviti! Ta kako bi Glasnik zaboravio na primjer na vaš uzor, vaš ponos, na vašega stjegonošu Srca Isusova, na vašega Petra Barbarića? »Kada sam god 1894., piše njegov bivši učitelj, pripovijedao u školi, kako se pomlađeni (hrvatski) Glasnik posvuda lijepo primio i kako mu narastao broj članova, zaboravi Petar posve na svoju običnu mirnoću, te si od veselja živo tro ruke.«

A iz bijelog Zagreba već tada javio jedan gimnazijalac I. V.: »Mi vrlo rado čitamo taj list.«

Tomu se je veoma radovao Glasnik. Pa eto, u desetoj, jubilarnoj godini svojoj odlučio još više ugoditi mladim svojim prijateljima otvoriv poseban dodatak: »Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova. Ti si se, mila omladino, godine 1900. svećano posvetila Srcu Isusovu.«

»Živjelo Srce Isusovo!«

Sad ti se hoće i jedan iskren prijatelj i vogja, koji bi te podsjećao na tvoju svećanu žavjeru i tvoje plemnите odluke. A taj prijatelj i vogja rad bi bio Glasnik Srca Isusova.

S toga je i omladina još više zavoljela pomlađeni Glasnik. Iz jednoga sjemeništajavljaju: »Seminarići svi do jednog a drže Glasnik i rado ga čitaju.« U drugom zavodu pripovijedali mi, da im se Glasnik ne smije razdijeliti, kad je koji školski dan, inače bi sve mudrouke knjige bacili u kut, pa hajd' udri čitat mili svoj Glasnik od kraja do kraja! Još mi jedan bosanski franjevac kateketa kazivao: »Kada je Glasnik došao, pa ga i druga djeca vidjela, kako je fin, onda se namah i ona željela preplatiti.« — Vidio sam jednoga dječaka sveg nujna i kisela lica; a ni za što drugo, nego što mu prazna do dna kesa nije nikako dala da se preplati na Glasnik.

Kad su se lani u jednom zavodu držale duhovne vježbe mnogi si je napisao u svoju bilježnicu lijepu odluku: »Širit' ću u praznicima pobožnost k Srcu Isusovu i njegov Glasnik. Izvrsno! Nikad bolje! Drugi za praznik misle samo na trice i zabave: ovi će mladi sokolovi raditi nešto i za Srce Isusovo! A najuspješnije sredstvo, da se što poluči za slavu Srca Isusova, činilo se vašemu uzor-mlađiću, Petru Barbariću, uvijek njegov Glasnik. Valja da se »narod upozna s Presvetim Srcem. Onaj pako«, piše vaš Petar, »koji će to učiniti, koji će narod upoznati s onim izvorom milosti, bit će baš Glasnik Presvetog Srca Isusova.«

To će mnogomu vas potvrditi iskustvo. Pokušajte samo! U jednom hrvatskom gradu jedan gjak-zbornik Marijin obratio je čitavu obitelj, čitajući joj iz Glasnika Srca Isusova.

Hoćeš li dakle, mila omladino, na laki način puno raditi na slavu Presv. Srca i na spas neumrlih duša? —

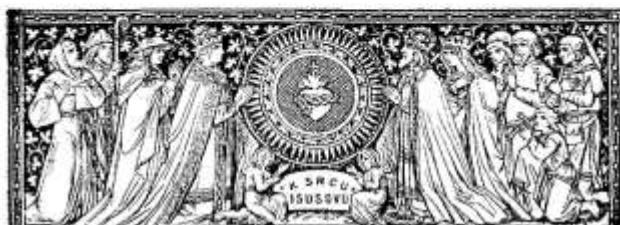
»Hoćemo! Hoćemo! — onda evo ti, po rijećima tvoje krasne spomen-knjige, jedno od najboljih sredstava: *Glasnik Srca Isusova*. Čitaj, preporučaj i pozajmi ovaj lijepi listić drugima; kupi ga, ako možeš, za koju siromašnu obitelj, za djecu bolesnike. Ako pak hoćeš, da budeš pravim apostolom Srca Isusova, a ti budi povjerenikom ili povjerenicom ovoga lista, ili barem drugoga za to predobi. Mi znamo za jednoga gjaka, koji je povjerenik za 50, a drugi ča za 100 čitatelja mlađih.

Hoćeš li dakle nešto uzraditi za Srce Isusovo i njegov Glasnik, onda pomno pročitaј prijašnji ovdje članak: »Čemu se *Glasnik od tebe nadam*«. Tamo ćeš naci sve upute. Piši uredništvu za besplatne brojeve Glasnika, i javi mu koji put nešto i o tvojem radu i uspjehu. Samo nemoj da zaboraviš napisati točnu adresu svoju. S Bogom! — do vijenja!

Zivjela poljska djeca!

Unaše braće Poljaka »Glasnik Presvetoga Srca Isusova«, što na njihovu milozvučnom jezihu izlazi, broji 150.000 pretplatnika. Nu čitateljā broji kud i kamo više, bit će ih po prlici jedan milijun! U mnogim bo selima sakuplja se dobri narod ili u večer ili u nedjelju u kućama onih, kojima dolazi Glasnik. Sve pojeda naokolo, a u sredini — jedno dijete s »Glasnikom« u ručici, ozbiljno kao da je kakav veleučeni profesor. Sada sve umukne, i mališ će ti svojim tankim, zvonkim griom na glas čitati *Glasnik Srca Isusova*. Sluša staro i mlado. Jedan odbija dimove iz svoje lule; drugi zadovoljnim posmješkom namigava mlađome čitatelju; jedna pobožna baka prebira na krunici. Sve su oči upre u mališa, koji možebit ni sam ne sluti, koliko on dobra čini, štijući narodu Glasnik. Zivjela poljska djeca!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 8. Kolovoz 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u kolovozu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Svetkovanje nedjelje.

veti Ivan Milostinjar, biskup aleksandrijski, pripovijeda ovaj zanimivi dogagaj. U biskupskoj prijestolnici njegovcji živjela dva postolara, oba kršćanske vjere. Jeden bijaše vrijedan i pošten domaćina, komu je dragi Bog nedjeljni počinak i umjetni rad u djelatne dane tako blagoslovio, te je on kraj sinе djece svoje još i razmjerno blagostanje uživao. Drugi, susjed mu, nije se imao brinuti za gladna usta kakve čeljadi, a radio je neumorno, dapače i nedjeljom i svećem; no uza svu svoju marljivost i štedljivost svoju spao je na sve niže grane i napokon tako osiromašio, te nije znao ni kud ni kamo. U zdvojnosti svojoj zapitat će

jednom sretnog si druga: »Ded, kume, reci mi, kakvom se ti tajnom majstorijom služiš, da tebi sve onako lijepo ide od ruke, dok meni uza svu muku moju sve propada?« — »To nije nikakva majstoria.« reći će mu vrijedni susjed; »vidi, brate, ja sam ti negdje u našem gradu našao golemo blago. Nije to zakopano blago, niti ga drže pod ključem, nego svaki može k njemu pristupiti i grabiti do mile volje. Pa makar i svi žitelji našega grada svake nedjelje od toga blaga odnijeli koliko god mogu punim pregrštima, opet ne će toga blaga nestati. Ja sam se već pričinio obogatio ovim blagom, pa toliko za njim čeznem, da ne mogu ni čekati do nedjelje, nego svako jutro pogjem do blagajne, da si nagjem, što trebam za taj dan. Ako ti je drag, pokazat ću i tebi sutra zorom ono blago.« — »Kako ne bi?« odvrati mu radoznaši siromah. A sutradan ga sretni susjed u odregjeni čas odvede — u crkvu, gdje su obadva slušali svetu misu. Ali na koncu svete mise znao se bogati postolar lijepo oprostiti sa drugom svojim pod izlikom da će ga sutra u isto vrijeme još bliže do silnoga blaga privesti. Tako bi kroz više dana siromašnog susjeda svoga vodio k svetoj misi i tješio lijeplim riječima, dok ovome ne puče pred očima, da je sama sveta misa obećan blago. I povjerova drugu svome, okani se nedjeljnog rada te stade revnije, osobito nedjeljom i svecem, polaziti u kuću Božju. A ne potraja dugo te se i on uz veci blagoslov Božji uvjeri, da je nedjeljno svetkovanje — temeljno blagostanje.

I tebi, dragi štioče, sam Bog reče: »Spomeni se, da sretkuješ dan Gospodnji.« Bog je vrhovni tvoj Gospodar. Šest dana u nedjelju je prepustio tebi, a samo jedan ište sebi, ili bolje da rekнем: i sebi i tebi, slavi svojoj, a počinku tvome. Je li to odviše? — Ili zar ljudi bolje od samoga Boga znaju, što im prija tijelu i duši? U Francuskoj pokušali su prevratnici prije 100 godina ukinuti nedjelju i uvesti mjesto nje svaki deseti dan kao dan počinka. Ali što se dogodi? Iza nekoliko godina bil su već iz zdravstvenih razloga prisiljeni držati se opet Bogom odregjene sedmice. — K tomu zar će tko naći pravu sreću vremenitu preko volje Božje ili bez Boga, jedinoz izvora svake prave sreće? O kolik sam puta na svoje uši čuo, gdje su mi bolesni radnici u bolnici sami od sebe doviknuli: »Oče, gledajte, kako me je Bog pokarao! Radio

sam u nedjelju; i evo uhvatio me, te moram sad kroz
čitave nedjelje u krevetu ležati bez rada.«

Nu vremeniti blagoslov Božji još je najmanji dobitak kod nedjeljnog svetkovanja. Čujmo, što veli neki iskusni vjerovjesnik, dobro poznat u Zagrebu sa svibanjskih povijedi svojih. U knjižici svojoj: »Jedno proročanstvo« piše on: »K akva ti je nedjelja, takva smrtna postelja!« A ovo svoje proročarstvo dokazuje iz svagdanjeg iskustva.

I doista, štioče dragi, je li komu nedjelja bez Boga, bit će mu i čitav život bez Boga. A kakav život, takva smrt, takva vječnost! Tko ne mari za nedjeljni počinak, sav je ogreznuo u zemaljštinu. Tko po mogućnosti ne ide k svetoj misi ni u nedjelju, taj se u opće ne moli Bogu nikako, a bez molitve nema milosti, nema spasa.

Nedopuštenim radom ili pijanstvom i raspuštenim životom svojim pretvara oskvrnitelj nedjelje upravo dan Gospodnji u dan vrižji. Iza smrti osvanut će mu drugi dan Gospodnji, vjekoviti dan srdžbe Božje!

Blago li nasuprot kršćaninu, koji vazda svetkuje dan Gospodnji. I njega će od nedjelje do nedjelje silne brige i muke tlačiti; i on će možda u slaboći svojoj za čas posrnuti. Ali će vazda naći lijeka i melema svojim bolima u nedjelji, u dan Gospodnjem.

A legne li napokon iznemogav na smrtnu postelju, onda on može mirne duše govoriti: »Bogu sam služio! Svetkovao sam dan Gospodnji!« To će mu i u smrtnoj muci biti neizreciva utjeha. Kakva mu je bila nedjelja: takva će mu biti smrtna postelja. Kako sebi prostro, tako će počivati kroz svu vječnost.

Dragi štioče! Znam da ti svetkuješ nedjelju; ali je li takogjer okolo tebe nedjelja pravi dan Gospodnji? O neizmjerno li ćeš razveseliti Božansko Srce Isusovo, budeš li u svom djelokrugu primjerom, molitvom i dobrom riječju što više revnovao za mir i svetost dana i doma Gospodnjega!

Kina i Srce Isusovo.

Mučenici.

djekada se čuje, kako ljudi govore: »Prošla su vremena mučeništva.« Nu bacimo li oko u daleku Kinu: šta vidimo? Vidimo svu silu mučenika, gdje junački lijevaju rumen-krvcu svoju za Isusa. »Glasnik« već je prije nekoliko puta pripovijedao o postojanosti i vjernosti kršćanske one braće naše; no daј da ti danas još nekoliko prizora prednoćimo iz krvave one mučeničke drame.

1. Junački sin junačke majke.

»Majko, blagoslovi me! Ono me mandarin pozvao k sebi, da mi sudi, što sam kršćanin.« Tako govorio nekog dana *U-Ven-In*, mladi načelnik u kineskom selu svojoj starici majci i pao na koljena, da primi blagoslov njezin.

»Idi sinko«, odvrati junačka majka. »Pogineš li za svetu vjeru, onda će se brunut za nas dragi Bog. Neka te ne tare briga ni za mene ni za djecu tvoru. Zatajiš li pak kršćansku vjeru, onda mi ne idи više pred oči, jer te ne će više priznati za sina svoga.«

»Majko, budi bez brige! S Božjom pomoću ne će ja zatajiti Isusa Krista.«

Na ove junačke i ganutljive riječi blagoslovi starica svoga sina i privine ga na svoje majčino srce. I eto već vojnikā, koji će ga odvesti na sud.

»Ti si dakle kršćanin?« pozdravi ga oholi sudac; »zar ne znaš, da to nije sada više dopušteno? Budi pametan i odreci se vjere svoje!«

»Toga ja ne mogu učiniti, to nije moguće.«

»Ha, lopove, ti smiješ meni prigovarati! Izbijte ga!«

Kao div'je zwijeri baciše se sada krvnici na nesretnu žrtvu, pa mučenika tako dugo biju, do od prevelike muke ne pada u nesvijest.

Istom, što je k sebi došao, eno već i suca, koji će ga upitat: »Jesi li još kršćanin?«

»Dakle, ja ne mogu svoje vjere zatajiti, to nije moguće.« Po drugi put zazviždi strašan bić okrutnikov; no tada bez uspjeha.

Okrutnik izmisli sad novu muku. On dade mučenika objesiti u usku drvenu krletku, tako, te ovaj ne može ni dihati ni promijeniti svoga položaja. Mučenik se neprestano Bogu moli, uvjeravajući: »Ja sam kršćanin i hoću umrijeti kao kršćanin.« Da pak ne bi nitko posumnjao o njegovoj vjernosti prema Isusu, izjavlji on malo prije smrti: »Ne mognem li s prevelikih muka više govoriti te vidite, da mičem usnama; nemojte misliti, da su to riječi, kojima bih se odričao svete vjere. Ne; bit će to molitva, kojom ću se pripravljati na smrt.«

I zaista, za nekoliko časaka mogao si vidjeti, kako je počeo micati usnicama. Videći krvnici, da se s dušom bori, brže ga uzmu iz kriete, ne bi li mu produljili muke. Bilo je prekasno. Junački sin već je ispunio želju junačke majke: on je već prikazao žrtvu života svoga za svetu vjeru.

2. Junakinja majka.

U *Thoung-Koan-ing-u* uhvatiše bokseri kršćansku majku sa dvoje djece njezine. Starijemu bilo tek osam godina. I samim krvnicima žao bilo nejake djece, i zato ju htjede poštovati. No majka, bojeći se, da ih neće prisiliti te se odmetnu od vjere, reče odlučno:

»Ne, porod srca moga umrijet će sa mnom!« Na to htjede svjetina i nju da spasji, pa doviče bokserima: »Pustite ju! Nije ona kršćanka.« Čavši to, junačka će kršćanka na sav glas: »Ne, ne! ja sam kršćanka i hoću da ostanem kršćanka; ubijte me samo!«

3. Kršćanin od pete do glave.

U *Tsing-ho-u* umrije jedan kršćanin za vjeru Kristovu. Dulje vremena branio s malenom šakom ljudi crkvu od boksera. Nu napokon pogje neprijateljima za rukom te uhvati vogiju.

»Ti si kršćanin?« —

»Jesam!« — »Odreci se vjere svoje, pa ćemo te pomilovati.« — »Nikada, nikada ja ne ću zatajiti svete vjere. Odrubite mi ne samo glavu, već rasijecite mi tijelo na ko-

made, pa će vam svaki komaj, ako ga zapitate, reći,
da sam krščanin!«

Iza ovih prekrasnih riječi sulicom mu probodoše srce.

4. »Bog mi je Otac!«

Jedan krščanin bijaše kroz osam dana u kući svojoj sakrio vjerovjesnike. Sad ga pogani htjedoše prisiliti, da se odrekne vjere Isusove. Nu on im odvrati:

»Morate mi ipak sami priznati, da ja toga ne mogu.
Nije li Bog moj Otac? Kako bih dakle mogao kazati, da
ja nijesam njegov sin?«

5. »Hoću u nebo.«

Jedna 83-godišnja starica, ne mogavši pobjeći, jer su ju noge bolje, bijaše se sakrila. Nu bokseri ju nagjoše u njezinom skrovištu. Jedan će ju zapitati: »Jesi li kršćanka?« — »Jesam!« — »Namah da si se odrekla Krista, ili ču ti razbiti glavu!« — »Ne ču se ja odreći Krista svoga,« odvrati ona, »inače ne mogu doći u nebo.« — »Zar u nebo hoćeš?« Dva puta ju nemilo udari po glavi; dvije goleme rane u njoj zijevojuše, od kojih sutradan umrije.

6. Junačka smrt dvaju pitomaca.

Čuviši poglavari zavoda *Ku-ling*, kolika li pogibelj od boksera prijeti kršćanima i svim njihovim zgradama, otpustiše oni svoje pitomce kućama njihovim, jer će se lakše kod svojih roditelja spasti.

Iso Kao trčao naglo kući, da obodri svoje drage na smrt za vjeru Isusovu. Ali na putu uhvatiše ga bokser i baciše u tamnicu. Strašno je čuti, kako su ga one nemani mučili. Napokon odrezaše mu ruke i noge, pa ga pustiše još dugo živa u tom strašnom položaju. No mlađić ostao ipak vjeran Kristu, dok mu krvnik iz milosrga ne odrubi glave.

Fabijana Cao, suučenika njegova, staviše pet puta na muke. Uzalud on brani svoju vjeru riječima zaista vrijednim mučenika prve Crkve. Ljutit stoga predade ga sudac bokserima na milost i nemilost, a ovi ga okrutno usmrtiše.

7. »Prava kršćanka.«

U Ma-kia-čoang-u jedna trinaestgodišnja kćerka tako radosna i vesela pohrli smrti u susret, da su i sami pogani u čudu uskliknuli: »Evo prave kršćanke!«

To su tek nekoji primjeri od velikoga broja onih, koji su u ovom progonstvu u Kini primili mučenički vijenac. Krv mučenika bila je uvijek sjeme kršćanstva. Dao Bog, da i u Kini, sada na novo napojenoj krvlju mučeničkom, još bujnije procvate sv. Crkva katolička. A mi se radujmo s ovim svetim dušama, koje već usred angjeoskih borova mogu pjevati:

Hvalospjev mučenik?

Sabljice britke,	Plašti i krune
Sulice vitke —	Biserja punе,
Hiljadu rana:	Palme u ruci;
Žrtva je dana!	Konac je muci!
Krvcu preradosno mi,	Vječnu si stekosmo slast,
Gospode, prolismo svi.	Vječnu zadobismo čast.

Vjesnik.

Mala služba Srca Isusova (vidi Glasnik str. 71) odobreна je od svetog Oca dne 26. veljače za privatnu i za javnu uporabu. Evo kako sveti Otac nijedne prilike ne propusti, da promiče pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Do sada bo nije bilo »male«, crkveno odobrene službe Srca Isusova. Ova je služba i kratka i vrlo lijepa. Hrvatskoga prijevoda jošte nema.

Posvetu biskupije djakovačke Srcu Isusovu. Na blagdan svetih Apostola Petra i Pavla preuzvišeni g. dr. Juraj Strossmayer najsvećanijim je načinom svoju biskupiju posvetio Srcu Isusovu.

U okružnici od 25. svibnja, gdje oву svečanost naređuje, mili naš biskupski starina, čiji glas tako rado sluša hrvatski narod, ovako daje oduška žaru svojega bogoljubnoga srca:

»Veseli me, što se je u mojoj prostranoj diecezi ovo zadnjih nekoliko godina silno raširila meni nada sve mila

Dr. Andrija Jagatić,

† 24. svibnja 1901.

i ugodna pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu, te sam odlučio, da posebnim načinom cijelu svoju biskupiju posvetim Presvetom Srcu Isusovu i cijeli moj pravovjerni puk stavim pod moćnu Njegovu zaštitu. U tom mojemu naumu bodri me, što je i sám sv. Otac papa Leon XIII. preklanjske godine posvetio cio katolički svijet Presvetom Srcu Isusovu, a bodre me i sadanje prilike, jer se je ova pobožnost uvela gotovo u polovicu župa moje dieceze... Neka po cijeloj biskupiji u predvečerje svetkovine svetog Petra i Pavla, kao i na sam dan na večer, zvona u tri člana oglase u izvanrednu i providnošću Božjom nam darovani proslavu... Neka na taj dan cijela biskupija duhom u Djakovu bude i ujedinjena u proslavi udionističuje.

Presveto Srce udijelilo je preuzvišenome g. biskupu na njegovo i našu radost i utjehu, te je lani mogao proslaviti pedesetgodišnjicu biskupovanja svojega. Je li on Božanskomu Srcu ljepeš mogao izraziti svoju zahvalnost, nego posvetivši mu onako svečano svoje vjerno stado?

Drugi put, ako Bog da, više o tom.

Dopisi.

Bratovština Presvetoga Srca Isusova uvela se je:

1. U Leskovcu kod Karlovca (Hrvatska), u župnoj crkvi svetoga Josipa, a na spomen-dan zaštite svetoga Josipa, dne 28. travnja. Osim domaćih bijahu u obilјnom broju prisutni susjedni župljani iz Velemerića i Cerovca sa duhovnim pastirima svojim.

2. U Peterancu (Hrvatska), u župi svetih apostola Petra i Pavla, dne 19. svibnja. Oduševljenje bijaše sveopće. Susjedni župnici sa velikim brojem župljana svojih uzveličaše ovu svečanost.

3. U Dubici (Posavina) lanske se godine uvela bratovština Srca Isusova s tolikim uspjehom, da je već za kratko vrijeme brojila do 1400 članova.

Semeljci (Slavonija). Bratovština i kip Srca Isusova, u našoj župi vidimo utješljive znakove bolje buđenosti. Da vam je bilo vidjeti, čitatelji dragi, svečanosti, koje se evo ovih dana slavile kod nas. Na Spasovo na-

svečanijim se načinom utemeljila bratovština i ujedno blagoslovio kip Presvetoga Srca Isusova. Iza trodnevne priprave bijaše uoči same posvete svećana večernica. Sva je crkva bila rasvjetljena i najljepše već okićena. To nas još više sjećal, da što dostačnije dočekamo Presveto Srce u našoj siromašnoj sredini. Ispovijedalo se staro i mlado, muško i žensko, svaki dan trodnevnice do 9 sati na večer i opet u rano jutro.

»Osvanu napokon taj toli žužjeni dan. Dan prije pada krište se pobojsmo, neće li nam vrijeme nepogodno i sam svečan dan pokvariti. Nekim strahom očekivamo jutro. Ali hvala Bogu! osvanulo je prekrasno jutro. Sama narav opremila se u najsjajnije ruho. Zlatno sunce blijestilo je regbi sjajnije no ikada. Kuće, pored kojih je imao prolaziti Štvoritelj svijeta, bijahu okićene ponajljepšim sagovima, svijećama i slatkama; putevi posuti cvijećem, a slavoluci — dva ih je bilo — bili su uređeni mnogobrojnim narodnim zastavama. Onaj odmah do crkve nosio je još i lijepu sliku Presvetoga Srca Isusova, ispod koje je bio smješten natpis: »Srce Isusovo smiluj nam se!« Nadošao je čas, da procesija krene, jer se je kip u bližnjoj filijalnoj crkvici posvetiti imao, otkale bi najsvječanije prenesen u našu župnu crkvu. Idući procesijom pjevalo se i molilo neprestano. Neko neizrecivo čuvstvo moralо je svakoga obuzeti gledajući, gdje Isus — predobri Spasitelj — Srce Presveto — izvor života i svetosti, nošen od nas, njegovih nevrjednih službenica, ulazi u crkvu, da opet nove milosti, obilje blagoslova dijeli. Prije no je unesen u crkvu i postavljen na oltar, govorio je vrlo oduševljenno velečasni gosp. prebendar iz Đakova. Svijet pozorno je pratio svaku riječ, napose kako je razlagao, kolike blagodati dobivaju vjerni štovatelji Presvetog Srca Isusova, i neka se ne žaca nijedan upisati u bratovštinu Presvetoga Srca. Završio je pak propovijed lijepom Posvetom Presvetomu Srcu Isusa Krista, i doista treba, da ćešće obnovimo tu posvetu, jer su u njoj navedeni sjajni dokazi nježne ljubavi Presvetog Srca napram nama, dočim naše srce oprljano grijesima na hiljade, nije se drukčije pokazalo napram Presvetomu Srcu van oporno i nehajno. Prikazujemo Ti dakle, Bože, sve srce svoje sa svim čuvtvima, što ih može imati, da za svega si života sasvim odgovaraju čuvtvima Tvojega Srca!

„Poslije propovijedi unesen bi kip Presvetoga Srca, i sam velečasni gosp. župnik postavi ga na odregjeni oltar, gdje se iza toga otpjevala svećana sv. misa. Oltar bijaše okružen vijencem odabranih djevojčica u bjelini, koje su i u procesiji, sipajući cvijeće, pred kipom išle. Tek poslije podne svršila se svećanost toga dana večernjicom, pod kojom se još jednom oduševljeno orila pjesma u slavu Srca Isusova, završujući:

I kad ugasne oko,
Kad zadnji bijem boj:
O Srce Isusovo,
O daj, da budem tvoj.

Nek hvaljeno i slavno
U svaki bude čas;
To divno, sveto Srce,
U kom je jedin Spas!*

*

Ovomu dopisu dodajemo još ovo.*¹⁾ Procesija bila je duga gotovo jedan kilometar, a duša računalo se oko 3000, premda nijesu mogle učestvovati susjedne župe. Učiteljice same, a iz svoje inicijative, odlučile su nositi u procesiji kip Presvetoga Srca. I učitelji puno su zaposleni bili oko ove proslave. Semeljci su, ako se ne varamo, 36. bratovština Srca Isusova u djakovačkoj biskupiji, a broj sada oko 600 članova.

*¹⁾ Iz Glasnika Djakovačkog, 1901., br. 10, str. 85.

— * —

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se djetišnik ne potpisuje potpisom imenom i adresom, nikako se ne uvažavaju. Uredn.

Sretna i harna obitelj. Tijani (Hrvatska). Još preklanske godine razgovarashmo se u obitelji po prilici ovako: Nama nikako ne ide dobro u gospodarstvu. Potraje li nam ovako, eto propadosmo! Ni uzgoj djece ne će nam ništa valjati. Dakako, treba se providnosti Božjoj prepustiti. Bog, koji ni vrepca ne zapušta, ne će zapustiti ni

nas. Ali treba da i mi sa naše strane štogod učinimo u čast Presvetomu Srcu Isusovu, koje nas toliko ljubi.

Hajde dakle da se najprije grijeha ostavimo, a za učinjene da pokoru činimo. Zatim primajmo svi zajedno za devet mjeseci naknadnu svetu pričest, a koliko nam bude moguće i više puta u mjesecu. Postom i molitvom te dobrim djelima milosrđa prema bližnjemu obraćajmo regbi pozornost Presvetoga Srca na sebe, ne bi li nas od očito predvigjene bijede i nevolje izbavilo. I gle! — netom započesmo sve ovo vršiti, već se pokazao blagoslov istoga Presvetoga Srca. Gospodarstvo krenulo na bolje, da možemo danas sa zadovoljstvom usklknuti: eto, Presveto Srce slušalo naše vapaje i uzdaje i uslišalo nas, dapače i više nego smo se mogli nadati i željeti! Iste obitelji član, kućna naša potpora, uzet u vojnike, skoro nam se povratio! Od radosna ushita ne znamo, kako da zadovoljimo tomu Božanskome Srcu. Mi se Njemu javno zahvaljujemo. Mi iz zahvalnosti obećajemo da ćemo u napredak što nam više bude uz Njegovu pomoć moguće, Njemu po volji živjeti. Za svako djelo, za svaku riječ, za svaki korak hoćemo se pitati: bi li to bilo po volji Presvetom Srcu Isusovu?

Travnik. Nalazeći se u velikoj neprilici, pouzdano se obratih Presvetomu Srcu Isusovu i bih uslišan. Zato hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu! *M. D. R.*

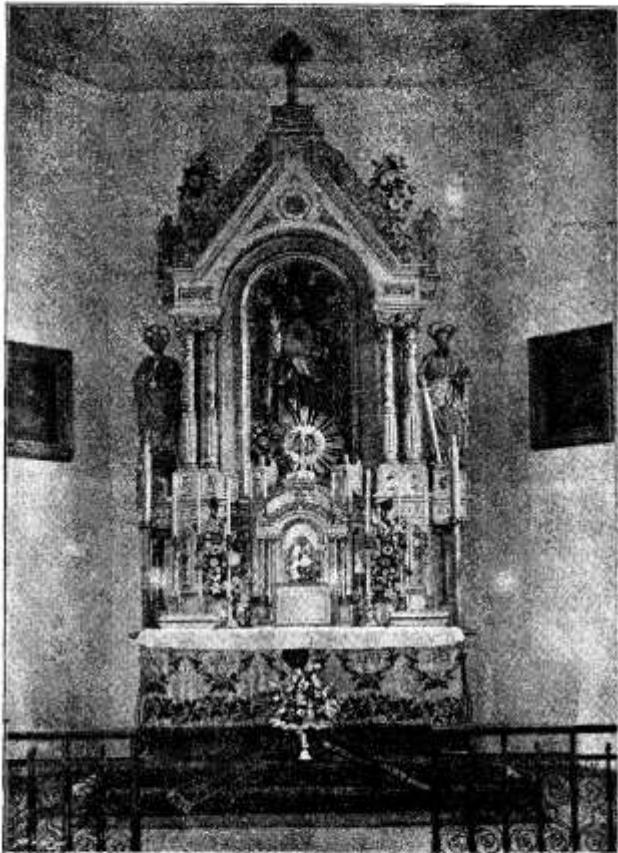
„Bila bih kraljica.“

(Critica iz života.)

Nazad malo godina držalo se u Hrvatskom Primorju u mjestu *D.* sveto poslanstvo. Bili su već svi kod svetih sakramenata; nu jedan čovjek uvijek se još tvrdokorno opirao milosti Božjoj i nagovaranju prijatelja. Navalii na njega i vjerna mu Žena.

„Kad bi ti išao k svetim sakramentima i kad bi se pomolio Presvetomu Srcu, oh! dragi moj, da znaš, bila bih ja kraljica!“

Čovjek se nasmiješi, ali ne odgovori ni bijele ni crne. Zamišljeno se udalji. Da bi on primanjem svetih sakrame-

Oltar Srca Isusova na Škriljevu.

nata svoju vjernu ženu mogao sretnom učiniti kao kraljicu: to se ipak kosnulo njegova inače dobra srca.

Sutradan ranim jutrom udalji se on tiko iz kuće, kô da iđe za svojim običnim poslom, i žurno pohiti u crkvu. Bilo tamo već puno pobožnoga svijeta. Pred slikom Božanskoga Srca gorjele žute voštanice, a u isповijedaonici čekao neutrudivi misionar, ne će li se još koja izgubljena ovčica povratiti k Srcu dobrog Pastira.

I gde našega prijatelja: on, koji već davno nije hajao za Boga, sad kleći pred slikom Srca Isusova, sad si ispituje dugo zanemarenu savjest, sad se moli očima uprtim u Presveto Srce. Pogled na plamenove, na trnovu krunu, na ljutu ranu usred Srca, s kojega kaplja rumen-krv — taj pogled stade rastapati sve to više led u njegovu srcu. Milost sasvijem pobijedi. On klekne u isповijedaonici do nogu misionara, koji ga ljubazno i radosno đečeka kao otac razmetnoga sina.

Pomiriv se ovako s dragim Bogom, primi svetu pričest i potraži si jedan tih zakutak u crkvi, gdje bi se mirno Bogu molio.

U to unigje i njegova žena, koja o svemu tomu nije ništa znala. Bio je dan opće svete pričesti za muškarce. Nekakva ma i slaba nada, da će ipak i njezin muž primiti sakramente, privukla ju u crkvu. Ona se obazire na sve strane, ali ne opazi svojega muža.

Sveta misa počinje. Evo već i svete pričesti. Muževi mnogobrojno pristupljaju k stolu Gospodnjemu. Megju njima i nekoliko baš rijetkih pričesnika. Žena gleda, gleda, gleda: no nema megju njima njezina muža.

Tada joj navrele tople suze na oči, teški uzdasi izvinili se iz njezinih grudi. Da si ju vidio, jamačno bi mislio, da ju je nekakva golema nesreća snašla.

Videći to njezin muž, koji je iz svoga zakutka sve opazio, ne može se uzdržati, a da ne prišapne svojim drugovima; »Jadne li moje drage! Ona ne zna, da je već kraljica!«

Pomislite si sami njezinu neopisivu radost, kada je malo za tim sve doznala. Za cijelo taj dan nije bilo kraljice ni carice na svijetu, koja bi sličnu sreću i radost uživala!

Pozdrav Angjeoski.

Dok je Napoleon I. boravio u zatočju na otoku s v. Jelene, reče: »Od svih stvari, kojima ovdje oskudijevam, najteže mi je podnijeti, što ovdje ne čujem zvono, da zvoni na Gospin pozdrav. Ja nigdј n'jesam čuo zvono gdje zvoni na pozdrav Gospin, a da ni- jesam svaki put u srcu očutio osobito gauće, i sjetio se dana svoga nevinoga djetinstva.

»Kad me moji pratnici vidjeli onako mirna, mislili bi oni, da sanjam nove osnove. Oni se svi varahu; jer ja sam tad bio miran i ganut; zašto sam čuo kako zvoni na pozdrav Gospin.«

Povjerenici i povjerenice.

Šta, kad ne mogu sam? Mnogi revni štovatelji Srca Isusova, želeći promicati pobožnost k njemu, rado bi postali povjerenici, dotično povjerenice »Glasnika« njegova. Nu ne može svaki. Ali možete barem svagdje naći i predobiti jedne ili drugu revnu dušu, da se primi ovoga svetoga posla. Tko dakle ne može sám, neka potakne drugoga. Evo primjera:

P. Gj. upravitelj župe u *B.* (Slavonija): »Buduć na velikoj župi imadem mnogo posla, a toga sam povjerenicom »Glasnika« imenovao gospodinu *K. V. utititeljicu*. Dosada imademo 22 preplatnika.«

I. U. župnik u *Hr.* (Hrvatsko primorje): »Čast mi je javiti, da je posao povjereništa uz moju upravu preuzeo gospodin *K. P. M.*, koja si je već dosada oko raširenja Glasnika lijeplih zasluga stekla.«

S. K. upravitelj župe u *V.* (Slavonija): »Revnitelj, koji za 13 do 15 članova prima Glasnike, jest *M. L.* poljodjelac.«

V. V. redodržavnik franjevački u *Z.* (Hrvatska): »Buduć sam zapriječen, našao sam povjerenicu u osobi gospodine *M. V. O.*, predstojnice odjevenih trecoređaca, koja je časnu ovu službu najvećom pripravnostu preuzeila.«

Stj. M. ravn. utitelj u *T.* (Hercegovina): »Skupio sam 36 preplatnika. Buduć da mi uslijed službenih poslova nije moguće primati i razdjeljivati iste, javljam Vam, da je mjesto mene preuzeo povjereništvu *P. V.*, trgovac u *C.* Megutim ja ne ću prestati i dalje skupljati preplatnike, koliko mi bude moguće.«

Šta, kad nemam stalnoga obitavališta? Gdje koli nemaju stalnoga obitavališta, nego su samo nekoliko vremena (n. pr. u praznicima!) u jednom mjestu. Ako ovi preuzmu sami povjereništvu, onda se može dogoditi, da oni ostave ono mjesto, a dobiti narod, ne znajući više na koga se obratiti, ne naruči više Glasnika. Pa će i pobožnost k Srcu Isusovu opet ohladnjeli u onom kraju; bila je samo kanoti svijetla repatica; došla pa prošala. S toga je često puta bolje za budućnost Glasnika i pobožnosti k Srcu Isu-

sov, ako se naredi i upute takovi povjerenici ili povjerenice, koji su stalni u svojem mjestu. Evo i tomu baš razborita primjera:

A, S učitelju u D. K. (Hercegovina): »Budući nijesam stalni ovđje, to sam držao probitacnim imenovati povjerenikom ovdajnjeg čovjeka, Izabrao sam za to B. N. potjordjelica. Dok sam ovđje, rukovoditi ću same.«

Hoće li se meni odazvati? Tražeći po susjedstvu, tko bi bio za povjereništvo »Glasnika«, može biti, da će ti tko odbiti tvoru plemenitu i časnu posudu — može biti, da u kojega ne nagije toliko ljubavi i požrtvovnosti za Srce Isusovo, koliko si se nadao. — Nu ne kloni duhom! Kucni na druga vrata, i naći ćeš najveću spremnost i oduševljenje. Evo primjera baš one gospogje, kojoj je franjevački redodržavnik posudio povjereništvo. Ona piše:

»Radostnim srcem primila sam povjereništvo Glasnika, da uzmognem, kao Božansko Srce posvećeni stvor, bar nešto pripomoći proširenju djela, kojemu je uživljena svrha širiti u svijetu slavu njegovu i ugrijati srca ljudska ognjem ljubavi i zahvalnosti prema toli ljubaznu i tolikom nezahvalnošću i nehajstvom ranjenu Srcu. Izvolite s toga, velečasni oče, biti uvjeren, da što god po slabim silama svojim na što veće proširenje Glasnika uraditi uzmognem, to će ovjek radostnim srcem i gorućom željom učiniti. Božansko Srce neka mi bude u pomoći. Do sada javilo se osam pretplatnika. Bilo bi već i više, nu mnogo me prijeći bolest... Bilježim se u Presvetom Srcu...«

— * * * —

Uz naše slike.

1. Dr. Andrija Jagatić (str. 148). »Glasnik misli da je dužan milim čitateljima predložiti sliku pokojnog nezaravnog dr. Andrije Jagatića. (Umro je 24. svibnja). Za cijelo stekao si je ovaj uzor-svećenik velikih zasluga za proslavu Srca Isusova u Hrvatâ, i to najviše, kad se je naša mladež tako svećano Presvetome Srcu posvetila. Jer ovomu slavlju bijaše pokojnik marijiv promicatelj, regbi duša. Pa zato ga smijemo pravom nazvati prijateljem Srca Isusova, te se nadamo, da će ga naš Spasitelj proslaviti pred Ocem svojim u nebesima, kao što je po blaženoj Margareti obećao onima, koji će njegovo Srce pred ljudima proslaviti.«

2. Oltar Srca Isusova na Škriljevu (str. 153). Slika naša prikazuje glavni oltar u crkvi Srca Isusova na Škriljevu.* Krasan na njemu stoji kip. Dragi Isus jednom rukom pokazuje na preslatko Srce svoje, a drugom blagoslovuje štovatelje njegove. Ovakvo je umni kipar zorno izrazio, što je Božanski Spasitelj obećao blaženoj Margareti: »Ja ću ti mogu Srca u obilju izdati blago milosti na sve štovatelje njegove.«

* Sr. Glasnik o. g. str. 72.

U sveti boj!

Hajd'mo složno svi u boj;
Brat uz brata vjerno stoj!
Nek se hrabro kolo hvata!
Krist je vogja svetog rata,
Čitav pakô — dušman klet.
Neka britki mači jeće,
Neka vruća krvca teće:
Neka vidi, neka znade svjet,
Kako znamo borit se i mrjet!

Hajd'mo složno svi u boj;
Brat uz brata vjerno stoj!
Svi junaštvo da smo lavi:
Dobitnike nebo slavi;
Četi našoj neznan b'jeg!
Vjenac cvjetan ili krvan:
Samo dušman nek je shrvan!
Mučenika digne li se br'jeg:
Kunit će ga Kristov dični stieg!

Dva spomenika Spasitelju svijeta.

 Katolička djeca čitavoga svijeta hoće
da zajedno podignu Spasitelju svijeta
dva sjajna spomenika;
jedan iz tvrda, pozlaćena buča — u Lo-

retu, a drugi u mlagajnim srcima svojim, posvetivši ih za uvijek Božanskome Spasitelju.

Za cijelo ne češ ni ti, omladino hrvatsku, da zaostaneš za drugima, kada si dapače lanjskim »Slavljem« svima prednjačila.

Spomenik loretiski predstavljat će petero djece, gdje prikazuju Isusu svoja srca. Hoće li i dragi Isus podati svoje Srce? — S početka nije to bilo naumljeno za ovaj spomenik. Nacrt već je bio malne gotov, a Isus bez slatkoga Srca svog. Tad jedan revan štovatelj Srca Isusova u Bosni predložio, a drugi namah pisao u Italiju, a treći pisao iz Zadra, pa gle! ova se misao s oduševljenjem tamo primila! Nije prošao ni mjesec dana, a već stiže radosna vijest, da je međunarodni odbor namah s načelom spremnošću pristao uz ovaj prijedlog, i da je umjetnik već namjестиšio Srce Isusovo na nacrtu, koji će se skoro prikazati samomu sv. Ocu.

Imena one djece, što uz potpis ujedno šalju i darak (od najmanje 10 fl.), zatvorit će se u ona srca loretiskog spomenika.

Ali može biti, da ćeš pomisliti: »Kako će stati u maljušno srce imena puno hiljada djece?« Daj Bože! bilo na hiljadi i na stotine hiljada imena djece, koja se oduševljeno posvetiše Spasitelju svijeta. A za ostalo se ne bojte! — Ima negdje prijepis Homerovih pjesama tako sino i na tako tankom papiru napisan, te može sav stati u ljušku jednoga oraha. Računaj svega 27.000 stihova; računaj mjesto svakoga stiha po tri imena (skrativši imen. pr. »Pet« mjesto »Petar«); uzmi, da u jednom srcu ima 12—13 puta više prostora nego li u orahovoj ljuški; pa evo ti više nego miljun imena u jednom samo srcu! A tek fotografijom mogu se još puno sitnije snimiti imena, te se može u jedno srce strpati i po nekoliko miljuna imena. Razumije se, da bi ih čovjek samo sitnozorom mogao pročitati. Nu dragi Isus toga ne treba! Neka vas dakle ne boli glava s brige: kako će toliko imena stati u onih pet srdaca? — već dajte potpišite se samo što mnogobrojnije. Neka hrvatska omladina zauzimljše dosto, no mjesto u kolu svoje katoličke braće!

A treba li se još napose i svečano posvetiti Spasitelju svijeta? — Ne treba! već naša »posveta Srcu Isusovu«, a po gotovo njezina godišnja »ob-

novač potpuno to nadomješće. Jer tko se posvećuje Srcu Isusovu, taj se upravo na najljepši način posvećuje Spasitelju svijeta. Tko se je god posvetio Srcu Isusovu, može dati ime svoje za ovaj spomenik. Mogu roditelji i milu svoju nejačad, pa i tek pokrštenu dječu posvetiti Srcu Isu novu i njihova imena upisati, samo neka mjesto njih izgovore posvetu i neka im ovu posvetu dadu ponoviti, kad budu došla do razuma.

O kako će se radovati naši hodočasnici, kojih godine toliko ide u Loreto, kada će stajati pred onim krasnim spomenikom, znajući da u onim pozlaćenim srcima ima na hiliadi hrvatskih imena — možebit i njihova!

Posveta, upisivanje i sakupljanje prinosova trajat će sve do otkrića spomenika. Ovo će slavljje biti priodom međunarodnog Marijina sastanka, koji će se držati u Loretu mjeseca svibnja ili rujna 1902. Tko se god dakle posvetio Srcu Isusovu, bilo lani kod sveopćeg »Slavlja hrvatske omladine« bilo ove godine, n. pr. na blagdan Srca Isusova, može se još uvijek upisati. Nije ni potrebito da se tko javno i svečano posvetio: dosta je, ako je to učinio sâm za se n. pr. iza svete pričesti, ili roditelji mjesto svoje nejake djece.

Prinosi, što pretječu za spomenik, bit će predani svetomu Ocu kao »Petrov novčić«.

Upisni arci* služit će i za »Album«, što će ga svetomu Ocu prikazati odaslanstvo između djece. Oni će hodočastiti u Loreto za otkriće spomenika, pa zatim u Rim svetomu Ocu. Pa kao što je mili Spasitelj blagoslovio djecu, tako će Namjesnik njegov u onom odaslanstvu blagosloviti svu djecu i mladež vasionog svijeta. Izmed ove djece izabrat će se ona, što su za prvu svetu pričest, da ju prime iz ruku samoga svetoga Oca.

* Dobivaju se besplatno kod vč. gosp. Petra Nikolića-a dňhovnika u Zadru, pa i kod uredništva „Glasnika Srca Isusova“ u Travniku. Ispunjeni arci i sakupljeni od djece prinosi mogu se isto onamo poslati.

Novi zbor Marijin.

Zar nije to velika sreća za nas, mila braćo, kada se možemo pod pobijedonosnom zastavom Marijinom boriti proti neprijateljima paklenim?

A eto i naš Travnik, koji je sve do lani imao dva

zbora mlađih gimnazijalaca, od 2. veljače ove godine gleda i treću junačku četicu zbornika Marijinih. Naslov joj je: »Narješćenje Bl. Dj. Marije.« U njoj su sami mali seminarci od prvoga do trećeg razreda. Oni su se ne samo svećano zavjerili, da će dobrim vladanjem proslaviti svoju Kraljicu nebesku, već su si i posebno pravilo stvorili, da će se pod zastavom Srca Isusova odlučno boriti, te poštovnost k Presv. Srcu i dalje širiti. Ovoj četici od 16 mlađih zatočnika Marijinih zaštitnikom je i pobornikom mlađi sv. Ivan Berchmans, a prvim upraviteljem i vogjom velč. o. Jakov Krajnović D. I.

Dao Bog mila braćo, te ne bude po cijeloj nam domovini Hrvatskoj nijednoga učilišta, gdje se ne bi izabrana mladež sakupila oko zastave Bl. Dj. Marije i Srca Božanskoga!

P. K. tajnik novoga zbara Marijina.

Moljci.

Mesi li ikada čuo za pravoga apoštola mlađeži u Njemačkoj, za veleč. oca Adolfa Dossa-a? Mlađi prijatelji njegovi zvali bi ga samo: »ujak Adolfo«. Zlatna njegova knjižica: »Biser-krieposte« u krasnom hrvatskom prijevodu dra. Pazmana*) mora svakako da ti je kao smilje i kovilje svegier na stolu i često u rukama.

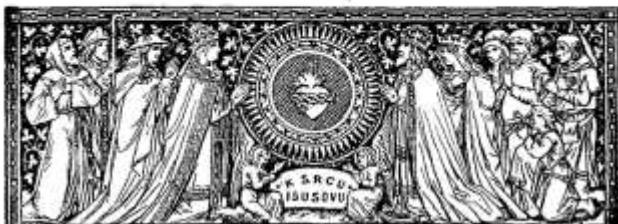
Jedne krasne ljetne večeri posjeti ga jedan prijatelj zbog nekakvih poslova zbara Marijina. Na stolu oca Dossa gorjela svjetiljka, a oko svjetla neprestano bi oblijetalni moljci. Nekoliko njih spržilo si je na plamenu nježna krilašća te ležalo na stolu, koprcajući i trzajući se od болi. Motreći to, sjetno će »ujak Adolfo«:

»Kada to vidim, sve se sjećam na mlađe ljude usred pogibelji svijeta. Oni su kao i ovi moljci. Kaogod što ove neopreznike privlači svjetlo, tako njih zamamljuje i začaruje varavi svijet. Nu kao što ovi za malo opaljeni na zemlji leže, tako i oni, izgubivši nevinost, leže u kalu grijeha.«

Draga omladino! Sjeti se često, osobito u praznicima, moljaca ujaka Adolfa! Moli se i budi na oprezu!

*) Stoji samo 30 fl. s poštom 35. Zagreb. A. Scholz.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 9. Rujan 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u rujnu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Revnost za obuku u vjeri.

savojskom liječilištu Aix-les-Bains boravio neki nadbiskup. Jednom ga zovnu teško bolesnoj kćeri bivšeg generala francuskog. Nadbiskup joj podijeli svete sakramente i nagje se u čudu, što je umiruća izvrsno znala kršćanski nauk. »Presvjetli gospodine,« reče mu na to bolesnica, »kršćanska načela svoja imadem zahvaliti caru Napoleonu I. Bila sam kô dijete sa roditeljima na otoku svete Jelene. Često sam vidjela

Napoleona. Jednoga dana mi reće: »Kćerko, tebe čekaju mnoge pogibelji u svijetu. Kako ćeš ih dočekati, ako se za rana ne oboružaš štitom svete vjere? Tko će te pou-

čavati u kršćanskom nauku? Otac tvoj živi bez vjere, majka bez žive vjere. Ja ču evo megjutim vršiti njihovu dužnost. Dogđi sutra k meni; ja ču te uvesti u vjeronauk.« Kroz dvije godine išla bih odsada po više puta na tjedan caru Napoleonu s katekizmom pod pazuhom. Dao bi mi najprije čitati iz knjige, onda bi mi sve tumačio. Kada na vrši 12. godinu, reče mi: »Sada si dovoljno naučila katekizam, pozvat će zato iz Francuske jednog svećenika, neka tebi podijeli prvu svetu pričest, a meni zadnju.« — Tako i bi. Svećenik me nagje tako dobro pripravljenu, te me namah pripusti prvoj svetoj pričesti. Od onda sam brižno čuvala svoj katekizam, i često bih ga iznova pročitala. — Bože daj da se svi kršćanski roditelji i uzgajitelji ugledaju u ovaj dični primjer starca Napoleona!

Slavni pobornik Crkve Windthorst zapita god. 1879. slušatelje svoje na jednom katoličkom sastanku: »Znate li kako bih najvohol gledati kršćansku majku na fotografiji? — Sa katekizmom u ruci, gdje poučava djecu svoju u kršćanskom nauku!«

Preklanjala ježala na smrtnoj postelji mala djevojčica, Margaretina imenom. Jednog će dana majci svojoj: »Draga mama, daj mi iz školske torbice moj katekizam.« — »Jao!« uzdahnu majka, »moja Margica još i sada misli na školu, kako će proći kod ispita; a ne sluti, kamo će do mala.« Ipak, da utješi dijete, učini mu po volji. U to dogje i susjeda, da vidi, kako je bolesnici. Ugledavši otvoreni katekizam u njezinim ručicama, zavapi: »Šteta, što mala nema ljepšeg štiva.« Otrči kući i za čas evo je natrag sa krasnom zabavnom knjigom. Nju namjesto katekizma stisnu maloj Margici u ruke. Nu tek što susjeda ode, opet će mlađa bolesnica: »Mamice, vrati mi moj katekizam i odnesi tu šarenu knjigu! Baš sam prije razmišljala, kako će domala umrijeti. A učiteljica nam jednom reče, kako je katekizam kažput k nebu. I ja hoću u nebo i zato bih rado katekizam ponavljala.« Tako je Margaretina još tri nedjele dana čitala svoj katekizam. Onda ga na veliku utjehu svoju zatvorila, i malo po tom i majka angielku svom za uvijek zaklopi ugasnule očice.

Katekizam nije pak samo za djecu napisan. U njemu će i odrasli svegjer naći zdrave hrane i okrepe za dušu i srce. Evo što nazad malo godina i jedan bivši sveučilišni profesor prirodoslovnih znanosti, prizna ocu Abelu,

apoštolu bećkih muževa. »Imao sam,« reče onaj učenjak, kojemu je tada bilo već preko 70 godina, »imao sam hvala Bogu! dobru majku, koja me je baš kršćanski uzgajala. Ali na svećilištu zabacio sam malo po malo svaku vrhunaravsku vjeru. Proučavao sam prirodoslovne nauke, a kad bi se god koji učenjak pojavio s novom tvrdnjom gledje postanka ovoga svijeta, prihvatio bih objeručke njegovo mnenje misleći: »Sad sam napokon došao u trag istini.« Ali bih se domala uvjerio, kako je i ta nova tvrdnja puka klapa i tlapnja, i tako bih zaredao svakom bludnjom, dok iza 70 godina napokon ne moram priznati: Doista najznanstvenija i najtemeljitična knjiga jest ipak katekizam, iz kojeg sam za mlađih dana učio kršćanski nauk. Ljudska je znanost nestalna i isprazna; s nje glava ostaje prazna, a srce hladno. Božja pak znanost, stalna i istinita, razgrijeva nam srce i rasvjetljuje pamet.«

Bili mladi ili stari: privinimo katekizam uz srce svoje. Opet ga i opet čitajmo! U toj knjižici nači ćemo u jezgri sve, štogod je Duh Sveti objavio, štogod su pape i crkveni sabori naredili, štogod su Sveti i naučitelji Crkve naučali. Ona će nam tumačiti jedino potrebitu nauku: vjeru našu i zakon Božji. Ona će nam nepogrješivo odgovoriti na najzamašnija pitanja, na koja bismo zaman tražili odgovora u knjižurinama mudraca ovoga svijeta.

— 409 —

Biskup Strossmayer o Srcu Isusovu.

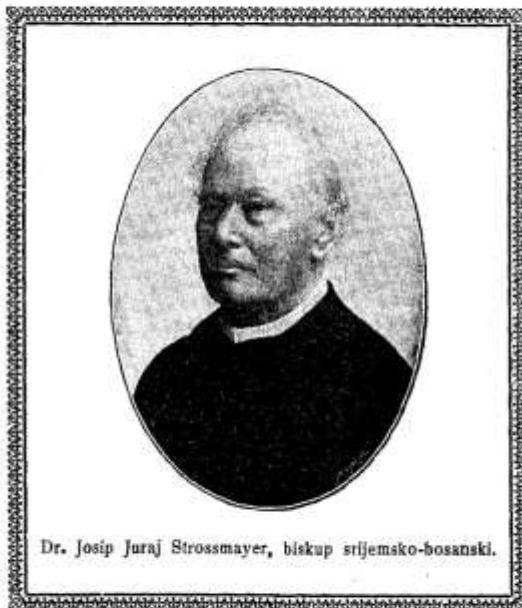

rigodom posvete biskupije svoje Srcu Isusovu, na Petrovo ove godine, sâm preuzvišeni g. biskup djakovački, dr. Juraj Strossmayer, držao je propovijed u miloj svojoj, tolikim trudom i novcem sagragijencu velebnoj katedralci. Evo vam, dragi čitatelji, iz onih apoštolskih riječi jednoga niza rečenica, gdje upravo govori o Srcu Isusovu. Činit će vam se, kao da čitate jednu od onih divnih poslanica »učenika Iubavi«, ili kao da vidite i čujete svetoga Ivana apoštola, starca usred učenika njegovih, gdje im u žaru srca svo-

jega ne govori drugo, van da ljube dragoga Boga i bližnjega svoga.

Evo, čujte samo, kô djeca najboljega oca, što vam piše i govori biskup Strossmayer:

Ova sveta stolna crkva posvećena je sv. Petru, poglavici apoštolskomu... Odsele će se... pod zaštitu svetoga Petra staviti i ljubav Isukrstova prema nami i na-

Dr. Josip Juraj Strossmayer, biskup srlijemsko-bosanski.

mjera, da se sve više i više dostojni učinimo Srca Isusova, t. j. ljubavi, dobrote, milosti i milosrdja Isusova.

Budući da je žalibože upravo ljubav prema Isukrstu i duh svetog evangijela među narodima kršćanskima malaksao... to je svuda u kršćanskom svetu nastala težnja i želja, da se stara ljubav kršćanska u pravovjerni puk unese te tim sve naše, i medjunarodne i skromne okol-

nosti poprave, posvete i uznesu. To se je i kod nas — hvala Bogu — dogodilo, ter i zdušniji svećenici i pravovjerni pobožnici mole i žele, da se i kod nas to učini i da se pod zaštitu Presvetoga Srca Isusova, njegove svete ljubavi, milosti i milosrdja stavimo... da se Srcu, ljubavi, milosti i milosrdju Isusovom skupa sa cijelom biskupijom preporučimo... da Isusa zamolimo, da svetim Srcem svojim, ljubavlju svojom uvjek u nama i medju nama ostane...

Vrhovna je svrha vjere i crkve, da pravovjernik Isusa ljubi, da se njegovom posredovanju povjeri, da se Srca Isusova i svih ostalih darova Isusove milosti vrijedan i dostojan učini... Prodjemo li vanjstinu i nutraštinu crkve svete, to ćemo vidjet; kako nas u njoj i po njoj sve na Srce božje i na ljubav božju nuka i opominje... Iz okružnica i djela svetih Otaca papa... isto bi tako liepu, divnu kitu o svetom Srcu Isusovom, o svetoj ljubavi sastavio, kô iz spisa i poslanica svetoga Petra, sv. Pavla, sv. Ivana i ostalih Apostola božjih... Svi Zakoni, sve naredbe, svi sastanci, svi zborovi tu jednu svrhu imaju, da nam Srce Isusovo predobiju, da se po vjeri, sviesti i životu našem ljubavi Isusove vrijednim i dostojnim izkažemo...

Otajstvo oltara... najveće je otajstvo srca i ljubavi božje... Najveće je to čudo ljubavi božje prama nama, pak svaki vjernik, komu je Bog milost podielio, da svetoj misi prisustvuje, ima se nada sve Srcu Isusovom i svetoj njegovoj ljubavi preporučiti... A kruhom nebeskim i vinom andjeoskim imamo se češće okriepiti i posvetiti tako, da Isus Isukrst sam svetim bićem i Srcem svojim u nami, a mi u njegovom svetom Srcu živimo i djelujemo... Nami, kad svetoj misi prisustvujemo, uviek pred očima stojati ima sveto otajstvo gore Kalvarije. Tu je Majka Božja, tu je s njom sv. Ivan učenik svete ljubavi. Oni su u ovaj najtužniji a ujedno i najradostniji dan čovječanstva pod sveti križ došli, da bolno srce svoje upravo u onaj čas sdruze i sjedine sa Srcem Isusovim, kad je isti dušu i Srce svoje prikazao vječitomu Otcu svomu za cienu odkupljenja i posvećenja roda ljudskoga...

Danas se, hvala Bogu, svuda i u svim župama sv. misa govori; evo dakle prave božje prilike, da se svetom Srcu Isusovom preporučimo i vrijedni i dostojni posta-

nemo, da mi u Srcu Isusovom živimo, i živim plodovitim načinom vršimo ono, što nam prva zapovied kršćanska veli: Ljubimo Isusa iz ljubavi prama Isusu, jedan drugoga tako ljubimo kô sama sebe. Evo, kakvi duh s nami vladati ima, pak ćemo lako odazvati se svi današnjoj svetoj svetkovini, to jest, da ljubimo Isusa i sveto njegovo Srce, i da ljubimo iskrnjega kano samoga sebe...

Tako je sve u crkvi božjoj: sve njezine zapoviedi i naredbe, svi njezini zavodi, svi njezini sveti redovi, sva njezina predika, sve njezine mise: sve to samo na Srce božje nas upućuje i na ljubav nas prama Isusu i spasu duša naših nuka... I sâm divni stari zakon, ništa drugo nije, do li ljubav božja i Srce božje, koje rod ljudski na posljednju svrhu svoju upaće. Kad se je pako Isus, Bog naš i odkupitelj naš rodio, kad je na gori Kalvariji za nas umro, tada je svetu crkvu, zaručnicu svoju stvorio, i sveto telo svoje ostavio i vječitim učinio, da sa svetim srcem svojim, sa svetom ljubavlji i svojom milosti s nami živi, dok jedanput ove umrlosti nestane, da se svi u neumrlost preselimo, pak da njegovim Srcem, njegovom ljubavi, njegovom milošću, njegovim milosrdjem na viek veka sretni i blaženi budemo...

Zato evo danas svečanim načinom svu svoju biskupiju i svoj mili kršćanski puk pod zaštitu stavljam svetoga Krsta, to jest, Srca, ljubavi, milosti i milosrdja Isusova...

Na Blagdan Presvetoga Srca Isusova.

U Djakovu dne 14. lipnja 1901.

Josip Juraj biskup.

Blagdan Srca Isusova.

Francuska. Čudna je zemlja ta Francuska! Dok slobodni zidar u vijećnicu hrli, da si »brata« pomogne u bogumrskom svom djelu, e bi što prije istisnuli katoličke zadruge iz Francuske; hrli istom gorljivošću i vjerni sin Crkve na Montmartre u Parizu. Ta tu se danas slavi blagdan Srca Isusova s osobitom svečanošću. Nepregledna povorka ljudi tlaska se od rana jutra sve do kasne večeri k bogato urešenoj crkvi. Vrhunac slavlju a i svršetak bio

je svečani ophod po podne. Eno 3.000 sve muževa, kako pobožno i skromno stupaju, te javno svjedoče, da u Francuskoj ima još vjere i ljubavi prema Isusu. Stigoše opet u crkvu. Sam sijedi nadbiskup i stožernik Richard obnovi posvetu cijele Francuske Božanskome Srcu Isusovu.

Ovo oduševljenje na Montmartru našlo je odjeka u cijeloj zemlji. U Parizu samu ispostaviše mnogi gorljivi i vjerni sinovi Crkve zastave na svojim kućama. Tu si mogao vidjeti zastavā sa slikom Srca Isusova i s natpisom na bijelom dijelu trobojnici. No ove posljednje dade gradski ured kao »zakonu protivne« odstraniti, jer da je samo dopušteno narodnu zastavu ispostaviti ili znakove, ali od države odobrenih društava. I drugi gradovi francuski gdje su inače socijaliste ophod na Tijelovo bunili, bili su mnobrojnim zastavama urešeni. Nu gdjegdje nije to prošlo bez nemira. U Saint-Nazaire-u n. pr. napali su socijaliste dva puta ophod, komu je do preko 3000 duša prisustvovalo, a u Marselju su ti nadrijunaci za svete mise hotjeli silom u crkvu; te kad su bili suzbijeni, osvete se baš junački — napadnu naime na milosrdnice, koje su se vraćale iz crkve!

Svibovec kod Varaždinskih Toplica (Hrvatska). U sâm petak, bila svečana pjevana misa, kojoj mnogo naroda prisustvovalo, te smo se poslije iste svi posvetili Božanskomu Srcu Spasiteljevu.

U nedjelju pako krenula je ranim jutrom iz župne crkve velika procesija u kapelicu sv. Marije, gdje je i oltar Presvetoga Srca Isusova. Došla je onamo velika procesija i iz župe *Jalžabet*, svaka pod vodstvom župnika svoga. Iza svete mise propovijedao je o Presvetom Srcu veleč. g. Franjo Stefan, župnik u Svibovcu, koji to već deset godina rado čini.

Ova se pobožnost obavlja tamo već 26 godina, t. j. od g. 1875. (*Dopis*).

Sarajevo. Usitno je bilo vidjeti, kako bosanski puk u tolikom broju sudjeluje na svetkovinu Srca Isusova u Sarajevu. Ophod, što je držan na ovaj dan, ako ubrojish ona tri na prosne dane i tri veličanstvena jubilarna, bio je ove godine već deseti, pa je bilo očekivati, da je oduševljenje već jenjalo. N, tomu je bilo drukčije: nikada nije toliko puka prisustvovalo, pa ne samo iz grada sâmoga nego iz cijele Bosne sve tamo do Save. Pojedine župe

predvodili su velečasna gg. župnici. Iz same su župe Stupa dva posebna vlaka dovezla putnike k svečanosti. Mnogi su pako već uoči blagdana pješice došli te se zgrnuli oko isповijedaonice. Da, bilo ih je koji su još i cijelu noć probdjeli, samo da što laglje u jutro koje mjesto u crkvi zaokupe.

Presvjetli gospodin nadbiskup Šadler okupi oko svoga stola sav bosanski kler te izreče kod zdravice nadu, da će Srce Isusovo jednom vladati cijelom Bosnom.

Brčko (Bosna). Tuj je revnošću velečasnoga gosp. Andrije Predmerskoga, župnika i dekana, u zadnje tri godine postalo pravo središte pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu. Na blagdan Srca Isusova dolazile amo procesije sa mnogih okolnih župa, pa i iz Slavonije ravne. Najzanimljivija procesija došla je iz *Rađinovaca* (Slavonija). Predvodio ju g. kapelan. Pogledati tih hiljadu dvjesta ljudi, bila je srcu prava milina. Svi su lijepo u redu stupali i pjevali pobožne pjesme. Kada su bili na dugom željeznom mostu preko srebropjene Save, protezala se je procesija od jednoga kraja mosta do drugoga. Prelaznine se oprostile za taj dan.

Svega je naleglo do šest hiljada ljudi. Mala crkvica brčanska nije ih mogla shvatiti. Služba se Božja držala dakle pod vedrim nebom. A bilo je nebo doista vedro, kô da se raduje krasnoj proslavi Srca Božanskog.

Iza sv. mise i propovijedi razvila se ulicama brčanskim nevijjena tamo, doista veličanstvena procesija. Za Presv. oltarskim Otajstvom išle su redom pojedine procesije, svaka sa zastavama svojim, a vogjena župnikom svojim ili kapelanom. Uzorni red i pobožne pjesme šest hiljada ljudi mamilo je svačije oko na procesiju Srca Isusova.

Oko 3 sata po podne razigje se pobožni narod kućama svojim, noseći u duši i u srcu svojem svetu ljubav i odanost prema dragomu Spasitelju i Presvetomu Srcu njegovu. (Sr. Vrhbosnu 1901., str. 191.)

Biskupija Krčka. Ljetos proslavio se blagdan Srca Isusova — u petak iza osmine Tijelovske — u svim dušobrižničkim postajama, kojih imade 25, vanredno svećano. Bila svagdje sveta misa, propovijed, ophod itd. A ono 60 tisuća duša, što ih broji naša biskupija, mnogobrojno

prisustvovalo. Pravo se dakle u krasnoj knjizi »Cvijeće Srca Isusova« kaže: ovo je baš biskupija Presv. Srca Isusova!» (*Croatiae*).

— * * —

Vjesnik.

Bratovština Srca Isusova uvela se je:

1. U Šestinama kod Zagreba, uz lijepu svečanost.
2. U Lukaču (Hrvatska), još svečanijim načinom, sa trodnevnicom kao pripravom. Za malo se dana upisalo preko 800 članova, koji su tom prilikom obavili jubilarnu svetu isповijed.

Posveća žrtvenika. *Bregi kod Ivanića-grada* (Hrvatska). U samom se bogojubnom puku porodila želja, da se u prostranoj župnoj crkvi podignu žrtvenici: jedan, Srcu Isusovu, drugi Srcu Marijinu. Domala sabrala se potrebita svota za žrtvenik Srca Isusova; a žrtvenik Srca Marijina jedna velikodušna župljanka htjela da podigne sama. Načinio je žrtvenike majstor Bašić iz Zagreba, a kipovi bi nabavljeni od Stuflessera iz Grödena (Tirolska). Na dan posvete tih žrtvenika, dne 9. lipnja, sva je crkva bila ne samo u jednom zelenilu, nego i ružama i cvijećem tako urešena, da ti se činilo, kao da si stupio u prekrasan vrt. Svijet u procesijama iz okolice došao. Iza blagoslova, prvi se put odslužila nekrvna žrtva na novom oltaru Srca Isusova. Svijet, kô da se nije znao rastati s tolikom divotom, ostade tuj do večernjice sve moleći i pjevajući.

Gornji Vakuf (Bosna): »Držale se tuj mjeseca ožujka svete misije. Obično se tri puta na dan dijelila sv. pričest: prije podne u 7 sati, o podne, a treći put u 7 sati na večer, tada se je već prestalo isповijedati. Bilo ih je, koji tri dana izasepcе nijesu taknuli ni jela ni pila, sve do večeri, nadajući se svaki dan, da će danas doći na red te se isповijediti i pričestiti. Mnogi su došli četiri sat daleko, da slušaju propovijedi svetih misija. Takovi primjeri revni, vrijedni doista kršćanskih vremena, nijesu ni rijetki u Bosni. I mjesni učitelj revno je učestvovao i sudjelovao kod svetih misija. On, koji je sav mukotrpni

život svoj posvetio uzgoju naroda, potpuno je shvatio, koliko uzbujivanje kršćanskog duha prosvjetljuje i oplemenjuje narod.“

M. K.

— 464 —

„Još više nego sliku!“

(Vidi sliku str. 171.)

edan sat daleko od Rijeke nalazi se ubavno seoce Drenova. „Leži na ovisokom brijezu, odakle možeš razgledati jednu od najkrasnijih slika, osobito kada okom zatočiš prema istarskom ostrvu. Čaroban e pogled i onda, kada nebom zaplovi pun mjesec i blijedim svojim svjetlom bojadiše grad Rijeku, more, Opatiju i cijelu okolinu na daleko i široko.“

Tude je prošle godine, osam dana prije Božića, otac Gattin imao početi sveta poslanstva. On nikada ne drži misije, a da ne bude u crkvi izložena velika i lijepa slika Srca Isusova. Ta šta koriste sveta poslanstva, šta vatreна besjeda i silne opomene, ne gane li Srce Isusovo milosti svojom beščutna srca ljudska, u zlu otvrdnutu srca grješnika?

„Nu ima li u Drenovi velike slike Srca Isusova? ili moram ja sám jednu sobom donijeti?“ tako se pita revni apostol Srca Isusova. Budući na Rijeci, potraži jednu telefonku postaju, da se iz daljine porazgovori sa vrijednim župnikom drenovskim, Antonom Ladićem.

„Imate l' Vi u Vašoj crkvi sliku Srca Isusova?“ govorit će otac Gattin u telefon, i pritisnući „školjke“ na uši, napeto prisluškuje, što će mu javiti telefon. Pa ima šta i čuti! Čuje, gdje se gospodin župnik slatko nasmije. Pet kilometara daleko, brate, čuo kroz telefon župnikov smijeh. Napokon mu župnik odvrati samo ove tajinstvene riječi: „Ne bojte se! Imamo i više nego sliku!“

„Prava zagonečka!“ pomisli otac Gattin. Kad dakle dogje u Drenovu, da počne misije, najprije hrli u crkvu,

*) „Crijede Srca Isusova“ god. II. str. 84.

Oltar Bož. Srca na Drenovi kraj Rijeke,

da vidi, što ono znači: »Još više nego sliku!« Kad tamo, a eto ti nova, krasna žrtvenika Srca Isusova! Sve se na njemu sjalo. U sredini velika milovidna slika Srca Isusova, naokolo najprije vjenac rumenih i bijelih ruža, onda još nekakav regbi goreći vjenac: male, raznobojne svjetiljke, sve jedna do druge, oko čitave slike. Na samom oltaru stajale paome i druga zelen, a mnogobrojne voštanice plamsale.

»Divota! divota!« pomisli otac Gattin sav razdragan. »Vidim, vidim, da čestiti Drenovčani imaju još više nego sliku Srca Isusova!« Radosna srca počinje sveta poslanstva. Svaki put, kada bi držao propovijed, oltar Srca Isusova caklio se u sjaju tolikih svjetiljaka i voštanica, te su se pogledi bogoljubnoga naroda otimali čas na oca misionara, čas na krasnu sliku Srca Isusova usred mora svjetlosti.

Nije ni uspjeh svetih poslanstva zaostao za tako krasnim početkom. Srce je Isusovo pravo slavlje slavilo. Gotovo svi su se izmirili s Bogom i upisali u Apostolstvo molitve. Osnovalo se društvo djevojaka za naknadnu svetu pričest, koje si je namah nabavilo i krasnu zastavu Presvetoga Srca, pa i Glasnik Srca Isusova postao je miljenikom onoga dobrog naroda.

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se potpisnik ne potpisuje potpunim imenom i adresom, nikako se ne uvažavaju. Uredn.

S paše. Lonjica (Ugarska). Došao je na mene prvi put red, da pasem konje godinu dana. Ja se nijesam ufao svoje sile, nego sam se prepričao brizi svetoga Josipa i Presvetoga Srca Isusova, s obećanjem da će se nakon minule godine zahvaliti u »Glasniku.« Ja sam radio po onoj: »Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravicu njegovu, a drugo će vam se dodati.« Drugi, kad je bilo blato, vodili su svoje konje uz put i po tugijim poljanama i livadama, i tim su kvar pravili; moji su konji išli po blatu. Drugi su s konjima ostali na paši, kad je u nedjelju bila sveta misa; ja sam s konjima išao kući, pak hajd' k svetoj misi i t. d. Ipak su moji konji bili bolji i deblji, i svagdje sam se

ljepše izbavio od svake neprilike nego oni, koji su rekli da »ne bu z mene niš« (da ne bude iz mene ništa), pak su poslije svi bili svjedoci, što su vidjeli. Zato budi hvala i slava svetomu Josipu i Presvetomu Srcu Isusovu! Oni su nam svagdje u pomoći. Tko ne vjeruje, neka pokuša, pa će vidjeti, je li istina.

Riješio se otrvnih strasti. Gi. (Slavonija). Jedan čestit obrtnik piše: Bio sam duhandžija. Mnoge novce sam u zalud propušio a ujedno svojemu zdravlju puno naškodio. Nikako nijesam se mogao rješiti ove otrvne strasti, već sam mislio, da će me baš duhan u grob zatjerati. Mnogo puta sam se borio s otim ljutim neprijateljem i nikada nijesam ga mogao pobijediti, dokle god nijesam zatražio pomoći u Presv. Srcu Isusovu, njemu se posvetio i njemu svoju borbu prikazivao. Sad su već hvala Bogu! prošle dvije godine, od kada sam se oslobođio od duhana.

Bio sam podan i drugim strastima, kojima nijesam mogao odoljeti van po Presv. Srcu Isusovu. Zato neka bude hvala i slava hiljada i hiljada puta Presv. Srcu Isusovu od vijeka do vijeka!

Iz lisnice naše.

Dak Što su prijatelji Glasnikovi iz sedmoga mu broja razumjeli, da on ljetos slavi deset-godišnji jubilej, pa evo mu više srdačnih čestitaka. A što je više: uz čestitke nalazi se i po gdjekoji velikodušan dar za raširenje Glasnika. Na jednim i drugim mali se i mladi svečar, Glasnik Presvetoga Srca, radosna srca ovijem javno zahvaljuje. Za cijelo neće mu se zamjeriti, iznese li on nešto toga na javu. Može biti, da će se time u dobar čas još i drugi potaknuti, da štogod uzrade na slavu Srca Božanskoga, kojog je njegov »rajski glasonošac« sasvim posvećen.

Evo čestitke iz Dalmacije: »Sinoć dobismo 7. broj miloga »Glasnik« našeg, a jutros ga mi dušak, s kraja na kraj pročitah. Od srca se radujem njegovu jubileju i želim, da pod svoju zastavu Srcu Isusova do mala skupi cito hrvatski narod. Živio »Glasnik«; živjelo Sre Isusovo! Tako sam užugjen i zanesen, da bih, kad bi bilo moguće, bezodvlačno uzeo torbu i štap, pa pošao dlijem hrvatskih zemalja, da propovijedam ljubav Presvetoga Srca i širim njegova »rajskog Glasonošca«. — Megutim Vam šaljem

nekoliko adresa, na koje možete poslati 7. broj na ogled. (Slijedi 9 adresa).
— Oh! Koliko bih Vam ja još adresa pisao! Za danas ču prekiošti. Pošaljite
molim i meni koji istisak kao i »Naputak«. Vaš u Presv. Srcu Danijele.

Druga nana čestitka stiže iz Hrvatske: »Otkako držim Glasnik Srca
Isusova — četvrtu je tomu godina — sve mi se u mojoj domu preobrazilo,
svaka regbi želja ispunila, Nemam riječi, kojima da se zahvalim preslatkomu
Srca Isusova. Stoga kada sam u postjednjem Glasniku čitala, da on slavi
avoj desetgodišnji jubilej, odmah sam kao na dar tom velikom svećaru pa iz
zahvalnosti prema preslatkomu Srca Isusova, za dođeće 6 mjeseci pretplatila
10 komada Glasnika, koje će vč. g. župnik u V. razdjeleiti među sro-
mnašnom djecom. Bilo to na slava preslatkomu Srca Isusova! Ja i moj suprug
šaljemo svoju preponirnu čestitku svećaru — uz arđačen kvalitativno Bogu,
koji mi je svojom milošću udijelio, da se ja ovim malim darom mogu do-
nekle odužiti Glasniku Srca Isusova, i tim ostajem službenica Glasniku Srca
Isusova.«

Jedna povjerenica iz Dalmacije čestita Glasniku svećaru: »Neka ga
Bog uzdrži i blagoslov, i od sada kô i do sada raznosio diljem mire naše
Hrvatske rajske glasove o ljubavi žarkog Presvetoga Srca. Da je ova slatka
i epasonosna pobožnost i u mojoj rođnom mjestu korijena zahvatila, komu
to imamo zahvaliti? — komu drugomu, nego li našemu opću štovanomu »Glas-
niku.« Ja sam njegova povjerenica još od godine 1894. Svake godine broj
pretplatnika rastao, dok nije ovaj put poskodio na trideset. Vjerujte, duša mi
je srasla s »Glasnikom!«

Cujte, što vam znade pri povijedati jedan stolar u Hrvatskoj: »Rva-
ljen Isus i Marija! Ovdje u gradu povjerenika nema. Meni je 56 godina, no
za Glasnik Srca Isusova sarašao sam istom prošle godine, oko ove dobe. Otk-
ako sam tako primio sedmi broj Glasnika, nekakva mi želja, širiti Glasnik
Presvetoga Srca Isusova. Jednog obitelji ovdje u gradu pozajmio avoj Glas-
nik i evo, predbrojila se namah. A sada evo molim Vas, da mi pošaljete
tri istiske ovoga sedmog broja, da tražim pretplatnike. Ovaj sedmi broj po-
budi želju i volju namah. Ja ču gledati, koliko će moći, da širim Glasnik. I
povjerenike tražiti i nagovarati u gradu i po selima. Kako će mi posd ići
za rukom, o tom ču Vas, veleš, oče uređiniče, više puta obavijestiti. Da bih
Vam popisao adrese, ne bi od nikakove koristi bilo. Dobio bi Glasnik u ruke,
procitao bi ga i na strani metno. Ta mnogi ni ne razumije, kako bi to male
novce po poštici slao; a gdjejko bi každ: Neka halje, ako hoće, ja ga nje-
sesam tražio. Molim i za tiskani »Naputak«. Uzdužući se sasvim u Presveto
Srce, ostajem dubokom posložnicom pokorni sluga Božji Lj. P.«

A jedan čestitilac piše: »Otkada je počeo izlaziti »Glas-
nik«, taj dječji učitelj pobožnosti k Prebožnatomu Srcu Isusovu, primamo 6
do 8 Glasnika. Ne samo žene, nego i muški spol rado ga čita. Osobito
opažam u našoj čitaonici, gdje pitaju: »Je li dođo Glasnik?« Neka naš
miljenik, dječki Glasnik, bude gostom svima hrvatskim kućama, nek se svuda
ori glas: »Srce Isusovo budi nam spas!«

Iz Slavonije javlja jedna gospođa: »Narečila sam Glasnik o svojem
trošku za dvije obitelji. Za jednu sam znala, da bi ga supruga vrlo rado čita-
tala, ali supruga sve potroši na nekretnu rakiju, i tako nije imala, čim
pretplatiti!«

Opet iz Dalmacije: »Šaljem Vam poštanskom naputnicom 4 krunе
za raširenje Glasnika Presv. Srca Isusovog.«

Vjera.

(1894.)

Grozna oluja morem se baca,
Raste i ljute valove valja,
Pomorom prjeti, smrtne zadaje
Smrtnima vaje.

Vodeni bjesi, žestoke bure
Urliču, pjene užasnom bukom,
Izvrću brode, gutaju ljudе,
Sidra ne prude.

Ponor zijéva, lagje da proždre,
Odvazno moja barčica plovi,
Uz danik mili kormilom kreće:
Izdat me ne će!

Burno to more — ovaj je svijet,
Po njemu brode — jadnici ljudi:
Vjera Božanska, vali kad huje,
Čuva oluje!

A. L.

Obnova slavlja.

Hz mnogih mjesta stigoše radosne vijesti o ovogodišnjoj obnovi nezaboravnoga lanjskoga slavlja.
Evo primjera:

Zagreb. Samostan milosrdnica. Pokojni presvjetli g. Jagatić, duša lanjskome slavlju, naravno da je već dugo prije blagdana Srca Isusova snovao, govorio i sve potrebito naredio za što svečaniju obnovu toga slavlja. Osobito se on u naprijed radovao, da će tom prilikom sam svojom rukom staviti o vrat svakoj učenici, od najmanje do najveće, novo odobreni škapular Srca Isusova. Ali mu prijeka smrt pomrsila račune. Ipak se čitava svečanost točno držala, kako ju bijaše zamislio presvjetli g. Jagatić, i tako joj je blagopokojni i iz smrти svoje bio i pokretač i duša. U nedjelju dakle Srca Isusova, poslije službe Božje, krenuo je svečani provod, u kojem se je nosio Presveti Sakramenat u samostanski vrt, do kipa Presvetog Srca. Ovdje je bilo stajalište. Poslije klanjanja Presvetomu Sakramentu obratio se celebrant, veleč. g. Seigerschmied, pa žarkim riječima prozborio o znamenitosti posvete i o škapularu Presvetoga Srca, što ce ga primiti i nositi kao vidljiv znak zavjere svoje.

> . . . Gledaj, krččaska mladež, ovo odijelo — bijelo — znak čistoće, kojom mora da odsiljava tijelo tvoje, srce tvoje i duša tvoja, ako hoćeš da budeš dostojna posuda one ljubavi, koju danas obećaješ Božanskom Spasitelju. Na jednoj je strani togia odijela slika Božanskog Srca Isusova, na drugoj slika Majke milosrđja. Opomeni se svaki dan, kad pogledaš ovaj škapular, ljubavi Isusa Krista i žrtava, što ih je on za tebe prisio, pa će ti lako biti, dan na dan posvediti se Srcu Božanskog Spasitelja. No još više će ti olakotiti i gasludit žrtve za Gospodina Isusa Krista predobra Majku tvoju, Bl. Djevice Marija. Evo na drugoj strani Majku milosrđja. Iz njezinih ruku dolazi milost zemlji, na kojoj stoji. Pod njezinom zaštitom vrši, krččaska mladež, posvetu svoju Srcu Isusovu. A vi, koje ćete za koji dan ostaviti ovaj zavod, poseteš s ovoga žrtvenika sveti žar : raznosit ţiro mile nam hrvatske domovine. Širite tu pobožnost, da budeš

St'jeg Hrvata Srce Krista,
Gdje nam rudi sreće spas
I sloboda zlatna blista.

Pošto je veleč. celebrant škapulare blagoslovio, obukao je do 1300 omladine, pa onda se vratismo istim redom u crkvu, gdje se svečanim »Te Deumom« završila ova ganutljiva pobožnost. (Sr. Školski izvještaj.)

Glini (Hrvatska). Dne 14. lipnja, na blagdan Srca Isusova, bila je u Glini najljepša prilika vidjeti, kako su dječica sretna i blažena u vjerskom veselju. — Toga dana bila je obnova posvete školske mlađeži naše Presvetomu Srcu Isusovu i ujedno prva sveta pričest. Već u četvrtak, uoči svečanosti, rastrčala se poslije sv. ispovijedi školska mlađež širom Gline, da pokuca na vrata pobožnih duša, ne bi li im nadijelili cvijeća za nakit crkve. A čestiti katolici Glinski, dapače i mnogi inovjerci, imajući najljepšu uspomenu na lanjsko slavlje te veselim srcem gledajući za Isusa oduševljenu mlađež, dadoše i cvijeća za pletenje vjenaca, a cvijeća u loncima za nakit. Tiki hram oživio je revnicima, koji nastoje da ga za sutrašnju slavu što dostoijnije okite. Tu je gosp. katehet, koji je dječicu oduševio za svetu stvar, uza nj i katoličko učiteljsko osoblje a svi se trse, da sutrašnja slava što ljepše uspije. Na ulazu u svetište podiže se oltar od sama šarena i miomirisna cvijeća; među tim divnim zelenilom i miomirisom prelijepa slika Presvet. Srca Isusova, okićena vijencem od ružica.

Na dan svečanosti uz zvonjavu zvona pod vodstvom svoga g. katehetete ugoše prvočrničnici kroz »špalir« ostale mlađeži u okićeni hram, a oko njih se postaviše mali angelići u bjelini. — Na to počne sv. služba, a sveta pjesma zaorila oduševljeno hramom. Okupilo se i dosta pobožna svijeta, da se s mlađeži posveti Presv. Srcu Isusovu. Poslije sv. evangelija bijaše propovijed, obnova krsnog zavjeta, te ponovna posveta mlađeži školske Presv. Srcu Isusovu, a na to zaori pjesma posvetnica: »Do nebesa...« Iza sv. mise bijaše procesija, gdje se među prvočrničnicima nosila slika Presv. Srca Isusova, a pjesma se mlađeži vila do nebesa uz zavjet da će za krst časni biti boj. (Sr. Kršć. školu str. 191.)

Gradec (Hrvatska). »Preko nade lijepo je uspjelo!«javlja veleč. g. župnik. »Slavlje bijaše samo malo manje od lanjskoga. Držali smo u 8 sati u večer devetnicu pred kipom Presvetoga Srca, što smo ga lani u crkvi postavili. Bilo je svaki dan dosta mlađeži na pobožnosti. U zadnja tri dana ispovjedili se momci, djevojke i djeca školska i neškolska; svega do 300.

Na sam dan obnove zajedno su se pričestili. Bila je spjevana sv. misa, poslije »Credo« propovijed o Presvet. Srcu, za tim obnova krsnoga zavjeta i posveta Srcu Isu-

sovnu, a najzad držao se ophod s Presvetim. Sva se mladež lijepo ponijela. Ženska je bila ovjenčana bijelim vijencima, muška okićena trobojnim vrpčama. Bilo je zaista lijepo i dušebudno. Hvala Presvetomu Srcu! Pa tako ćemo i svake godine, da nam se zlatna mladež sačuva dobra i kрjeposnala.

Gj. Š...č, župnik.

Požega. U »izvještaju« više i niže pučke i djevojačke škole čitamo: »Na svetkovinu Presv. Srca Isusova, dne 14. lipnja, komu je napose posvećeno samostansko gojište, bje u čast Božanskoga Srca Isusova pjevana sveta misa. Nakon svete mise i zajedničke sv. pričesti dne 16. lipnja, obnovila je naša katolička mladež zavjeru Srcu Krista Božanskoga molitvom i pjesmom posvetnicom.«

Djakovo. Djevojačke škole u samostanu sestara svetoga Križa. »Blagdan Presv. Srca proslavljen je u internatu svečano. Pod svetom misom slavile su pitomice Presveto Srce divnim svojim pjevanjem; za tim je slijedila pred izloženim Svetotajstvom obnova zajedničke svećane posvete.«

Zadar. (Dalmacija). »I ovamo je kod nas bila svećana obnova posvete. Slavlje ne zaostaje za lanjskim.«

D. L. bogoslov.

Ston. (Dalmacija). »Tuj je obnova bila upravo nešto izvanredno: ljepše nego lani! Suza radosnica zacaklila mi se u oku, kad dočitah dugi izvještaj revnica i odbornice slavlja. Sve što sam u duši čutio, izrazit ću samo rečenicom: Bijah onaj čas srećan!... Procesija se je počela na 6 sati popedne. Bila je tako velebna, da će onakve Ston teško opet vidjeti. Nego u jutro se nekako naoblaćilo. Svak je mislio, da će kišiti, jer je sve bilo crno, a silni vjetar bijesnio. Kad al' na veliko čudo, baš prije procesije, sve se utisalo i razvedriло. Ne valja li to pripisati Božanskому Srcu? Ta koliko li čistih duša, nahranijenih onaj dan Presvetim Tijelom Isusovim, ne će biti iz dna srca zavapilo: »Ah! Srce preslatko i predobrostivo, daj rastjeraj crne oblačine, daj da se procesija s Tvojim kipom što bolje ovrši!« A Presveto Srce zar da ostane tvrdo?«

D. L. bogoslovac.

Cavtat (Dalmacija): »Jer se ovdje nekako okasnilo, držala se posveta mladeži Presv. Srcu na dan sv. Alojzija. Tada pristupiše na sv. pričest ne samo djeca pučke škole,

već i oni, koji su izvan nje, te se još nijesu pričestili. Djeca su na prsima nosila »kokarde« s natpisom: »Stan! Srce Isusovo je sa mnom! Dogji kraljevstvo tvoje!«

Travnik (Bosna). Čitava školska mladež, od mališa koji se muči s bukvarom, do učenika trgovačke škole i osmoškolaca velike gimnazije, naravno i sve djevojke, pojmenice »Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričestu« stupali u veličajnom ophodu složno pod zastavom Srca Isusova, a zatim u sjemenišnoj crkvi, pred krasno urešenim velikim oltarom s kipom Srca Isusova, iza vatrene slova veleč. g. župnika, svi kô u jedan glas obnoviše zavjernu svoju Presv. Srcu Na prsima im »kokarde« Srca Isusova, na usnicama riječi posvete, a u srcu živi oganj ljubavi. Tko ih je mogao motriti, a zabraniti suzi, da ne skoči na oko? I kada se je na posjetku iz tih stotina grla neopisivim mladenačkim ushitom orila pjesma posvetnica; tko je onda posumnjao, da li će prodrijeti i u Srce Božanskoga Spasitelja? Narod na hiljade došao iz okolice i radosno gledao toliku mladež oko Srca I-usova.

Mlade Hrvatice na pragu vijeka Srca Isusova.

Novo izvješće djevojačkih škola u samostanu č. sa milosrdnicu u Zagrebu pripovijeda nam među drugim, kako se u samostanu proslavila izmjena vjekova devetnaestoga i dvadesetoga. Štovatelje Presvet. Srca zanimat će bez sumnje najviše zadnji prizor iz svećane akademije: »Opet se zastor dignu. Na pozornici stoji četrvrtočajka u bijelom odijelu, dekorovanu crveno, na grudima pripeata joj slika Srca Isusova. U kratko ocrtu, kako se je razvila pobožnost Srca Isusova u samostanu, onda spomenu vlečnu slavu, što ju je slavila hrvatska mladež koncem prošle školske godine i napokon pozva drugar ce svoj, nek Srcem Isusovim dovrše staro a započnu novo stoljeće. U to se otvoru pozornica sva u zelenilu, a usred zelenila ukaže se lik Srca Isusova, oko njega angjeli, s jedne strane mlade Hrvatice u narodnoj nošnji, s druge strane zemlja, voda, zrak i vatra klanjaju se Presvetom Srcu. U tren sinu umjetno svjetlo, himna Srca Isusova zaori, svet se baci na koljena, a dvoranom zavlada neopisivo oduševljenje. Živjelo Srce Isusovo!«

Čas rastanka.

Teška li časa po
mlado gjačko srce,
kada se na koncu
člavnih praznika valja opet
rastaviti sa ubavim zavi-
čajnim brijegom i lugom,
oprostiti s očinskim do-
mom, izvinuti iz nježnih
zagrljaja roditelja, doviknuti
braci i sestrama zadnji »S
Bogom!«

Glas jeca, a vrela suza
orosi tvoje očice. Šta će ti
onta oslobođiti ovaj mučni
čas? Hoće pomisao na
S. c. e Isusovo. Evo kako
nam u ovim prilikama piše
jedan mladi štovatelj Srca
Isusova: »Još malo — pa
mi je otpotovati put bijelog
Zadra. Čas kucnu i dijelit
mi se je od svojih — — —

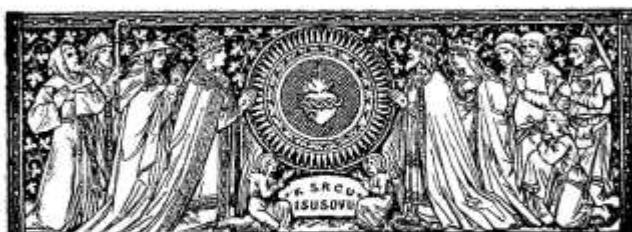
Pa očet i ovo se mže namijeniti u naknadu Srcu Isusovu
nanesenih uvreda!* To ga je tješilo: neka tješi i tvoje
bogoljubno srce!

Školska zastava.

Semeljci (Slavonija). »U nedjelju prije presnih dana
posvetila se u nas prekrasna zastava školske mla-
deži, prikazujući na jednoj strani sliku Blažene
Djevice, a na drugoj svetog Alojzija. Izraile ju vrlo
vješto domaće učiteljice, a poklonio ju mlađeži velečasnog
gosp. župnik, koji je ujedno mjesni školski nadzornik.
Ovom je trilikom veoma oduševljenim slovom predstavio
ženskoj mlađeži Blaženu DjeVICU Mariju kao uzor, a dje-
čicima na srce je stavio štovanje svetoga Alojzija. Za-
hvalnim srcem vraćala se djeca kući. Pod zaštitom ova-
ković zagovornika u Srcu Božanskoga, kojemu su se lani
tako svećano posvetili*) pouzdavali su se, da ne će sma-
laksati ma u kojim poteškoćama. (M. L. učiteljica).

* Vidi „Spomen-knjigu“ str. 125.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 10. Listopad 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedasput. Stoji na godinu 48 fil., u kuća dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u listopadu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leonu XIII.)

Velikodušnost kršćanska.

panjolski otac Martinez Gutierrez, stup i luč družbe Isusove koncem 16. stoljeća, bio je početkom apoštolskog djelovanja svoga dosta malodušan i nujna srca. Kad je jednom zbog malenkosti opet stao zdvajati o duhovnom napretku povjerenog si stada, pokaza mu dragi Bog u vigjenju dva srca. Na maloj zdjelici caklike se dvije kapljice vode, a usred njih sićušno i posve stisnuto srce ljudsko zdvojno se kopralo, kao da će se svaki čas utopiti. Kraj te zdjelice sa zgurenim srdićem stajala je ogromna kaca, puna puncata vode; a u njoj vidio je drugo srce tako golemo, te ga je ona silna voda jedva okvasila. Dok je zapanjeni redovnik motrio taj prizor, čuje neki tajanstveni glas u себи: »Gle sićušnog srca tvoga, koje se već uz jednu gorku kapljicu grči i guri! I opet gle velikog Srca Božanskoga, što ga ni čitavo more grijeha i pogrda ljudskih ne može uzne-

miriti, a kamo li utopiti! — Malodušni sluga Božji zapamtiti tu nauku, te bi odsad u svakoj tjeskobi pouzdano raširio srce svoje, ugledav se u velikodušno Srce Isusovo.

I mi nebrojeno puta molimo Spasitelja, neka učini srce naše po Srcu svojem. Izmjerimo dakle, koliko možemo, velikodušnost i plemenitost Srca Božanskoga po onim rijećima svetoga Pavla:

»O da bi ljubav Kristova u vama korijen uhvatila, i da biste sa svim Svecima shvatili, kolika je duljina i širina i visina i dubljina, te biste tako upoznali ovu ljubav Kristovu, koja nadilazi svaku spoznaju, ne bi li vas napunila punina Božja!« (Ef. 3, 18.)

Duljinu ljubavi Božanskoga Srca šta je drugo, nego dugovječna i dugotrna njegova milost i darežljivost? Od vijeka do vijeka, bez kraja i konca! To su granice velikodušnosti Isusove napram duši, koja iskreno traži svoga Boga. »Vječnom ljubavlju ljubio sam te i milosrdno pritegnuo k себi« (Jer. 31, 3.). Tako veli darežljivi Bog svakome čovjeku, jer je o d vijeka odlučio, da će mu dati i život i dah i sve. I opet do vijeka dopire velikodušna ova ljubav. »Može li majka zaboraviti na čedo svoje, da se ne smiluje na nj? Pa ipak, kad bi i ona zaboravila, ja tebe zaboraviti ne ću. Evo u ruke svoje sam te upisao« (Iz. 49, 16.) Pričaju za jednu majku, koja se sa svojim nejakim djetecom iza brodoloma nekako domogla puste hridi nasred mora. Nu šta će jadna, kad joj hrane ni otkud? — Dosjetljiva je ljubav majčina. Ne mogavši od slabosti i glada dulje dobiti djetete svoje, otvorí si žilu na prsimu i stane ga hranići krvlju svojom. Progje nekoliko dana, dok napokon eto čamca izbavitelja do hridi. Iskrcavši se mornari nagjoše zdravo dijete na prsimu mrtve majčice. Podleglo je majčino srce i teškoj rani samo, da spasi dijete. — Nije li to tek slaba slika velikodušnog Srca Isusova? I on nas je ljubio do konca (Iv. 13, 1.). I on je prolio za nas sve do zadnje kaplike krvi iz Srca svoga. Dapače u premudrosti i skrajnoj ljubavi svojoj izumio divan način, kako će ostati s nama sve dane do konca svijeta i hranići život vječni u nama tajinstvenim tijelom i predragocjenom krvlju svojom. Vidi mu se, blaženije je za njega davati, bez mjere davati, nego primati. Kud ćeš darežljiviju velikodušnost? »Blagosivlja de dušo moja Gospodina, a ne zaboravlja svih blagodati njegovih!« (Ps. 102.)

Pa tko će izmjeriti širinu velikodušnog Srca Isusova? »Koliko je istok udaljen od zapada, toliko je Gospodin udaljio od nas grijeha naše.« (Ps. 102.) Širom zemlje nema čovjeka, nema grješnika ma kako tužnoga, koji ne bi za života svoga našao sigurno zaklonište u ovoj prostranoj lagji spasa, u Srcu Isusovu. Gledaj na križu raza petu ljubav Božju, gdje raskriljenim rukama obuhvata čitav svijet, da sve k sebi pritegne. Čuj glas otvorenoga Srca, gdje milo zbori kroz zijeve presvetе rane: »Dogjite k meni svī, koji ste umorni i opterećeni, a ja ču vas okrijepiti. Dogjite svī bez iznimke, ponajprije grješnici! Čuje riječ velikodušne pomirbe: »Oče, oprosti im, jer ne znadu, što rade!«

Plemenitom časniku Ivanu Gualbertu ubije neki zlotvor u Firenci jedinog miloga brata Hugona. I gle, Božja pravda dopusti, te se nesretni ubojica bez oružja i bez igdje ikoga licem na Veliki petak u nekakvu klanцу namjeri na ljudog Ivana, koga je vjerna četa oružanih momaka pratila. Vec je Ivanu srce gnjevom osvete uzavrelo, već su momci na njegov mig trgnuli svoj mač: kad al ubojica padnuv na koljena zamoli za pomilovanje zarad presvetoga križa Isusova, što ga znamenjuje raširenim rukama svojim. To se kosnuti osvjetljivog Ivana. S mjesta oprosti ubojici, i pošav u obližnju crkvu svetog Minijata, da se pomoli raspetom Isusu, vidje uz neizrecivu utjehu svoju, gdje mu se glava na raspelu duboko klanja. Ta čudesna milost tako ganu mladoga časnika, te se namah odreće vojništva i svega svijeta, a u službi Kristovoj postade sveti opat Ivan Gualberto. Zaista velikodušnost Srca Isusa ne da se natkriliti velikodušnošću našom.

Tako je uzvišena plemenitost ovoga Srca te se visoko vinula nad svaki obzir sebičnosti i vlastite koristi; a sve samo radi u najčišćoj nakani, »jer je Ocu tako milo i drago.« Tako se opet spušta bezdan mukotrpne dubljine njezine, da poput neizmjernoga mora prima u se svu vodu zemaljskih bijeda i suprotivština, a nikad ne preteče. »Mnoge vode ne mogoše ugasiti ljubavi« (Pjesma 8, 7). U ovu se velikodušnost ugledao sveti Franjo Žavert, kad je u preobilju nebeske utjeha zavatio: »Dosta je, dosta, Gospodine!« a posred najvećih muka i nevolja molio se: »Još više, Gospodine, još više!«

Bože, daj, da i mi raširimo srce svoje ovom nebeskom

velikodušnošću, koja je značajni biljeg nebeskoga plemstva djece Božje. Sretna li kršćanima, koji proniknut ovom plemenitošću može govoriti sa svetim Pavlom: »*Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? ili tjeskoba? ili glad? ili gelotinja? ili opasnost? ili progonešto? ili mađ? ... U stemu dema nadvladati radi onoga, koji nas je ljubio.*« (Rimljani 8, 35. 37).

—♦+♦—

Biskup Marčelić o Sreću Isusovu.

Dubrovnik početkom ove godine, na izmjeni vjekova, poče razasiliti u bijeli svijet novo glasio svecenstva — »List dubrovačke biskupije.« Uregjuje ga uz sudjelovanje klera poznati franjevac o. Urban Talić. U ovom listu, koji je plod lanjske diecezanske sinode, objelodani presvij. gosp. dr. Josip Marčelić u 2. broju svoju korizmenu okružnicu. U njoj među ostalim zanosno govor o spasonosnoj pobožnosti prema Presvetom Srcu Isusovu, kako slijedi:

»Bog i vjera u Boga vršenje volje Božje je jedino, što sveg ostaje; to jedino nek bude naše ufanje, uz to prionimo svom silom pameti, svom težnjom našeg srca; tijem ćemo najljepše početi ovaj novi vijek koji, nadajmo se, bit će vijek još višeg i boljeg napretka, nego je prošli bio; bit će vijek vjere u Boga; vijek, u kojem će Isukrst javno živjeti i kraljevati. Da sve to dostignemo, hoće nam se osim Božje milosti i našeg rada i sudjelovanja. Jer Bog pomaže svakomu, al' treba da se i mi pomažemo, t. j. da radimo uz Božju milost. Bog nas je stvorio bez nas, lijepo kaže sv. Augustin, ali bez nas ne će nas spasiti: on hoće da i mi sudjelujemo za naše spasenje. Preporučujem Vam zato bogoljubnost prema svetom Srcu Jezusovu. Moje srce bit će radosno, kad u pastirskom pohodu budem video, da se je u svakoj župi ustanovila bratovština svetog Srca našeg Spasitelja. Ta bogoljubnost užeći će u vašem srcu ljubav prema Bogu; ljubav valja da odvratimo za ljubav.

»On nas je toliko ljubio, treba da Mu i mi odvratimo barem koliko možemo. Užeći će pravu vjeru u Boga, te Isukrst propet na križu sa probodenim Srcem za nas

će biti temelj naše vjere po onoj Pavlovoj: ne znam, »nisi Christum et hunc crucifixum.« (»Ne znam osim Krista i to raspetoga.« I. Kor. 4, 2) Bogoljubljenost prema Srcu Jezusovu osokolit će i obodriti nas, da u svemu vršimo volju Božju, da našim srcem ne prionemo uz stvari prolazne ovog vratavog svijeta, da uređimo svoje dužnosti prema Bogu,

Josip Grgur Marcelli, biskup dubrovački.

prema sebi i prema našem iskrnjemu, da budemo pravi kršćani i imenom i djelima, tako da dostignemo jednom našu zadnju svrhu, Boga u kraljevstvu nebeskom.«

Dao dobiti Bog, da ove pastirske riječi padnu na plodno tlo i što skorije urode obilatim plodom jedino spasosne Božanske ljubavi, tako da starodrevna biskupija

dubrovačka, jur svećano kao takova posvećena Srcu Božanskom, postane u istinu »biskupijom Srca Isusova!«

— 43 —

Posveta djakovačke biskupije Presvetom Srcu Isusovu.

(Dopis.)

etom je prošlo kakovih deset godina, od kako su oduševljeni štovatelji Srca Isusova bacili na tu biskupiju naše djakovačke gorušićno sjeme pobožnosti k Srcu Božanskому — a evo, već je izraslo u ogromno i granato stablo. Za tih 10 godina podiglo se je i agregovalo u Rimu do 36 bratovština, a članova ukupno broje te bratovštine do blizu 36 hiljada. Zaista odličan broj!

Kada su blage uspomene pokojnomu papi Piju IX. god. 1874. podastri molbenicu u ime 160 visokih crkvenih dostojanstvenika i 3 milijuna duša, da cijelu katoličku Crkvu posveti Presv. Srcu Isusovu, od radosti blagopojjni papa usklikne: »Tri milijuna! Ta to je čitava vojska. Toj će se vojski ja staviti na čelo, i predobit ćemo svijet!«

Ovako negdje mora da je i naš preuzv. gosp. biskup Strossmayer iz dna srca svoga uskliknuo: »30 hiljada redovitih štovatelja! Toj će se vojsci ja staviti na čelo i do prinjet će pobjedi Isusovoj u svojoj biskupiji!«

Da vidimo, je li se preuzv. gosp. biskup kod posvete svoje biskupije Presv. Srcu Isusovu prevario!

Prije posvete obdržavala se trodnevna pobožnost. Svaki dan do podne oko 9 sati bila je pjevana sv. misa pred izloženim Presvetim Otajstvom. Veliki oltar bio sav u cvijeću, i na njemu ukusno bio smješten kip Presv. Srca Isusova. Po podne bila je svaki dan u 6 sati propovijed o Presv. Srcu Isusovu, a za tim večernjica sa pjevanim litanijama Njegovim. Na koru je pjevalo do 70 pjevača i pjevačica. Njihovi ganutljivi napjevi, vještački otpjevani,

mnogoj pobožnoj duši suzu iz oka izmamiše, a tvrgjima srce razgraše i omekšaše. Taj zbor pjevao je i na sam dan posvete — na Petrovo pod sv. misom.

Na svim ovim pobožnostima pribivala je školska mlađež i muška i ženska, pa i dosta svijeta, premda su mnogo smetali poljski poslovi.

Uoči samoga Petra bila je rasvjeta cijelog Dajkova. Ovo je dralo svačije srce. Djakovčani i tom zgodom pokazaše, da u njima nije zamro katolički duh. Već od 4 sata po podne sve su kuće bile iskićene hrvatskim zastavama, a na večer plivalo je Djakovo u svjetlu.

Prekrasno upravo nekoji rasvijetliše svoje kuće. Tako samostan čč. sestara sv. Križa bila je divota gledati. Dva transparenta bijahu sa natpisima Presvetomu Srcu Isusovu, a dva opet, prikazujući ogromna Srca, izvanredan dojam učiniše. Krasna je bila dekoracija i rasvjeta osobito župne crkve, kuće prečasne gospode kanonikâ, i općinskog načelnika. Svi su se gragjani natjecali, tko će ljepše ukrasiti svoje prozore pobožnim slikama i cvijećem. Ovako jedinstvene manifestacije ne bilježi Djakovo. Sto puta hvala Presvetomu Srcu Isusovu!

Svijeta je u to doba bilo tako rekuć iz cijele biskupije, i nije drugo, već je jedno drugo po ulici nosilo, dočim je naš graničarski svijet u čitavim procesijama ulicama prolazio i pjevao »U slavu svetog Srca.«

Petrovo je bilo osvanulo, da nije moglo biti ljepše. A sada su istom navalile procesije iz Djakovštine. Semeljački župnik pješice doveo je procesiju od preko 1200; Drenjanski kapelan oko 900, a ostale župe po 200—300. Čak iz najdoljnog Srijema bilo je procesija. Cijela je biskupija ovim danom na okupu bila. Može se mirne duše reći, da je bilo svijeta do 15 hiljada. U velikom je broju bilo za stupano i svećenstvo biskupije.

Pod sv. misom, koju je pjevao presvjetli g. biskup dr. Angelko Voršak, propovijedao je sam preuzv. gosp. biskup Strossmayer, i to dobar jedan sât. Njegova propovijed bila je tiskana u nekoliko stotina primjeraka i taj dan razdijeljena među puk.

Nakon sv. mise podijelio je preuzv. gosp. apoštolski svoj blagoslov, a za tim sav je narod zajedno sa svećenstvom izgovarao riječi, kojim se posvećuje Presv. Srcu Isusovu. Poslije toga krenula je procesija, koju je vodi

presvijetli gosp. biskup dr. Angelko Voršak išlo se duljim ulicama, nu to je i nužno bilo. U procesiji je bilo za stalno do to hiljada, dočim je ostali svijet bio po ulicama sa strane i klečao, kuda je Spasitelj prolazio. Ovakove veličanstvene procesije još nije Djakovo vidjelo. Rekoše neki, da je mnogobrojnošću i skladnim redom te slike učinkom našnjem našega hrvatskoga naroda nadkrilila i dojakošnje u Sarajevu i onu euharističnu u Zagrebu.

Najprije su isla školska djeca: muška pa ženska, onda djakovačke djevojke sve u bjelini, za njima gimnazijalna i sveučilišna mladež, onda muški svijet sa sela, nakon njih djakovački gragjani i cehovska društva. Za ovima vojnička glazba, koja je za tu priliku bila naručena iz Broda, te koja je za cijelo vrijeme procesije lijepo hrvatske komade svirala. Iza glazbe idu su vatrogasci, iza ovih čč. sestre samostana sv. Križa sa prekrasnom svojom zastavom Presv. Srca Isusova, iza njih klerici, pa svećenstvo u vrlo lijepom broju. Iza svećenstva do 60 samostanskih djevojčica u špaliru pratilo Božanskoga Spasitelja. Neposredno za nebom (baldahinom) išlo je činovništvo svih ureda u Djakovu, a onda gospojinsko društvo i ostali ženski svijet. Svečanost ta svršila se je oko 12^{1/4}, po podne sa »Tebe Boga hvalimo« i blagoslovom Presvetoga oltarskoga otajstva.

Po podne oko 4 sata bila je propovijed u čast Presvetomu Srcu Isusovu, koju je držao veleuč. gospodin dr. Jakša Pliverić, pravi pokretač ove slave i apoštol Presv. Srca Isusova.

Spomenuti nam je, da je ovih dana bilo preko 2000 ispovijedi. Bilo bi i više, da je samo bilo moguće udovljiti bogoljubnemu narodu.

Evo tako završimo u kratko vanredan dogagaj u našoj biskupiji, kakve slave nije zapisala još naša biskupija. Pa komu u čast? Presvetomu Srcu Isusovu! O Srce Isusovo, koje si nas ljubilo, dok Te mi još ni poznali nijesmo, izlij obilje svoje svete milosti na našu biskupiju, da zajedno sa našim natpastirom, preuzv. gosp. biskupom, nagjemo svoju vremenitu sreću, a u Tebi vječni pokoj i veselje. Za sada hvala Ti i stoput hvala i slava Ti, što si nam udijelilo toliko veselje i toliku radost!

Vjesnik.

„Hoće li se bl. Margareta skoro proglašiti Sveticom?“ Tako često regbi nestrljivo pitaju štovatelji Srca Isusova, žečeći blaženu Margaretu Alacoque »ljubijenu učenicu Presvetog Sreća« što prije pozdraviti kao »Sveticu. — I doista ima napokon opravdane nade, da ćemo tu radosnu svečanost za dvije, tri godine doživjeti. Da se koji »Blaženik« proglaši »Svecem,« Crkva među ostalim traži dva velika, nepobitno dokazana čuda. Za blaženu Margaretu jedno je čudo već dokazano, a drugo, čini se, dogodilo se lani u Napulju. Kardinal Prisco, nadbiskup napuljski, dobio je nalog od svetog Zbora za obrede, da čudo svestrano i točno ispita.

Jedna žena naime bolovala od upale hrptenjače. I ctac i majka bijahu umrli od ove iste bolesti. Liječnici zdvojili su i o njezinom spasu, i nijesu joj ni lijeka više davali. Ta kamo lijek toj nesmiljenoj bolestini? Znanost uči, da ona neuklonivo vodi do potpune uzetnosti i konačno do smrti. Nu bolesnica na lanjski je blagdan Srca Isusova pouzdano zazvala blaženu Margaretu i najedanput potpuno ozdravila.

Radnici Srca Isusova. Kako čitamo u bečkim novinama, udružio se tamo lijep broj čestitih katoličkih radnika pod zastavom Presvetoga Srca. Oni stvorile jedan t. zv. »oratorij,« to jest bogoljubnu zadrugu, pod imenom i zaštitom »Srca Isusova.« Sijelo mu je u XV. kotaru, Tell-gasse, 7. Već od više godina prikazuje »oratorij Srca Isusova za radnike« uz korizmu, dva puta na tjedan, prizore iz gorke muke Spasiteljeve.

Ove se predstave silno dojimlju gledalaca. Osobito je zanimiv prizor, kako se slatki Isus u maslinskem vrtu susriće s nesretnim izdajicom Judom, i kako ga okrutni krvnici razapinju na križ. Tuj se kod gledalaca čuje mnogi bolni uzdah i mnoga suza iskrene sučuti natapa lica. Vrlo ugodno iznenagjuje prizor, kako se uskrsnuli Spasitelj pred začugjenim učenicima lagano vine put neba. Da tim »radnicima Srca Isusova« pri ovim predstavama nije do dobitka, vidi se već odatile, što se ulaznine besplatno dobivaju.

Euharistično društvo u Zagrebu.

Kako mi je mio šator tvoj, Gospod'ne četđ! Duša moja
žezne i gine za tvojim dvorocima! (Ps. 93, 1) Ovaj
zanosni uzdah kraljevskoga proroka diljem vje-
kova sve većom silom odjekivao pred šatorom novoga
zavjeta; ali nigdje valjda nije našao tako silna i skladna
odziva, kao što u raznim društvima za sveudiljno
klanjanje Presvetom oltarskom sakramantu.

Hvala Bogu, i u nas, u Zagrebu, ustrojeno je već
od god 1886. takovo društvo, a sada broji do 1300 čla-
nova uz 100 dionika ili dobrotovora. Zadatak je tome društvu
upravo angjeoski: sve veće štovanje Presv. oltar-
skoga sakramenta, i revnost oko sjaja službe Božje
u siromašnim crkvama. Svaki kršćanin katolik, bez razlike
staleža i spola, može postati članom ovoga društva uz
dva laka uvjeta: 1.) Svakoga mjeseca ima se jedanput po
jednu uru klanjati Presv. oltarskom sakramantu, u onaj
dan i sat, koji sam odabere. 2.) Svaki član plaća na go-
dinu po jednu krunu na korist siromašnih crkava. Ako bi
komu i ovaj prinos pretežak bio, bit će društvo zadovoljno
i sa 24 fl. na godinu.

Tko privoli davati na godinu po 2 krune na korist
siromašnim crkvama, ako i nije član, biva dionikom ovoga
društva.

Po sebi se razumije, što i pravila toga društva ističu,
da će članovi osobito štovati Presveto Srce Isu-
sovo, koje na tako čudesan način prebiva s nama u sve-
totajstvu oltarskom.*)

Sjajne su milosti duhovne skopčane s ovom pobožnom
zadrgom. Uz svetu misu, koja se zadnjega četvrtka sva-
koga mjeseca pred izloženim svetotajstvom služi po na-
kani prisutnih društvenih članova, dopitao je i sv. Otac
papa Pijo IX. svakomu članu pod običnim, lakim uvjetima
preveliko blago potpunih i nepotpunih oprosta.

A nedavno, II. siječnja ove godine, stigao je dru-
štvenomu upraviteljstvu u Zagreb očinski blagoslov i sr-
dačna čestitka svetog Oca Leona XIII. za članove društva.

*) Opaska. Tko hoće da se potanko upozna s ustrojem i pra-
vilima toga društva, neka se obrati na samostan časnih sestara milo-
srđnica u Zagrebu.

Kako razabiremo iz izvještaja o preklanjskoj razdiobi crkvenoga ruha, tij je siromašnih crkava iz Hrvatske tada obdareno bilo po kojom misnicom, misničkom košuljom i sličnim kojim ruhom.

O koliko bi se dobra moglo tvoriti, kad bi u svim našim gradovima osobito gospoje i gospogjice ustrojile i revno njetile takova društva, koja su kanoti stvorena za pobožnu čud i za ljubav njihovu spram sjaja kuće Božje! Svetu nam Pismo pripovijeda, kako su nekoć revne Izraelitice svetim ponosom sabrale narukvice i nauhvice svoje, te ih poklonile Mojsiju za ures svetoga šatora. A šator taj svojom škrinjom zavjetnom bijaše tek slaba sjena i slika naših crkava, gdje stanuje živi Bog-Čovjek u svetohraništu. Kako je dična i ona obrana, kojom sam Spasitelj pohvali revnu i darežljivu ljubav svete Marije Magdalene, kadno za službu Božju ne poštedi ni sklenice mnogocjenoga mira čistoga nardova, što bi se moglo prodati za 300 dinara (po prilici 180 K.)! »Dobro djelo učini na meni.« Nu najutješljivije će biti revnim štovateljicama Presv. oltarskog sakramenta (ne riječi vječnoga Suka:

•Dogjite blagoslovene Oca moga nebeskoga! Ja sam bio u zapuštenim crkvama gladan, a vi ste me nahranile; ja sam tu boravio kano stranac, a vi ste me primile na konak; nāg sam bio, a vi ste me odjenule, slab sam bio, a vi ste me pohodile, u tamnici sam bio, a vi ste meni dolazile. Posjedujte zato kraljevstvo, što vam je pripravljeno od postanka svijeta!«

Dopis jednoga vojnika.

rasno! I vojnik sad piše u Glasnik Srca Isusova? To je baš novo! — tako bit će valjda pomislio gdjekoji čitatelj. — Pa i jest novo, i upravo za to zanimivo. Čujte dakle i naužjite se!

•Žalosnim srcem Vamjavljam, da bih vrlo rado postati povjerenik Glasnika Srca Isusova, kojemu imadem i ja potpuno zahvaliti; jer sam u njemu našao svoj mir duše i srca. Ali za

sada mi nije moguće, jer sam vojnik. Nu vojnik sam samo o'dijelom carskim, s r c e m pako vojnik Isusov, ko-jega štujem i ljubim, i za čiju sam čast i slavu pripravan svaki čas moj život položiti.

Dragi čitatelji, molim vas za strpljivost, pa će vam malo pripovijedati moj život vojnčki.

Sada će biti skoro dvije godine od kako stojim pod vojničkim barjakom, te sam imao dosta svega i svašta pretrpjeli, no uvijek sam se u dragog Boga i u Majku Božju pouzdavao, da će biti već bolje.

Tako kad sam došao među vojниke, nijesam čuo drugo do li grdne psovke; a bez svake potrebe, samo za to, jer je on sad vojnik, i on sada mora kleti i psovati. Neki dapače reče, kad sam koga opomenuo, da ne psuje: »Taj nije vojnik, koji ne psuje.«

Nadalje vam imam pripovijedati blagodati sve-toga a Josipa, što sam vam ih dobio od njega ovdje u vojništvu. Kad sam morao ići u vojnike, bio sam u Zagrebu kod svog prijatelja, te sam kod njega opazio molitvenik svetog Josipa. U njemu nagjem devetnicu svetome Josipu. Meni nešto pada na pamet, i brže uzmi papira i pero i prepiši devetnicu, i metni k sebi.

Nakon toga dogjem megju vojнике. Bio sam na de-vetnicu zaboravio, ali na dragog Spasitelja Isusa nipošto ne. Za tim kroz dva mjeseca nagjem svoju devetnicu, kako sam je bio spremio. Odmah pomislim, da će biti dobro, ako se ja svetome Josipu ujećem devetnicom, da mi bude u pomoći u ovom stališu, i da me čuva, da ne griješim bar ne smrtno.

Da vam to prije kažem, kod nas konjanikā je teže nego kod pješaka. Ovdje nema mira od tri sata u jutro, do devet na večer, nit za čas, osobito dok je tko novak. Ali ja sam ipak našao teliko vremena, da sam svršio de-vetnicu, i to na ovaj način. Nijesam mogao da kleknem pred sliku svetoga Josipa, ili pred kojom drugom, nego megju konjima, dok smo čistili i kad nije koji podčasnik bio kod nas, ja brzo u ruke svoj listić, pak čitaj i moli, a oko mene čujem psovke, kao da bi se čitav pakao svalio onamo. Nu sveti Josip kao da nije slušao ove psovke svakojake, nego kao da on radije moje molitve sluša.

I tako sam ja svršio devetnicu. I doista, iza malo vremena ja bijah uslišan, i to baš onako, kako sam želio.

Uzeo me je k sebi za podvornika jedan viši časnik, pa sam se tako oslobođio i konja i mojih sudrugova. Ja nemam više nikakva razgovora s njima, i nijesam više u onim griješnim prilikama. Te sada sam, hvala Bogu, sasvim zadovoljan i kličem iz dna srca svoga: hvala i slava svetome Josipu, koji me je uslišao!

Zatim sam se pretplatio na Glasnik Presv. Srca Isusova, a u njemu sam našao sve, što mi treba za dušu i tijelo, i jedva čekam, dok ga dobijem, te bih želio da mi svaki dan dogje, da mu se veselim.

Bio sam pokušao, da nagovaram podčasnike, da se i oni preplate, i posugljivao sam, da ga čitaju. Ali mi oni kažu, da je to sveto i da to nemaju vremena čitati. No ja dobijem više puta novina iz Zagreba, i knjiga imam uvijek svakojakih, pa me prose, da im to pozajmim. No ja im odgovorim: »Kad nemate kada čitati svetih stvari, a vi nemate vremena ni za politiku ni za romanе!« — te tako ne dobiju ništa.

Ali kod mene je drukčije. Od kada dobivam Glasnik, ja više ni ne mislim na novine i druge knjige, nit ne gledam ih, već samo čekam na njega, dok dogje, pa da mu se veselim, kao djeca roditeljima, kad ih dugo ne vide.

Sada završujem svoje ne baš tako mudro i fino pišamce, što sam ga napisao iz poštovanja prema Srcu Isusovu. Od srca bih želio da bi to u ruke došlo onima, koji će valjda još ove godine doći u moj sadašnji stališ, naime pod vojnički barjak. Do sada su štovali Presv. Srce Isusovo; a ne daj Bože, da ga domala proklinjaju i zaborrave, kako su mu obećali, da će ga uvijek štovati i ljubiti.

Ja doduše nijesam bio na posveti Hrvatske omladine Srcu Isusovu; nijesam ni mogao biti, ali žalim i žalit ću, što me je ta lijepa svetkovina prošla.

Na koncu rado bih povikao, da me svi čuju: katolici i inovjerci, pravednici i grješnici: »Hvaljeno i slavljenobudi u vjekevjekova Presveto Srce Isusovo!

Andrija.

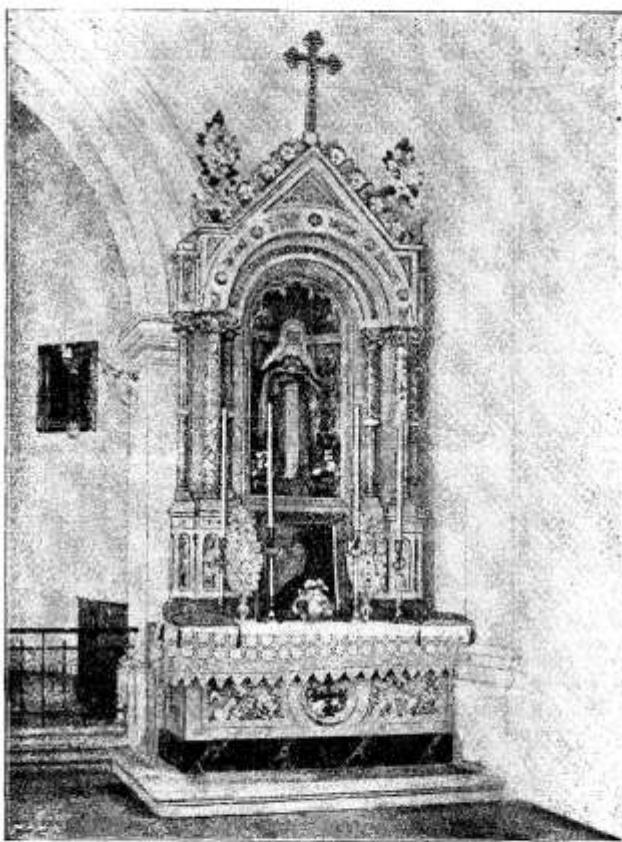

Zahvalnica.

Zahvalnice, u kojima se docićnik ne potpisuje potpunim imenom i adresom, nikako se ne učitavaju. Uredn.

Sagradio sebi kuću. Visoko (Bosna.) Već od više godina živo sam želio, da imam svoju kuću. Tko je sam iskusio što će reći, s obitevju po tugijim kućama stanovati a svaki čas mijenjati stan, taj mi za cijelo ove želje ne će zamjeriti. »Moja kućica, moja slobodica!« Nuto, punih 17 godina ostala je to pusta želja. Premda sam svegjer šedio (dakako da nijesam stoga žalio ono malo filira za Glasnik Srca Isusova) i prenda sam si regbi od ustiju štošta ot-kidao, uvjiek sam se pobojao, da još nijesam dosta pri-šedio, pa se nijesam usudio graditi. Jer koliko ih je već propalo gradeći si kuću! Znao sam i onu svetog Pisma: »Ne gradi li Gospodin, zaluđu radnici rade!« Obavim dakle dvije devetnice, jednu na čast Presvetom Srcu Isusovu i Marijinu, drugu na čast svete Obitelji, i gle! moja molba bi uslišena Dapače još godinu dana prije nego što sam se nadao, pogje mi za rukom, da si sazidam bijelu kućicu. Nijesam nikome ništa ni dužan ostao, osim neisplativa duga zahvalnosti spram Presvetoga Srca Isusova

Ala veselja, kada je fra P. uz assistenciju petorice franjevačkih gijaka blagoslijjava našu čednu kućicu! Taj dan (18. studenoga 1900.) hoće mi na srcu ostati, dok budem živ. Uzdam se u Svetomogućega, da će se moja si-romašna obitelj u svoju kućicu, ako Bog da, na «koro i preseliti, pa šta Bog dade, hvala Bogu! Od davna sam želio i sliku Srca Isusova. Više sam puta o tom govorio sa mojom suprugom, i ona me je uvjiek nukala, da nabavim sliku. Ali ja sam joj uvjiek kazao, da ja želim imati samo takovu sliku, koja je dobro na svetinju nalična. Prošle mi je godine pošao za rukom, da nagjem baš vrlo krasnu sliku Srca Isusova i svete Obitelji. Ja sam ih namah kupio; onda sam ih dao lijepo okviriti i u crkvi blagosloviti. Svaki se dan pod večer molim uz ostale molitve pred tim slikama iz harnosti na tolikim primljenim milostuma 3 Očenasa i 3 Zdrave Marije na čest Srcu Isusovu. Tako sam e zavjetovao. Druge Vam za sada nemam što pisati, ali mislim, da će vam i od ovoga biti puna glava, dok pročitate!

Oltar bl. Margarete Alacoque u crkvi na Škriljevu.

Iz lisnice naše.

Velikodušni promicatelji Glasnika. L. Jedan seljanin u Zagorju svojim je novčima platio za 22 predbrojnika Glasnika. »Jedni,« veli on, »su mi vratili, drugi ne. Pa i ne zahtijevam, da mi svi vratre. Siromasi su, a rado čitaju Glasnik. Kako onda da im drage volje ne poklonim preplatu? Neka nemaju grijeha, kad ne plaćaju!«

2. Kako nam pišu, u jednom hrvatskom gradu jedan izobrazeni gospodin, pravi revnik Srca Isusova, već od 4 ili 5 godina besplatno dijeli Glasnike Srca Isusova među siromašnije ljude, osobito na selu. Bio je početki manji broj Glasnika, zatim sve veći, tako da već drugu godinu drži trideset istisaka, koje sve om ispodklanja. Bilo to na slavu Srca Božanskog, velikodušnog štreljiju Glasnika na najveću korist vremenitu i vječnu, a drugima — na ugled!

Poštari i poštarcice — povjerenici. M. M. c. k. poštari u Pr. (Dalmacija): »Molim, da biste mi blago izvozili poslati 200 istisaka broja 7., da ih podijelim u poznate kršćanske obitelji te po mogućnosti obratim narod na pravu put našega Spasitelja.«

K. K. c. kr. poštarcica u Fr. (Istra): »Na žalost kod nas nema dosada nikakvoga povjerenika niti povjerenice. Dolazi samo nekoliko istisaka Glasnika. Ja vrio rado primam to breme na sebe, pa ču nastojati iz svih sila, da što više pretplatnika dohjem. Molim, da mi izvolite poslati »naputak».

Uz naše slike.

1. Dr. Josip Grgur Marčelić, biskup dubrovački (str. 185.) Uz krasne pastirske riječi njegove o pobožnosti k Srcu Isusovu donosimo i sliku njegovu. Za cijelo je ime dubrovačkog biskupa dobro upamtila osobito omladina naša. Jer kada se je lant, dne 3. srpnja, ona po izbor četa, zastupnica hrvaštice mladeži, poklonila svetomu Ocu u Rimu i darove mu prikazivala: petrov novčić, zlatno srce i album, onda — pripovijeda jedan od njih — ovaj svrli pastir naše Aline razloži njegovoj Svetosti kratkim slovom, što zbori ovaj album u našim rukama!» (Spomen-knjiga str. 179.)

2. Oltar bl. Margarete Alacoque u crkvi na Škrilevu (Strana 195.) Drugi put (strana 155.) donesosmo sliku glavnog oltara u crkvi Srca Isusova na Škrilevu. On je posvećen samomu Srcu Božanskom. Ovaj put donosimo sliku jednoga pobožnoga oltara. On je posvećen blaženoj Margareti Alacoque (čitat: Alakök). Svetu se Crkva, istina, potvrđujući pobožnost k Srcu Božanskomu, nije nikada pozvala na ugled i privatne objave ove ugodnice Božje. Pobožnost k Srcu Isusovu potpuno stoji i bez nje. Ipak je ime njezinu nerazdrživo spojeno s ovom rajskom bogoljubljenošću. Po njoj, vjernici, saznadosmo, za mnoge tajne Božanskoga Srca, a osobito za divna ona obećanja, učinjena ovoj pobožnosti.

U lagji Crkve.

Lagja Crkve — naš je stanak:
Krmom ravna Otac blagi,
Ti si putnik, druže dragi,
Gđe provodiš svaki danak.
Veselo vjekom
Žiča svog tјekom
Snivaj ovdje mira sanak.

Zalud more grozno vrije,
Zalud vijor mota, lama,
Zalud munja žarkog plama:
Nad pučinom lagja s' vije,
Tihano juri
Tamnoj po buri,
Jer u lagji Otac bdije.

Zdravo, Oče kormilaru,
Ti koj' ravnaš krmom silno,
Sve u lagju zoveš mil'no.
U ljubavi koj' se žaru
Nalazi milu
Lagji u krilu:
Pakla vali tog ne taru.

J. H.

»Čitao sam Schoppenhauera!«

(Crnica iz života)

Bilo u večer oko 8 sati. Suton se već hvatao, a svjetiljka se u vagonu užegla. Bijasno isprva samo dvojica u željezničkim kolima, nu kod jedne stанице eto ti još jedan gost usô unutra; jedan mladi, fini gospodicić, tko zna, nije li ca i sveučilišni gjak? Tek unigje, odmah stane komplimente praviti bez kraja i konca. Bojao sam se, da mu se što ne dogodi: tako je bio udvoran. Učini mi se, da je od samih komplimenata stvoren; kasnije tek doznah da ima i židovsku kožu.

Gоворио је испрва lijepo hrvatski. Nu iza kratka zamoli, smije li njemački говорити, jer da mu je tobože lakše kazati ono, što je na sveučilištu čuo i видio. Stane se hvaliti:

»Čitao sam i Schoppenhauera!«

Moj drug sjedio napram njega — čovjek od oka i riječi; odmah mu upane u riječ:

»Pa šta je to, ako ste čitali Schoppenhauera? Zar je to kakova čast za Vas? Zar ne znate, da je Schoppenhauer poludio? Zar ne znate da su Kant, Schöppenhauer, Schelling, Hegel i drugi njihovi kolege svojom ludom filozofijom pravu smutnju na svijet donijeli? Kažite mi po duši: jeste li Vi Schoppenhauera dublje proučili?«

On: »Moram priznati — nijesam.«

Moj drug mu onda opet otpovrne: »Jeste li Vi čitali i druge njemačke filozofe, koji su protivna smjera?« Onda mu stane čitav katalog učenjaka kazivati.

On sve priznaje, da ih nije čitao, da za njih niti ne zna.

Evo tako čine na žalost i mnogi drugi naši mladi ljudi. Često čitaju po tugoj literaturi upravo najgadnije protuvjerske stvari, najveće smetenjake u mudrostoviji, kao Schoppenhauera, Voltairea, Rousseaua — pa se jadnici tim još diče — a vjeru i čudorednost gube!

Kad hoće baš da što tugje učeno i pametno čitaju, zašto ne čitaju n. pr. Willmana profesora u Pragu, čija su djela svojim sadržajem i oblikom čitav svijet zadivila? ili zašto se ne maše Hettinera, koji je i dubok i zanimiv, ili Bougauda: »Religion et Irreligion« i sl.čnih djela, kojima kršćanska literatura obiluje?

»S kim si, onakav sič vrijedi i o knjigama. S toga se ne lati knjige, dok ne znaš prije, da li je poštena i dobra.

I. G.

Posveta djece Srcu Isusovu.

Zadar. U nedjelju, a 23. lipnja, po podne u prvo-stolnoj crkvi nakon prigodne propovijedi, obavljena je posveta. Bilo je prisutno mnogo djece.

Svečanost je bila jako ganutljiva. Obavio ju sam preč. kaptolski vikar, koji je za ovu rijetku prigodu isprosio za djecu i njihove roditelje naročit papinski blagoslov.
(»Croatia.«)

Nin (Dalmacija). Ganutljivo bijaše vidjeti, kako majke i oci vode svoju dječicu u crkvu, da ih posvete Spasitelju. Za malo je bila crkva dupkon puna. Nu još ganutlijivije bijaše vidjeti dječicu, gdje kleče oko izloženog svetog Sakramenta; a po gotovo, kako roditelji, držeći uzdanici svoju u pružanim rukama, darivaju ih Isukrstu. Tako je to dirnulo i najtvrgje srce, da se je plakalo glasno, a srcu nije mogao odoljeti ni prečasni na oltaru, te kô dijete od miline zaplače, videći, kako mu je Gospodin udijelio milost, da je svoje janjce priveo i predao pod okrilje Srca Isusova. Ovom prigodom bi sakupljeno 81 kruna za spomenik u Loretu. (»Croatia.«).

Naš uzor-mladić.

Ptar Barbarić, naš uzor-mladić, postaje malo po malo uzor-mladićem i drugih naroda.

Evo njemačkog izdanja njegova žica. Naslov mu je: »Petar Barbarić, mladić po Srcu Božjem.« O njemu izašlo već više od 40 veoma povoljnih ocijena. Listovi, što nam odanle dolaze, uvjeravaju nas, kako se rado tamo čita naš Barbarić. Čita ga i sam 13-godišnji nadvojvoda Karlo Franjo Josip, prvorogjeni sin nadvojvode Otona. Čitali smo veoma toplu preporuku njemačkog Barbarića i u jednom američkom časopisu.

Kako s pouzdane strane doznaјemo, pripravlja se i francusko izdanje, koje bi moglo imati Barbarićevu donijeti do svih krajeva svijeta. Bože uspori!

Nu zar da se tugji narodi više okoriste našim hrvatskim uzor-mlađicem, nego li ti, mila omladino hrvatska? Ta on je u prvome redu tvoj uzor-mlađic! Jedan Nijemac piše, da je Barbarića već tri puta pročitao. Koliko si ga puta ti pročitao? Čitaj ga opet i opet pa ga naslijeduj!

Mladi revnitelj Srca Isusova.

Sedan 18-godišnji mlađić, sluga u jednoga trgovca u Bosni, pravi je revnitelj Srca Isusova. S početka bojao se je, da to možda ne bi po volji bilo njegovu gospodaru, jer nam dobri mlađić pisao: »To sve činim potajno, da ne zna moj gospodar.« Nu kasnije nam radosna srca javio, da je dobri njegov gospodar sam njega ponukao, neka se primi povjereništva Glasnika.

Najviše on širi bratovštinu Srca Isusova. Prvi put posla nam 24 imena djece, uz molbu: »Upišite ih pod zaštitu Srca Isusova.« Ova omladina hrvatska želi biti pod zastavom Srca Isusova!

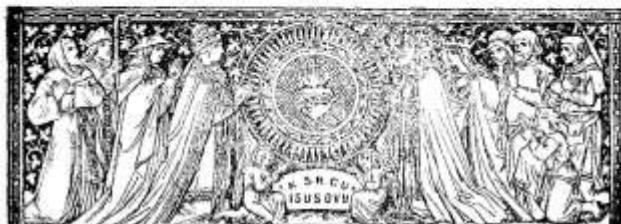
Drugi put svojim prostodušnjim načinom saopćuje nam ovo: »Mili Oče! Ja sam čitao više puta Glasnik Prewjetog Srca Isusova. Ovdje u L. za bratovštinu Srca Isusova gotovo nitko ne zna. Ja sam četvorici kazao i razložio, kako je to spasonosno za dušu. I oni su mi doprijijeli imena, da vam ih pošaljem, da ih upišete. Evo Vam šalje mlađić od 19 godina 80 imena da ih upišete. Evo Vam šalje dječak od 16 godina G. J., učenik IV. razreda trgovачke škole, 47 imena, da ih upišete. Evo vam šalje žena K. A. P. 63 imena, da ih upišete. Evo vam šalje žena I. Dž. 11 imena. Evo Vam šalje žena M. K. 5 imena. Ti svi žele, da se upišu. Rado bi još više naroda pohrilo.

Kada bi tko ovdje uspostavio tu bratovštinu, cijeli bi ga katolički narod rado zagrlio i uvizisavao!«

Treći put poslao nam opet do 200 imena ljudi, koji žele, da se upišu »pod barjak Srca Isusova.«

Kao »povjerenike« za malo dana sabra 22 pretplatnika.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVIA

Broj 11. Studeni 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Milosrdnost kršćanska.

ma li veće sile na svijetu, nego što je milosrdnost kršćanska? Svjetske velevlasti sežu samo, dokle dopiru puške i topovi; nu milosrdnost kršćanska osvaja, oslobođa i trajno usrećuje srca. Glasu i oružju milosrđnosti ne će odoljeti ni onaj, koji je vikao prkositi svakoj sili i prijetnji. Ova je živa istina tako u oči udarila sam m neprijateljima Kristovim, te su Crkvu i službenike njezine na mnogim mjestima bili svakog blaga zemaljskog; dapače i milosrdnu braću i sestre istjerali iz bolnicā i iz vlastite domovine, samo da ne mogu više vršiti djela milosrđja i tako predobiti duše za Krista. I doista svesilna je moć iskrene milosrđnosti kod svih, koji nijesu posve otvrđnuli u zloci i još čuvstvuju kao ljudi. Milosrdnost kršćanska pokriva množinu grjeha vlastitih i tugih, jer vodi do pravog po-

kajanja i poboljšanja života, i tako osjećaju sve navale nečastivog i ublažuje gnjev Božji.

Gle mladog, još nepokrštenog vojnika Martina, gdje usred cice zime, ganut golotinjom bijednoga starca prosjaka, raspolovi mačem vlastitu svoju kabanicu, i tako zavrijedi obući samoga Gospodina Isusa Krista u osobi ovoga siromaka. Ovo jedino djelo milosргja bijaše odlučno za potpuno obraćenje i za potonju svetost njegovu.

Gle apostola Crnaca, svetog Petra Klavera, koji je kroz 46 godina sâm vlastitom rukom pokrstio i za Krista predobio preko 300.000 bijednih Crnaca. Čim je postigao čudesni ovaj uspjeh u svom apoštolskom djelovanju? Kud i kamo više nečuvenim i neprekidnim djelima milosргja, nego i samim propovijedanjem riječi Božje. Čim bi koja lagja s novim Crncima prispjela u luku Kartagensku, evo i apostola njihova Petra, gdje je regbi na novo oživio. Namah bi propitkivao, kojim jezikom govore nadošli Crnci, tražio bi vješte tumače među njihovim pokrštenim zemljacima, i opskrbljen raznim slatkišima, duhanom, rakijom, lemunima i drugim poslasticama, što ih ovi divljaci osobito vole, hitio bi u luku.

Nu kako će predobiti srca ovih bijednika, koji ulovljeni poput zvjeradi, zgurenici na lagiji kao ovce odvedene na klanje, d'šeu od straha i ne očekuju drugo nego groznu smrt ili doživotno ropstvo? Ponajprije bi ih umirio pokazujući im, kako se mogu oslobođiti iz ropstva vremenitog, i što je više, kako mogu iz ropstva gjavila i grijeha prijeći u slobodu djece Božje i baštinika kraljevstva nebe skoga. I u tu svrhu doveo bi im više njihovih zemljaka, koji su nekoć čamili u istome ropstvu, a sada su posve sretni i zadovoljni u Kartageni. Ujedno bi im zajamčio, da će im odsada sâm biti zaštitnik i odvjetnik i učitelj i otac.

Više nego takove riječi djelovala bi na Crnce nježna sućut i srdačna ljubav, koja je odsjevala sa lica Klaverova i odavala se u svakom migu i kretu njegovu, kadno bi dijelio među njih razne poslastice svoje. Sâm bi prosjačio sve one milodare po gradu, govoreći, da valja prije rukom govoriti s ovim Crncima, pa onda tek jezikom. Znao bi takogjer u šali kazivati: »Opet je došla lagja sa Crncima, treba nam méka, da ih ulovimo za Boga.«

Predobiv ovako srca njihova, pokrstio bi malu djecu njihovu i utješio nevoljne bolesnike. Svaki bi se drugi

zgražao gadnih čirova i rak-rana i ošpica i drugih bolesti ovih Crnaca. Ali ovdje uživala je ljubav i milosrdnost dobrog Samarićanina Petra, ovdje je slavila svoje najsjajnije slavlje. Kleknuv pred ove jednike, cijelivao bi im rane i gadne čirove, očistio ih i zavezao, sterao im krevet, ili kako su običao moralni počivati na tvrdim daskama, podmetnuo im vlastitu svoju kabanicu i njom sušio njihove čirove, kad mu je nestalo rubaca.

Uz tako junačku milosrdnost po sebi se razumije, da je i vatrena riječ Klaverova poput dvoresca mača: u srcima Crnaca malo po malo posmicala sve strasti i grijehе i osvojila duše njihove za nebo.

A je li to jedini primjer slavodobitne vojne milosrdnoga Samarićanina? O nipošto! Gle već u početku Crkve svetog mučenika Lovrinca, gdje blago crkveno dijeli među siromake Kristove! Gle jednog Franju Ksavera, gdje istim oružjem milosrdnosti svoje predobiva čitava kraljevstva za Krista! Gle, svetog Vinka Paulskog a. utemeljitelja zadruge sestara milosrdnica, gdje vlastitom svojom slobodom otkupi zarobljena kršćanina! Gle dičnog apostola gubavaca Damijana Deveustera, i mnogobrojne nasljednike njegove; gle svu vojsku kršćanskih vjerovjesnika i sestara milosrdnica i drugih regbi angela ljubavi, koji i dan danas vrše službu dobrog Samarićanina, i tako spasavaju duše svoje i milijunā drugih.

»Blaženi milosrdni, jer će postići milosrđe.«

Ugledajmo se i mi u primjer milosrdnog Samarićanina, koji po riječima svetog Ivana Zlatousnika nije pitao: »Kamo svećenik? Kamo levita?« Nego je sam pobitio k ranjeniku, kao da je ulovio najdragocjeniji plijen. Jamačno kad bismo gdje našli zlatan novac ili veliko blago, ne bismo pitali: »Zašto ovaj ili onaj nije digao blago?« Nego svaki bi sebi čestitao, što se je prvi namjerio na tu sreću, i ne bi drugima ostavio toliku dragocjenost. I mi dakle služimo se što revnije djelima duhovnog i tjelesnog milosrđa, da sami sebi saberemo blago na nebu i da spasimo predragocjenu dušu svoga bližnjega: »Ako odijeliš dragocjeno od nevrijednoga, bit ćeš kao usta moja« (Jer. 15, 19)

Novi kipovi i nova pobožnost.

(Dopis iz Vukovara. Sravni slike naše.)

vo što iz Vukovara (Slavonija) piše jedna revna duša:

Već od duljeg vremena pobudi se u meni želja, e bi se mogao kip Presvetoga Srca Isusova i prečistoga Srca Marijina i u našoj župnoj crkvi velečasnih oofranjevaca na javno štovanje sviju vjernika postaviti. Ta želja postade sve to jačom, dapače neodoljivom. U ovoj svojoj gorućoj želji utekoh se zaufano Božanskome Srcu milog nam

Spasitelja, devetnicom, da mi milostivo pomogne i način i put mi pokaže, kojim bih ovu svoju vraću želju postig nula. Još pri obavljanju devenice bjah kao potaknuta, da u tu svrhu sabirem »milodare« u ovom mjestu. Uz dozvolu kr. kotarske oblasti dadow se još sa jednom prijateljicom na sabiranje. Pa gle! jedva nekoliko dana sabirasmo, i već imasmo potrebnu svotu novaca u rukama. Uz revno nastojanje veleč. o. gvardijana kipovi budu odmah dobavljeni i 29. studenoga god. 1899. svečanim načinom blagoslovljeni. Bila je tom prilikom divna propovijed o Božanskom Srcu Isusovu i Prečistom Srcu Marijinu, što su neiscrpiva vrela ljubavi i milosti za sve one, koji ih budu puni vjere i nepokolebita pouzdanja zaufano molili. S pomoću Božjom pošlo mi je za rukom, da Vam pošaljem snimak (fotografiju) ovih kipova. (Vidi slike str. 205 i 208.)

Na dalje, čeznula sam za tim, da bi se uvela javna pobožnost svake prve nedjelje u mjesecu u slavu Božan. Srca Isusova; i u ovoj svojoj želji utekoh se opet vrćucom molbom Presvetomu Srcu Isusovu devetnicom uz obećanje, da će, zđobijem li ovu milost, objelodaniti u Glasniku. — Po obavljenoj devetnici odem veleč. o. gvardijanu i zamolim ga u ime mnogih vjernica i štovateljica Presvetog Srca, da, ako je ikako moguće, ovu divnu pobožnost uvede i kod nas. Ovu molbu velečasni otac dobrohotno sasluša i obeća, da će se o tom porazgovoriti

i sa drugim velič ocima i u svoje vrijeme svojemu puku
saopćiti. To potraja kratko vrijeme, i mi ushićeni od ne-

Kip Srca Isusova u Vukovaru.

izrečene ljubavi Presvetoga Srca Isusova slušasmo pre-
sretne riječi sa propovijedaonice, koje još i sada zvone u

ušima našim, da će se već prve nedjelje u mjesecu, i kod nas u Vukovaru, uvesti posvuda omiljela pobožnost u slavu Presvetog Srca Isusova. I doista se ona već nekoliko mjeseci uz svečanu propovijed obavlja. Ove divne propovijedi o Presv. Srcu, kao što n. pr. ona o školi Božanskoga Srca, koje drži veleč. o. Srećko Gretchi, frajnevac i vjeroučitelj, do suza nas ganu, i ova kod nas prije malo započeta uzvišena pobožnost vidivo se širi.

Ja nevrijedna, u prahu poniznosti svoje, ovijem se javno zahvaljujem Presvetomu Srcu Isusovu i prečistomu Srcu Bl. Dj. Marije na ovim i drugim iskazanim blagodatima, koje mi milostivo podijeliše, uslišavši ove goruće želje moje. Posvuda se priznalo, hvalilo, štovalo i ljubilo Božansko Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino!

K. G.

Ante Medić, povjerenik.

Aočetkom srpnja javio nam se iz Novoga u Kaštelima (Dalmacija) jedan revan povjerenik, mlad čovjek od 29 godina. Iz njegova krasnoga lista otisnusmo nekoliko redaka (str. 174).

Ne progje ni dva mjeseca, pa čitamo u »Croatiji« da ga je Srce Isusovo pozvalo u svoj lijepi raj. On se prestavi 30. kolovoza ove godine. Croatia (broj 69, str. 3.) o njemu piše ovo:

Ante Medić, sin pripristih roditelja, bio je mladić skroman, no čestit, patriocijan, oduševljen za sve dobro i plemenito. Zanimanjem poljodielac, pokle bi mu maškin, motika i kosijer izaželi svaki dan obilati znoj, kojim bi natapao očev posjed, da pošteno i štedljivo prehrani sebe i drage roditelje: ne bi tratio utaman pretičak zlatnog vremena, već bi ga uložio u prvom redu u molitvu, pa da se okrijepi čitanjem dobrih knjiga te zdravih i rodoljubnih novina. Može se mirne duše reći, da se nije obdržavao u našoj crkvi nikakav obred, a da mu on ne bi prisustvovao svom bogoljubnošću, samo ako bi mogao, te kao crkveni pjevač, svetim ponosom izgovarao bi Božje riječi. Kao »povjerenik Glasnika Presv. Srca Isusova« znao je sakupiti lijepu četu predbrojnika. Dospio bi napokon i da sa-

kuplja upotrebljene poštanske biljege, te ih slao za otkup bijednih robova. U jednu riječ: Ante je bio pravi vojnik Isusov, u brk svima onima, koji misle, da su pametni s toga, što se znadu podrugivati pobožnim dušama, crkvi i svećenstvu. Pomenjivo je pratilo razvitak našeg javnog života. Bio je i dopisnikom rodoljubnih novina.

Napokon jučer iza odulje bolesti, pun vječnog Boga, odleti k njemu, pokle je prevelio 29 godina u ovoj dolini suza. Bio je doista uzoran kršćanski mladić i pravi Hrvat. Bog ga raja nasitio!

Zdravo Marijo!

unce se diže — poldan sve bliže
Nama se javlja, zvono pozdravlja:
Zdravo, Marijo !

Zvono mi zvoni — k molitvi goni,
Ostavljam djelo, — pjevam veselo:
Zdravo, Marijo !

Srce mi slavi užitak pravi,
Suze si brišem, pjevam, uzdišem:
Zdravo, Marijo !

Zdravo, Djevice, — neba Kraljice!
Sreću mi novi, rođ blagoslovi: —
Zdravo, Marijo !
Mijo Špoljar.

Štitovi Srca Isusova.

Sa više strana pitali nas već, hoće li se napraviti »Štitovi Srca Isusova« i s hrvatskim natpisom. Mi u tom učinimo već nekoliko koraka, kad al' najednom ugodno nas iznenadi dična »Vrhbosna« viješču, da ih već imamo.

•Nije dosta, veli Vrhbosna*), da je netko pun vjere

*) 1901. str. 155.

samo kod kuće, dužni smo i javno pred svijetom pokazati svoje vjersko osvjeđenje. U tu svrhu neka bi eto

Kip Srca Marijina u Vukovaru.

poslužili nježni »štитovi« Srca Isusova. Oni bi bili trajan spomen na Božje Srce i lijep znak njegove zaštite za kuću i družinu.

»A kakav je to znak? To je nježno izragjen medaljon veličine od 12 cm, sa slikom Otkupitelja, koji pokazuje na svoje Srce. Oko te slike odozgor jest natpis: »Pridi kraljevstvo Tvoje!« a odozdô: »Stan! Srce Isusovo je sa mnom!« Slova *A* i *O* u medaljonu znače, da je Isus početak i svrha svemu. Vanjski rub medaljona, raširio se u oblik kriza. Gornji dio ima križić i slova *Z. I.* (Živio Isus! — geslo časne straže). Na desnom dijelu piše: »Čast«; na lijevom: »Ljubav«; a na donjem: »Naknada.«

»A što će nam ovi štitovi? Neka se pribiju nad kućna vrata ili nad sobna vrata iznutra ili izvana, pa neka tako budu svim prebivaocima i posjetiocima znamenje, da su prebivaoci te kuće posvećeni Srcu Isusovu i u njem da časte svojega pomoćnika. Kao moći stražari branit će ovi štitovi kuću od svih neprijatelja našega spasenja, kako je to obećao Isus bl. Margareti: »Ja ču obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štuje slika mojega Srca.« Svaki štovatelj Presv. Srca tim će očito priznati, da hoće za se i za svoju kuću priseći Spasitelju vjernost, kako to želi i nuka sveti Otac Leon XIII., koji je posvetio sav svijet Presvetomu Srcu. Kad bi taj znak ukrasio svaku katoličku kuću, onda bi to bila nova čast Presv. Srcu, nov znak ljubavi prema njemu i djelo trajne naknade za sve zlo. Taj bi znak svjedočio, da prebivaoci te kuće časte u Isusu svojega Kralja, Otkupitelja i Vogiju, te hoće da budu njezini sveudčljivi i uvijek. Isus je doista jedini naš spas sada i na uvijek; pa zato neka ne bude širom sve naše Hrvatske nijedne kuće, koja ne bi bila ukrašena tim znakom ljubavi i štovanja prema njemu.

»Medalion je od dobre kovine, i svakomu su pridodana po dva čavlića. Komad stoji samo 60 helera. Čist prihod namijenjen je ubogim misijama. U kratko vrijeme raspačalo se preko 20.000 komada. Čak u Afriku se šalju. Štote sa hrvatskim natpisom razašilje veleč. gosp. Juraj Trunk, župnik u Kazazah (Edling), pošta Dobrlaves (Eberndorf), Koruška.

»Svim, koji pokazuju svoju ljubav Presvetomu Srcu tim, da ukrase svoje kuće ovim štitovima, pa to i drugima preporuče, podijelio je sv. Otac Leon XIII. u posebnom pismu od 25. lipnja 1900. svoj apoštolski blagoslov.«

Vjesnik.

Apoštolsvo molitve broji u maloj Belgiji, gdje je samo šest i po milijuna stanovnika, čitavih 250.000 članova, a u Portugalskoj, kraljevini sa kakovih pet milijuna stanovnika, broji Srce Isusovo ništa manje od 2.338.000 apoštola molitve! I u nas se ono po malo širi i razgraničuje »Dajte mi vojsku molitelja« — reče Pjo IX. radosno odobravajući apoštolsvo molitve — »a ja će njom spasiti svijet!« A komu dragome da se ona vojska moli, nego li Božanskomu Srcu, na koje nam pokazuju i Pijo IX. i Leon XIII. kao na jedinu i zadnju zvjezdu spasa?

Nova molitva k Presv. Srcu Isusovu skopčana s oprostom. »Božansko Srce Isusovo! podaj molim te dušama u čistilištu pokoj vječni; onima, koji će danas umrijeti, konačnu milost; grešnicima pravu pokoru; poganim svjetlo vjere; meni i svima mojim tvoj blagoslov. Tebi dakle, prelijubazno Srce, izručim sve ove duše, i prikazujem ti za njih sve zasluge tvoje ujedno sa zaslugama blažene Majke tvoje i sviju Svetih i Angjelâ, i sa svim svetim misama, svetim pričestima, molitvama i dobrim djelima što se čine danas na cijelom kršćanskom svijetu. (Oprost od 100 dana, jedanput na dan; može se namijeniti i dušama u čistilištu. Leon XIII. 13. ožujka 1901.)

Autograph

Dopis iz Azije.

Iz Bejruta, odanje čak iz Azije (Sirije) piše nam krasnim francuskim jezikom — jedan Arapin. Čudit ćete se tomu, dragi čitatelji, što nam piše Arapin. No čudit ćete se još više, rekнем li vam, da je onaj Arapin: kršćanin, katolik, svećenik, Isusovac, učenjak svjetskoga glasa, i urednik dvaju časopisa. On je više godina živio u Francuskoj, a boravio je godinu dana i u carskom Beču. Možete si pomisliti, kako su dobroćudni Bečlje raskolačili oči, kad bi ovaj Arapin vanredno tamne boje, rijetke brade, crne kô ugljen kose, a živih ko žerav očiju, otvorio usta, u knjima se bijelili zubi kô slonova kost, te iznenada natucao ča njemački. Sada je on sveučilišni profesor u Bejrutu, a njegova djela, osobito arapski pri-

jevod svetoga Pisma i arapska slovnica, uživaju velik ugled u učenom svijetu.

Ime mu je: *Cheïkho*. Kako se to izgovara, ne znam ti reći: réci makar: Šajk-ho.

Otac Cheïkho dobro je poznavao i našega oca *Fiorovića*, Dalmatinca, koji je toliko godina radio u Bejrutu. O njemu su već pisali i Francuzi i Nijemci i Talijanci, a i mi se nadamo, da ćemo skoro moći donijeti ponajzanimivije crte iz njegova života. U to ime obratimo se na oca Cheïkha, njegova znanca, a on nas uputi na razne tiskane izvore. On sam ovako piše:

»Ovac Fiorović bijaše svet redovnik. »Djelo radnikâ, što ga je on osnovao u Bejrutu, i danas još lijepo cvate. Njegov je nasljednik otac Michel (čitaj: Mišel). On ima punе ruke posla, pa i nama zadaje dosta. Ovih zadnjih 15 dana isповједисмо više od 1500 njegovih čestitih radnika. Upravo sada pišem ovaj list, pošto sam četiri i pô sata sjedio u ispovjedaonici. Otac Fiorović ustrojio je i n o c n o klanjanje prije prvoga petka svakoga mjeseca. Oko 40 njegovih zbornika Marijinih spava onda u govorioni i našeg samostana, te po stanovitom redu ustaju, da se po jedan sât u našoj crkvi klanjuju Presv. Otajstvu. Gdje koji čitavu noć probdiju s Božanskim Srcem . . .«

Ovac Cheïkho zanima se živo i za našu Bosnu: »Hvala Vam« tako piše on, »na Vašim vijestima o Bosni, Hvala i Gospodinu Bogu, koji blagosilje revnost svojih poslanika u onoj zemlji. Nadajmo se, da će ju Presveto Srce obasuti ognjem svoje ljubavi i zabludjеле opet privesti k sebi. Ja se radujem i uspjehu Vašega Glasnika Srca Isusova. To bi nam i u Siriji trebalo! Ta ja sam urednik jednoga vjerskoga časopisa, koji već 35 godina izlazi, svakih 14 dana po 48 strana. Osim toga izlazi od 3 i pô godine (arapski) časopis »Al Machr q«. I on se počinje širiti i boriti za dobru stvar. Nu ja sam gotovo sâm kod uređivanja ovoga lista. Vi razumijete, po tom, kako sam preopterećen poslom. Doista mi — osim u molitvi — ne preostaje puno vremena, da mislim na svoje stare prijatelje u Evropi. Srećom mi se danomice susrećemo u Presvetom Srcu Isusovu! . . .

Beyrouth, sveučilište svetoga Josipa, 19. ožujka 1901.
Alojzije Cheïkho D. I.

Mjesto mrtvačkih vjenaca.

Mezaboravni dr. Andrija Jagatić bit će zaslužio baš krasan vjenac na nebu. Na zemlji nije tražio nikakovih vjenaca. A šta će mu tek mrtvački vjenци, što se po običaju polože na odar? S toga zagrebačko društvo sv. Vinka Paulskog a za podupiranje siromaka, kojemu je dr. Jagatić bio predsjednikom, u svojoj sjednici dan iza njegove smrti, jednoglasno odlucići, da se umjesto vjenca na odar pokojnika, radije stvari zaklada za siromake, koja će nositi ime pokojnikovo. U ovu će se zakladu i nadalje primati svi prinosi za siromake, koji će se darivati umjesto mrtvačkih vjenaca. Za cijelo će ove milostinje više koristiti milim pokojnicima, nego li vijenci iz raznih blistavih tvari ili ubrzo uvelog cvijeća.

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se dotočnik ne potpisuje potpunim imenom i adresom, nikako se ne smatraju.
Uredn.

Profesor ozdravio. Osijek. Bijah na putu, a u hladno božićno doba. Željeznička kola nijesu se ložila, pa gotova poštena nahlada. Ljuta me groznica s popade; skoro lječnik potvrdi i tešku upalu pluća. Nije šala: ja nijesam mlad, a uz to i onako tanka zdravlja i slabašna ustroja tjelesnog. Prijatelji pa i lječnik pobojaše se, da ja ne ču preboljeti ove grdne bolesti. No ja se većma pouzdah u pomoć predobrog Srca Božanskoga, što je tolikim već upravo čudesnim načinom pomoglo. Ja otpočeh dakle devetnicu k Božanskomu Srcu i obećah, da ču mu se zahvaliti u njegovu »Glasniku«, ako se zdrav povratim kući. Svaki dan moljah pouzdano litanje Presvetoga Srca; pri kraju devetnice primih u to ime svetu pričest. Bila svetkovina preslatkoga Imena Isusova.

Još za devetnice očutjeh, kako bolesti sve više i više nestaje, a tjelesna mi snaga raste. Nakon svršene devetnice dopusti mi lječnik, te ja smjedoh za kratko vrijeme i sobu ostaviti. Do mala mogao sam i duševno štograd raditi. Napokon iza šest nedjelja bolesti dozvoli mi lječnik, da se vratim k svojima. Ovdje se još tjeđan dana oporavljah;

a onda — makar je teško išlo — mogoh opet nastupiti učiteljsku službu svoju.

Neka je za to vječita hvala i slava premilostivome Srcu Isusovu!

Progledao. *Zenica.* (Bosna). Bijah bolestan pune 4 godine na oči. No obično s jeseni i u proljeće, te sam hodoh po bolnicama, išoh sam tri puta u zemaljsku bolnicu, te mi nije nigdje bilo pomoći; te sam zatim pokušoh da promijenim zrak, te mi ni tako nije bilo pomoći Istina, bio sam prilično ozdravio, ali opet mi se povrati, te mi zaboljele oči za 20 dana, da nijesam mogoh nikako progledati, i ono što bih mogoh progledati, nijesam vido. Te sam dotle došao, da sam izgubio svu nađu od svake pomoći.

Daklen čitajući moj sin *Glasnik Presvetog Srca Isusova* iz dubine srca povukla me želja, da zatražim pomoć od liječnika, koji je nad sve liječnike, to jest od Presv. Srca Isusova. Ja odlučim moliti devetnicu. Dok sam namjenio da molim, odmah sam poslō po svećeniku, da se ispovjedim i pričestim. I nadalje uzeo sam pobožno moliti devetnicu. I gle Presv. Srce odmah mi dalo pomoć, da sam drugi dan mogao progledati i pomalo bolje vidjeti. I tako svaki dan ide mi na bolje. Treći dan, kad je došoh liječnik, on je kazao: »No hvala Bogu dobro je, čisti se; a i ja sam se bio prepō za Vaše oči.« I tako hvala Bogu nadalje svaki dan mi je bolje. Uzdam se u moć Presv. Srca, da će sasvim ozdraviti, na kojem daru Presv. Srcu iz dna duše i srca zahvaljujem.

Devetnice pomažu. Ovo je već druga godina, da nabavljam *Glasnike Sv. Srca Isusova*, po nagovoru jednog mog prijatelja; i baš u ožujku zatekla me nevolja velika, slabost od čitava tijela, zavijanje svijesti, i velika navala krvi udarala mi u glavu. Mislio sam, da će svijest izgubiti. Mučio sam se u liječnika više puta, pak sve uzalud.

U toj nevolji stadoh se moliti Sv. Srcu Isusovu sa devetnicom i sv. Josipu takogjer sa devetnicom, i odlučio sam bio, ako mi ode na bolje, da će za to se javiti u *Glasniku*. Pak doista dobro mi ode na bolje. Ali u tome ja malo zanemarih izvršiti svoj zavjet, dok me opet stade ista nevolja opominjati. Za to sada ja Vam javljam ovim listom, da mi Vi tiskate u drugim *Glasnicima* ovo moje ozdravljenje, što sam postignuo s kratkom devetnicom Sv. Srcu

Isusovu i s devetnicom sv. Josipu. I molim da prošit će, ako sam što god neumjetno pisao, jer nijesam umjetni školar, već radnik prosti. Drugo ništa. Sad pozdravljam i ostajem Vaš pokoran sluga i drug Vaših članova. S Bogom.

— 215 —

U zlatnu krunu Sreća Isusova.

Izginu devetnaesti vijek. Nije baš bio najsrcejniji. Odviše se udaljio od Onoga, koji je *put, istina i život*. No umirući pokajao se, te naslijedniku svome, dvadesetomu vijeku, kao zadnju želju i svetu oporuku ostavio, da se on sasvim pokori Isusu Kralju.

»Budi Kraljem!« — tako u molitvi posvetnici, kojom se svijet poklonio Srcu Isusovu, ganutim srcem molio Leon XIII., na pomolu dvadesetog vijeka.

»Budi Kraljem!« — tako za njim opetovali milijuni i milijuni vjerne djece katoličke Crkve.

»Budi Kraljem!« — tako se orilo po svim crkvama prostrane nam domovine

»Budi Kraljem!« — tako se osobito oduševljeno orilo iz grudiju mile naše omladine, kod nezaboravnoga »slavlja« njeziná.

Pa dvadeseti vijek doista se ovomu Kralju pokorio već u prvi čas opstanska svoga, u veličajnoj noći prvoga siječnja ove godine. A i nadalje se njemu klanjao slaveći jubilarnu godinu, jubilej devetnaest-stoljetnice vladavine Isusa Kralja vijekova.

Presvjetli gospod, nadbiskup vrhbosanski, dr. Josip Stadler želi, da ovoj posveti i ovom jubileju ostane trajna uspomena u velebnjoj Srcu Isusovu posvećenoj katedralki njegovoj u Sarajevu. Na glavnim oltaru njezinom stoji kip Srca Isusova. Presv. gospodin želi, da ovaj kip okruni zlatnom krunom. Neka je to živi izraz želje, da dvadeseti vijek — barem kod nas — bude doista »vijek Srca Isusova«, da »preslatki Isus, Spasitelj ljudskoga roda« doista »bude Kraljem« dvadesetoga vijeka, a napose na roda našeg.

Ova zlatna kruna neka je dar revnih štovatelja Srca Isusova!

Dragi čitatelji! tko je rad doprinesti zlatni prašak k zlatnoj kruni Srca Isusova? — Neka on izvoli svoj prinos, ma kako čedan bio, poslati na slijedeću adresu:

»P. N. Gosp. Petar Vuković, Sarajevo, katoličko sjemenište ili na »Uredništvo Glasnika Srca Isusova u Travniku.«

Presveto Srce ne će nikomu dužno ostati ni na ovom svijetu ni na drugom.

Iz kola povjerenika.

Doista znade čovjeka ganuti, kad vidi, gdje se u jedno »kolo povjerenika« uhvatilo toliko revnih duša, što svećenika, što svjetovnjaka, gospoda i narod, muško i žensko, staro i mlado; svi s istim oduševljenjem za Presv. Srce predragoga Spasitelja. Dragi štioče, hodi sa mnom i čuj der malo, što se u tom kolu zbori.

U dijelu kolo. I. Š. postolar u Sv. J. (Hrvatska): »Hvaljen Isus, Marija i sv. Josip! Radosno se odarivam, te pristajem u dijelu kolo braće povjerenika. Uz pomoć Božju a na slavu Presv. Srca Isusova nastojat ću što više da širim njegov Glasnik. Do sada bvala Bogu! imam 15 predbrojnika. Sve na veću slava Božiju!«

Na čast i slavu Presv. Srca. K. M. župnik u D. (Hrvatska): »U mojoj župi ja sam povjerenik, jer bi mi osobito veselje bilo, kad bih mogao i ja štogod učiniti na čast i slavu onoga Presv. Srca, „koje je tako ljubilo ljude“ te se nije žacalo, svu svoju Presv. Krv, do najzadnje kapljice prolići.«

Na korist duša. Fr. V. kurat u K. (otok Krk, Istra): »Uvrstite i mene među mnogobrojne povjerenike; a ja Vam obećajem, da ću ova časna i veoma korisnu službu po mogućnosti što zdušnije ovršivati na sve to veću čast Presv. Srca Isusova i na korist povjerenih mi duša.«

Za obilatu plaću. A. T. učitelj u V. K. (Slavonija): »Častim se saopćiti, da vrlo rado primam povjereništvo Glasnika Presv. Srca Isusova, te da ću nastojati oko toga, da što više preplatnika saberem. Nadam se, da će Presv. Srce obilno naplatiti moj trud!«

U ime zahvalnosti. F. Z. umirovljeni učitelj u Č. (Hrvatska): »Iza duljega bolovanja Božansko mi je Srce sada opet povratilo zdravlje. S toga ću odsele još radije u ime zahvalnosti širit po mogućnosti pobožnost napram preplatnika Srca Isusova.«

Iz ljubavi. H. G. žitelj u L. (Ugarska): »Ja nevrijedni javljam se kao povjerenik; ne da se bvalim, nego da dobijem „Naputak“. A ja ću, koliko mogu, i govorom i trudom svojim sve činiti za ljubav Srca Isusova, da nagjem što više preplatnika. Molim, uključite i mene u mjesecnu nakaznu.«

Za miljenika. A. K. kateketa u Z. (Hrvatska): »Radosno prihvatom povjerenstvo za omiljeli naš Glasnik Presvetog Srca Isusova.«

Kraj silnoga posla. L. A. župnik u D. S. (Dalmacija): »Savijem tim da u župi imadem mnogo posla, ipak radosnim srcem preuzimjem povjerenstvo Glasnika Isusova Srca. Živjelo Srce Isusovo!«

Mila i ugodna zadada. M. pl. S. učitelj u S. G. (Hrvatsko Zagorje): »Ljepi Glasnik Presvetoga Srca Isusova nema ovdje povjerenika. S toga će mi u ime zahvalnosti za milost, što sam ih primio od Božanakoga Srca, mila i ugodna zadaća biti, budem li mogao kao »povjerenik« Glasnika njegova, ma i nešto doprinjeti k ljubavi, hvali i slavi Srca Isusova, koje je dobrote i ljubavi puno te svake hvale predostojno!«

Sa svetim ponosom. T. P. isp. učitelj viših p. škola u G. B. (Slavonija): »Ponosim se čašći, biti povjerenik Glasnika Presv. Srca Isusova. Bit ću najsjretniji, kad budem stekao što više pretplatnika!«

Uz pravu slast. I. L. komptuarista u Z. (Hrvatska). »Ja vrlo želim postati povjerenikom, pošto ja sve slast ovog života malazim u tom, ako ću uradim u slавu Srca Isusova!«

S osobitim veseljem. A. K. općinski pisar u St. (Hrvatska): »Sa osobitim veseljem primam povjerenstvo, te ću nastojati, da magjem što više pretplatnika.«

Od svega srca. M. P. bivši urednik »Glasnika djakovačkoga«, a sada župnik u S. (Slavonija): »Od svega srca se ugasjam, ako sam doстоjan, za povjerenika Glasnika Presv. Srca. Preplatiš ću namah 10 primjeraka. Ufam se, da će broj pretplatnika poslije i veći biti, dok se Širi krug mojega sa Glasnikom bliže upoznaju, a bolja vremena u ovom kraju (koji baš ove godine tugeće s loše ljetine) nastanu. Svemu će tomu pomoći ljubav Presv. Srca prema nama i — naša prema njemu!«

Preradosna srca. Stj. Šp. bačvar u T. (Hrvatska): »Preradosna srca odazivjem se, obećajući, da ću iz ljubavi prema Božanskomu Srcu Isusova Širiti Glasnik iz svih slič. svojih i postati povjerenikom u mojoj selu, u kojem se na žalost dosada niti ne sanja, a kamo ću znade što za pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Ufam se, da ću uz pomoći tog Presv. Srca razrijeti omiljeli mi Glasnik i upoznati što više kršćanskih obitelji s tom presvetom pobožnošću.«

Ispunjena želja. Stj. Gr. kontarski majstor u B. (Hrvatska): »Već od god. 1891., otako je Glasnik Presv. Srca Isusova počeo izlaziti, vrću sam želju imao, da mu što više pretplatnika prikupim. Moja bi želja ispunjena. Imam sadaj 30 pretplatnika. Neka je za to hvala i slava Presv. Srcu, koje mi je tu milost udjeljilo.«

Sami po sebi ne možemo ništa. P. V. postolar u S. (Bosna): »Od prije imadem 18 pretplatnika, a drugi put narulio sam za 15: ukupno 33. Presveto Srce Isusovo neka nam bude i nadjače u pomoći, jer mi sam i po sebi ne možemo ništa učiniti!«

Mlade Hrvatice pod zastavom Sreća Isusova.

Razvio nam krasan program naš mileni i mali Glasnik Presv. Srca Isusova na osvitu novog stoljeća: program prema vrućoj i živoj krvi našeg mladog srca. U boj pod zastavom Presv. Srca Isusova za krst časni i slobodu zlatnu! I njegov glas odjeknuo ubavim dolinama i vinorodnim gorama mile nam Hrvatske. »U boj! U boj!« klikoše i same milokrvne mlade Hrvatice iz punih grudi Ta, oci naši borili su se: borit ćemo se i mi! oci naši lili su krv: ustreba li, lit ćemo ju i mil!«

I već se njeke mlade Hrvatice vraćaju iz okršaja noseći na čelu lovor po bjede. Čujte!

1. Pobjeda.

U domovini našoj, u njekom zavodu, osnovan bi zbor Marjin, ima tomu dvije godine, za mlade Hrvatice. I ovo divno drvo, koje se istom stalo rasagjivati širom naše domovine, već ragja zlatnim plodovima. — Mlada jedna članica tog zbora, kad se oprostila sa zavodom, da se

opet vrati pod očinski krov, ponijela je sobom rasplamćeno srce za spas neumrlih duša. I ta joj vatra nije dala mirovati, a da se ne dadne u boj za krst časni. Imala je bo ostarjelu babu, koja već kroz 40 godina nije marila za Boga i nje-
gove svete zapovijedi, pa živjela ne kô što su naši oci živjeli, već moderno t. j. bez obzira na vjeru.

Megju ostalima bilo je svakog petka meso na nje-
zinom stolu, pa eto ga i opet; nu zbornica će umiljato:
»Mila bako, zar si zaboravila, da je danas petak i da
naša sv. Crkva brani petkom mesom se hrani?« Stara ju
čudno pogleda, pa će: »A ta to su samo popovske izmi-
šljotine; ja jedem meso isto tako slasno u petak kô i u
druge dane.« Zbornica ne popusti, nego reče: »Istina je,
mila bako, da je meso i u petak slasno, ali to brani
Crkva, koju je sam Bog ustanovio.« Šta — razjareno
će stara gospoja — misliš li, da Bog nema drugog posla,
nego gledati što mi jedemo?« i saspe svu tuču pogrdnih
i zlobnih prigovora na zapovijedi crkvene i na svecenike.
Ali to nije smelo mladu zbornicu, već je vrelim rijećima
govorila svojoj babi i tople njene rječi strujile u njezino
slegjeno srce tako dugo, dok ga nijesu raskravile i umek-
šale, a uspjeh je bio — pobjeda.

Stara se gospojja vrnula na stazu mlađih svojih dana,
na stazu kršćanskog života. Zbornica pak zahvaljivala Bogu
priznajući, da se nigda nije čutjela tako rječitom, kao tad
kad se je borila, da dušu svoje bake predobije za dragog
Boga, te je ujedno prosila snagu za drugi žešći boj.

Otac joj bio naime velik protivnik sv. Crkve, pa bi se ru-
gao, gdje je mogao, svetoj vjeri, a znao se grubo našaliti i s
medaljom Majke Božje, što je resila grud kceri mu zbornice,
a njoj to paralo srce. I ona stala se boriti snažno sve-
silnim oružjem, svetom molitvom, i tu je — pobijedila.
Otac joj se je promijenio; on više ne napada na vjeru,
pače vedra čela isповijeda, da je katolik, a kći dobra mu
se nada, da će domala primiti i svete sakramente ispovij-
jedi i pričesti. Nije li to za krst časni pobjeda?

2 Viteški čin.

Kucnuo čas za jednu zbornicu, da ostavi isti zavod,
isti zbor Marijin i da se povrati kući u svijet. Domala
opazi ona, da se nalazi u velikoj vrevi svakojakih obmama
i pogiblji za dušu. Mrzila je na grijeh i zgražala ju sama

pomisao, da bi jednom mogla postati plijen grijeha. Strah joj se taj većao, kad je vidjela, da je baš u pogibelji radi svoje zamjerne ljepote, i neprijatelj da vreba, kako bi joj bijeli liljan, što joj je usagjen u srcu po svetom krstu, oskrvnuo i satrao. U toj bojazni naumi ona udariti čvrsti temelj oko svog liljana. I čemu se je dosjetila! Evo ju gdje kleći pred svojom nebeskom Majkom i ushićena razarenim licem tiho joj šapće iz dna srca: »O moja Majko, ako li će moja ljepota biti povod grijehu, koji će me istrgnuti iz okrilja Twog i odijeliti me od Božanskog Twoga Sina, to Te molim: oduzmi mi ljepotu moju«. Junačka i iskrena molitva bi joj uslušana.

Tri dana iza tog pokriše joj lice kraste, a nitko nije umio uzrok tomu naći, pa i svi pokusi, da se te kraste uklone bez svakog traga, ne uspješe. Zbornica pak krila to u svom srcu, radujući se, da je to ljepša postala u očima Božjim, što je štetovala na ljepoti lica.

Megjunarodni poklon djece i spomenik Spasitelju u Loretu.

Divna zamisao megjunarodnog poklona djece Spasitelju svijeta porodila se je u plemenitom srcu jednoga gorljivoga svećenika u Kataniji na Siciliji, preč. kanonika Don Josipa Caff-a. On kao vanredan prijatelj mladeži, sav je svoj život posvetio krasnoj zadaći, da milu djecu dovede k Isusu i Mariji. On za djecu i poseban časopis izdaje i znade s dječicom divne i ganutljive svečanosti prirediti u slavu Isusu i Mariji.

A ova krasna zamisao megjunarodnog poklona djece Spasitelju svijeta, dozje mu, kako nam on sám piše, za same svete mise, upravo za podizanja. Bila je kao svijetla zraka iz Srca onoga Isusa, što ga je upravo u rukama držao. Uvjeren da je to želja samoga Srca Božanskoga Prijatelja mladeži, svom žarom duše svoje dao se je na zadaću svoju. I doista glas, što je potekao od Sicilijanskog vulkana, bio je kao živi plamen što svagdje raspaljuje i oduševljuje.

Stvar je megjutim već tako daleko napredovala, da će se sama djeca kraljevskoga porijetla staviti na čelo kao albuma, tako i megjunarodnog hodočašća u Loretu i u Rim.

I kod nas, osobito u Dalmaciji, našla je ta zamisao puno odziva.

Naš je Glasnik, prema čednom svom prostoru, ovu zamisao u kratko razložio na str. 119 i 157. sl. Opet na to sjećamo, jer je doista hora, da se odazovu i oni, koji su do sada okljevali.*)

*) Posveta djece može se ovršiti, kad god se hoće, sve do otkritja spomenika loretskog, koje će se obaviti u svibnju ili rujnu god. 1902. Sakupljanje prinosa za spomen k traje do košca ove godine 1901. Upisni arci dobivaju se besplatno i frasko kod vtič. g. Don Petra Nikolic-a, duhovnika u Zadru i kod »Uredništva Glasnika Srca Isusova« u Travniku. Posvetnom molitvom može služiti ista, koja je služila za »posvetu svjetla Srca Isusova i za slavlje hrvatske omladine. U ime nejake djece izgovorit će je roditelji. Oni, koji su već poslali natrag u pisne arke sa dotičnim sakupljenim milodarima, neka se malo ustrepe za sličice spomenika: bit će im što prije dostavljene. Roditelji koji imaju više djece, mogu sa 10 flira u jednom reku u pisnog arka upisati svu tu svoju djecu. Naprave pak svako pojedino dijete, što je tako siromašno, te ne može doprinijeti 10 flira, za spomenik, neka dade koliko može, pa bio to i jedan flir, samo da uzmuogni i ono uživati tu sreću i utjehu, da i njegovo ime bude zatvoreno u ono požlaženo srce spomenika.

Pjesmica jedinica.

 d svega svog mladenačkog rada želim, da u životu ostane jedino ova neznačna pjesmica: s ostatim proizvodom danas ču se još ogrijati.

Moja lagja.

Burnim morem ovog svjeta	B'jesno biju sinji vali,
Plovi lagja mā;	Lagju moju sad,
Jadra su joj razapeta	Amo tamo njom leliju,
Kao krila dva.	Razbit bi je rad.

Ali razbit nje mi ne će,
Jerbo ravna njom
Majka Božja, a u luku
K Srcu Kristovom.

Hrvoje Slavjanović, gimnazijalac.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 12. Prosinac 1901. God. X.

Izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u kuću dostavljen ili s poštou 72 fil., za inozemstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blaogoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Borba za kraljevstvo Božje.

ijepi se Božić eto približu,e, kad Angjeli uz jaslice veselo pjevaju: »*Mir ljudima dobra volje.*« Oj slatka li pijeve angje- oskih četa, koje navješćuju mir, toli žu- gjeni, slatki mir! Oj hvala vam, Angjeli, glasnici Božji na radosnoj vijesti! Dakle u istinu: Spasitelj je došao na svijet, da nam donese *mir?* Oj radost! Tko da - se ne veseli tome slatkome, nebeskome, Božansko me čedu »*mironoscu?*«

Nu počekajte, dok ono odraste, pa neka nam onda samo progovori. Ali gle čuda! Spasitelj dragi sasvim druk- čne, čini se, govori, nego li su Angjeli o njem navijestili. Spasitelj sasvijem odriješito, čini se, poriče ono, što su An- gjeli na veliku radost izmučenoj, bijednoj djeci Evinoj pje- vali. — »*Niјesam ja došao na ovaj svijet, da donesem mir, nego mač!*« tako on govori; a svaka mu je riječ istina i život, svetost i spas.

Ova pako riječ, čini se, jednim mahom uništaje najljepše nade naše. Nije dakle Spasitelj došao, da donese mir, nego mač, borbu, rat i silu. »Kraljevstvo Božje trpi silu, i samo siloriti otimlju ga!«

A i Apoštoli, vjerni mu učenici, neprestano nam govore o ljutim okršajima, i bodre nas na junačku borbu. Sveti nas Apoštol Pavao upravo uvjerava: »Nitko ne će biti okrunjen, osim tko se je zakonito borio!« S toga se i Crkva Kristova na ovom svijetu ne zove Crkva mironosna, nego Crkva vojujuća. Sve nam ovo jasno potvrđuje mudru riječ teško iskušanoga Jcba: »Vojna je život čovjeka na zemlji!«

Živa je to istina, dragi čitatelji Glasnikovi, ali s toga ne smijemo nipošto ni Angjele natjerati u laž. Grjehota bi bila ne povjerovati glasnicima Božjim! I doista, čuje samo kako Isus, slatki Spasitelj naš, opet otvara sveta usta svoja te milo pozdravlja učenike veleći: »Mir vama! Moj mir vam dajem! Ne kao svijet, ja vam dajem mir svoj.«

Nu sada, kako da si to složimo: »Nijesam došao, da donesem mir, nego mač,« pa opet onu: »Mir vam dajem?«?

— Sasvijem lijepo, čitatelji dragi! Spasitelj nije došao, da donese mir s opakim svijetom, što vraka sluša mjesto Boga; niti mir s vragom, koji oko vas obilazi, kao ričući lar; niti mir sa strastima vašima, koje bi vas strovalile u ponos pakleni; nego mir s Bogom, proti kojemu se grješnik bori; mir s ljudima dobre volje, što ih zli progone i tlače; mir u srcu i u duši, što ga roblje grijeha nikada ne uživa: oni govore: »Mir, mir, ali nema im mira!« Dragi Spasitelj dogje dakle da donese pravi, nebeski mir, što ga strijet opaki dati ne može.

A do ovoga mira ne dolazi se osim borbom, neprestanom, silnom borbom.

Evo neprijatelja! Hoćeš li imati mira od njega? Potuci ga ametom, ne daj mu ni časa podignuti gorde glave, pa ćeš imati mir od njega. Neprijatelje znaš: to su glavô, svijet i strasti. Hoćeš li imati mira od njih, onda im ti ne daj mira, već se neprestano proti njima bori! Drži uvijek mač u junačkoj desnici. Svaku napast nečastivoga odmah junački suzbij! Imaš li nesretnu grješnu navadu? jesи li rob strasti; običaješ li psovati? Evo, ti kleti neprijatelja! Nema ti slatkoga mira Spasiteljeva u srcu, dok ti neprijatelja njesi ustrajnom borbom pobijedio. Na-

valjuje na te vrag bijesnim napastima? Bori se, bori; samo borbom doći ćeš do pravoga mira! Prijeći li te varavi svijet, sad laskajući, sada se grozeći, sad opet rugajući se? A ti se bori proti njemu, tā često su po riječima Spasiteljevim upravo ukučani, rogjaci i laži-prijatelji — neprijatelji čovjeku. U takovim slučajevima: bori se! ne daj se! Svake je borbe vrijedno kraljevstvo Božje! Ustreba li, bori se i do krvi za kraljevstvo Božje, kao mučenici sveti i kao slavni pregji naši, koji su toliko puta za krst časni i krvcu lijevali.

I tebe dakle čitatelju dragi, tkogodice bio, kô da Anggeo čuvan, pobratim tvoj u borbi za kraljevstvo Božje, bodri na junačku borbu veleći:

Ne boj se, viteže hrabri,	Sveci slavu ti poju,
Odvažan budi vjek:	Njihov kliče ti poj:
Kruna te evo čeka,	»Bori se, viteže, bori,
Kratak je borbe t'jek.	Kratak tebi je boj!«

— ■ ■ ■ —

Stubica Dolnja,

župa Presvetoga Sreća Isusova.

(Po raznim dopisima).

vo nekoliko crtica, koje će pokazati, kolika revnost nastaje u župama, gdje se je razmahala pobožnost k Presvetomu Srcu

Stubica Dolnja, ubavo je poveliko selo, upravo sjeverno od Zagreba. Naša slika napravljena je po fotografiji, što nam ju posla velečasni gospodin župnik, Josip Cigler. »Premda je fotografija vjerna*, piše nam gospodin župnik, »sasvim je tim Stubica sama i njezin položaj

kud i kamo ljepši. Pomicite si zagrebačko Sljeme, koje iz Zagreba vidite; iza Slijemena hrvatsko je milovidno Zagorje, a na podnožju Slijemena Stubica sa ljekovitim

svojim toplicama. Tu je sijelo svih ladanskih oblasti. Tu je kotarska oblast, kotarski sud, općina mjesni sud, liječnik, ljekarna, žandarmerija, financijska straža — riječju, Stubica je malo središte dönjega hrvatskoga Zagorja. Stanovnika broji do 600; dočim cijela župa — osnovana već god. 1300. — danas po šematizmu broji 8500 duša. Župa imade 12 filijala od kojih su samo 3 kolima pristupna, a druge se sve opslužuju pješke. Na župi smo samo dva svecenika; ipak, hvala Bogu! sve po malo ide. Da nije župa tako bregovits, bilo bi i bolje; ali što ćemo, kada je Bog tako odredio.

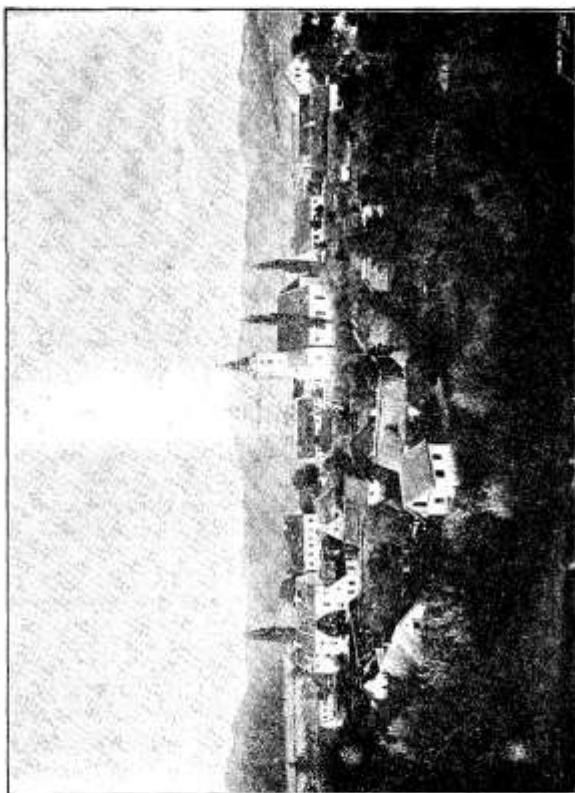
Ove se je godine sva župa u revnosti kršćanskoj regbi preporodila i pomladila. Vrijedni i revni župnik, koji već 24 godine tamo blagoslovno djeluje, ipak bi ovom novom i neobičnom revnosti župljana svojih tako iznenagjen, te sav razdragani i radostan govori i piše: »Sve mi se čini, da nijesam više u staroj župi svojoj!«

Odakle ta preutješljiva promjena? — To je plod svetih misija i revne pobožnosti k Presvetomu Sc u Isusovu! Čujte samo: sve će vam redom iskazati.

(1. Bratovština Sreća Isusova.) »U Stubici Dolnjoj,« pripovijeda nam veleč. g. župnik, »osnovao sam bratovštinu Srca Isusova godine 1900. 26. studenoga. Jedna je između prvih, ako nije možda u istinu prva, što se je kod nas na selu osnovala. Imam sada preko 2000 upisanih članova — gotovo sve, što u mojoj župi umije čitati. A koji nijesu upisani, oni upravo tako revno vrše dužnosti člana, kao da su upisani. Kada sam jednoć upitao više njih: »Zašto se ne upišete?« odgovorili su mi: »Velečasni, ne znamo čitati; ali mi svejedno vršimo sve, kao i oni koji su upisani.« — »E pa dobro — mislio sam si — samo neka se Božansko Srce štuje, bio ti sazaj upisan ili ne.« (Ipak, zbog oprostā i drugih milosti bratovštine, bilo bi dobro kad bi se i oni dali upisati. *Op. Ur.*)

»Od onoga dana, kada se je uvela u ovoj župi bratovština Presvetog Srca Isusova, hvala dragomu Bogu! sve napreduje. Na svoje sam oči video, da mi se župa popravlja. Ljudi postajali sve to ozbiljniji. Pazljivije slušaju propovijedi. Rado čitaju nabožne spise. Prodalo se

je tu do 3.000 čisala, do 1.000 komada knjiga vjerskog sadržaja, »Put k Srcu Isusovu« od o. Gattina i »Precisto Srce Marijino« od kanonika Hadrovića u preko 800 isti

Stubica Dolnj, u hrvatskom Zagorju.

saka. Razumije se, da je i »Glasnik Srca Isusova« ovdje dobro raširen; povjerenikom sam ja. A što je glavno: polazak svetih sakramenata od onda do danas sveudilj rastao tako da ja i g. kapelan imamo svake nedjelje do

poldneva dosta posla, a u svibnju i lipnjú i svaki dan. Lani razdijelilo se u ovoj župi II 500 svetih pričesti. Ja sam zvonaru, koji hostije peče, dao nalog, da uvijek sve izbroji, koliko je narezao hostija, a na koncu godine računao je spomenuti broj.

»Doista su se u mojoj župi potpuno ispunila obećanja dragoga Spasitelja, dana blaženoj Margareti«

(2. Slike Srca Isusova.) »Prvih godina rastojao sam uvijek blagdan Božanskoga Srca svečano proslaviti; ali članovi bratovštine slabo su se odazivali mojoj želji i nastojanju.

»Videli, da samim pozivom ne će uspijeti, dao sam u Einsiedlenu otisnuti nekoliko stotina slika Božanskoga Srca u veličini 32×48 cm., koje sam na sám blagdan razdjeljivao među narod.

»Već druge godine došlo je na blagdan Božanskoga Srca barem pet puta više od prošle, i otada je proslava toga svetoga dana rasla sve većma i većma, dok se nije ove godine upravo veličanstvenom pokazala.«

(3. Svetе misije.) »Godine 1897. zamolio sam oca Gattinu D. I., da dogje k meni na svete misije. I došao je dobri »Pater«; bio je sám 8 dana ovdje, radio je preko mjerno, uveo Apoštolsvo molitve i obnovio mi župu.

»Proletos sam ga i drugi put pozvao, i on se opet odazove mojoj mohbi, te dogje mjeseca ožujka; i ako je, recimo, prije 4 godine započeo obnovu moje župe, to ju je ove godine dovršio.«

Puno je tomu doprinijelo

(4. Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest.) Ustrojio ga o Gattin 19. ožujka, a prve se članarice, više nego 150, svečano posvetile Božanskomu Srcu dne 22. ožujka.

»To društvo djevojačko«, piše opet g. župnik, »moja je radost, moja je utjeha!«

»Djevojke su razdijeljene u četiri odjela. Svaki se dio ispovijeda u stanovitu subotu, a sutradan se pričešća. Tako se djevojke izmjenjuju, a svaka mjesečno jedanput prima svete sakramente. Prima se pakto sveta pričest u tu svrhu, da se Božanskomu Srcu dragoga Spasitelja prikaže time zadovoljština za sve uvrede, koje mu nezahvalni svijet, napose i u našoj župi, danomice nanosi. Zar to nije prekrasno društvo? Ne imam li se kao župnik mno-

gomu dobru u župi svojoj od djelovanja njegova nadati? Ja sam uvjeren, da će naknadna sv. pričest u ovoj župi učiniti čudesa. Ta jedva društvo opстоje nekoliko mjeseci, a plodovi su već bjelodani.

(5. „Po plodovih njihovih poznat ēete ih“.) Čitamo u *Katoličkom Listu** ovo: »Velečasnomu gosp. župniku kroz dugi niz godina, uza sve nastojanje, ne pogje za rukom, da prikupi narod na nedjelje i blagdane k večernjici. Otkada pako opстоje ovo društvo, dolazi na stotine vjernika. Djevojke su naime po pravilima svojim obvezane dolaziti, a one povedu još drugih sa sobom. — »Dok sam obično imao do to njih kod večernje«, pripovijeda g. župnik, »sad ih imam i preko tri stotine!«

»Ljudi«, piše on drugi put, »koji su se prije crkvi ugibali kao nečastivi svetomu križu, sada sa oduševljenjem govore o pobožnosti k Presvetom Srcu, i dolaze ne samo na službu Božju, nego i na svete sakramente. A tko ih je na to sklonio? — Njihova vlastita djeca, koja se na velike blagdane obuku u bjelinu, oštite vijencima, i onako u svečanoj povorci pod prekrasnom zastavom svojom kreću u crkvu!«

»Nu i na obične subote imi svegjer dosta ispo-vijedi, jer se osim djevojaka i drugi ispo-vijedaju s njima. Dolaze u crkvu pjevajući »zlatnu krunicu«, a vraćaju se kući opet pjevajući, što čovjeka zna da suza ganuti; a narod, koji radi, slušajući to, rado prekine posao pa valjda izmoli koju Zdravu Mariju.«

(6. Tko je vjera, tko li nevjera?) »Društvo je djevojaka veoma obljudljeno u puku«, uvjerava nas go župnik. »Stariji ljudi, koji su s početka bili proti društvu, sada, kad vide njegovo blagoslovno djelovanje, brane ga kao oko u glavi. I takovi, koji prije o crkvi i o vjerskim stvarima ni čuti nijesu htjeli, sada su branitelji i zagovornici toga društva.«

»No uza sve to, što društvo tako lijepo stoji, ima ipak i dosta nitkovā, koji bi najvoljeli, da mogu društvo uništiti, jer im je to kao trn u peti, kada čuju javne manifestacije vjerskoga osvjedočenja, osobito kada vide, kako skoro svake nedjelje dolaze gologlave ili moleći ili pje-vajući u crkvu.«

* br. 21, str. 281.

Već su nam počeli i klipove bacati pod noge.

»Imali smo glavaricu, koju je dao kao prvu o. Gattin izabrati. Otac njezin vidio je rado svoje dijete u tom pobožnom društvu; pače je on, koji nikada nije u crkvi bio, valjda od onda, otkada se oženio, počeo sada crkvu i pobožnosti polaziti. Nu jedan gospodin zaprijeti mu se, da će mu ustegnuti svaku zaslubu, ne dadne li svoje dijete iz društva izbrisati. Mislio je, uništi li glavaricu, da će se odmah i samo društvo raspasti. I doista onaj otac dogje k meni, i dade izbrisati svoje dijete iz društva. Bio sam malo snužđen, ali samo za čas, jer je drugi dan bio prvi petak u mjesecu, kada sve djevojke imadu na svetu misu doći, i ja dam odmah drugi dan izabrati novu glavaricu. Tako društvo nije ostalo ni ure bez glavarice, a danas stoji još i čvrše, jer je ta očevidna nepravednost u očima svih dobromišljenika samo još utvrdila njegov ugled.

(7. Dopsišvanje.) Društvo priateljuje i dopisuje i s drugim društvima, osobito u okolici. Tako n. pr. u listu od 7. svibnja pišu Društvu djevojaka u Drenovi ovo:

»Naša je želja, da se obavješćujemo o stanju naših društava, i da se potaknemo na što veću revnost u izvršivanju pobožnosti naprama Presvetomu Srcu Isusovu. Dosada upisalo se je 196 djevojaka, koje revno i pobožno vrše dužnosti. Oltara Presvetoga Srca Isusova jošte nemamo, ali imademo kip, te smo ga vijencem lijepo okitile, kao i sve oltare naše crkve. A opažava se, da ne samo djevojke društva grje ljubav i pobožnost k Presvetomu Srcu Isusovu, već se i ostali narod u nas ugleda... Naše je društvo u prijateljstvu i s društvom u *Gornjoj Stubici*. Kad je тамо 24. travnja bilo proštenje, većina je naših djevojaka njemu prisustvovalo... Mi ćemo se i u molitvama našim Vas sjetiti, kao što i Vi nama obećajete. Srdačno Vas pozdravljavajući itd.«

(8. Knjižnica.) »Dne 13. travnja, javljaju djevojke, »poklonio je veleć. g. župnik društvu našemu pečat i preko 90 knjiga kao početak društvenoj knjižnici, kojom ravna novo izabrana knjižničarka.«

Broj knjiga za malo naraste do 150. »To je, opet će župnik, »samo za prvi mah. Malo je, ali se nadam, da će i to s vremenom sve na veće i veće doći, dok bude dosta ugledna seoska knjižnica.«

Zastava Društva djevojaka u Stubici Delnjoj

»Glavarica vodi ljetopis društva, i u nje nalazi se i društveni »štampilj« (pečat), koji je u svakoj društvenoj knjizi utisnut.«

(9. Društvena zastava.) Mlado društvo nabavilo si krasnu zastavu za 400 K., koje je u kratko vrijeme isplatio do zadnjega filra. Dapaće društvo u štadionici svojoj skoro je brojilo više od 70 K.

Zastava je duga dva metra, a široka metar i po.

»Šaljem Vam fotografiju naše zastave,« piše nam g. župnik. »Kad sam ju dao fotografisati, pisao sam naročito, da mi ju slike strane snime, ali kad tamo, dogje jučer dobra, istina fotografija, ali samo jedne strane, a druge ne. Žao mi je, da i drugu stranu ne vidite, ali sta cete? Mi smo ljudi na selu prave sirote, koje ni za svoj dobar i gotov novac ne mogu dobiti onoga, što im treba.«

»Zastava pokazuje Srce Isusovo, kako počiva na modrom križu, sačavljenom iz najfinije vune. Otkoljeno je trnovitim vijencem iz suhog zlata. Naokolo je napis od suhoga, prst debeleg zlata: »Društvo djevojaka u Dol. Stubici.« Ruže na kraju zastave utkane su u bijelu tešku svilu, iz koje cijela zastava sastoji, i koja je obrubljena resama od pravoga zlata.«

»Na drugoj strani zastave nalazi se prečisto Srce Marijino, otkoljeno velikim zlatnim zvjezdama, koje svoju svjetlost primaju iz prečistog Srca po zlatnim tračima, a ruže su i na onoj strani takove, kako su na ovoj slikom prikazanoj strani.«

Na Duhovski ponudjeljak* bila je posveta te zastave u jednoj sjenici, što ju od svježeg grana i cvjeća bijahu podigle djevojke. Kod posvete našla se na okupu malne čitava župa, od maloga djeteta pa do sjedoga starca. Društvene djevojke same radosno prisustvovali posveti, sve u svečanom bijelom odijelu, okičene vijencima, a glavarica i revniteljice uz to još pozlaćenim medaljama na prsima. Prije posvete veleći g. župnik oduševljenim riječima stavi djevojkama na srce, neka uvijek stupaju pod zastavom Srca Isusova, a ono ih nikada i ni u kojoj nevolji ostaviti neće. Zatim se obavi blagoslov zastave.

Gledajući ovu lijepu i prelijepu svečanost, mnogo i

* Sr. Katolički List, 1901, br. 24, str. 281.

mnogo se je oko orosilo. Nije po tom čudo, što se djevojke tako rado upisuju u to društvo.

(10. Napredak društva.) »Broj djevojaka,« izvještuje nas opet g. župnik, »u kratko je vrijeme premašio broj od 200. A zašto ih toliko primamo? Zašto? Ne možemo se oteti dobroj djeci, kad plačući mole, da ih primimo. Pa što ćeš onda? »Primite ih«, rekoh, »pa ćemo uz pomoć Božju sve obaviti.« A tako je i bilo.«

Nu pošto se je ispunio broj od 200, ipak se je g. župnik morao oglušiti daljim molbama, da nove članarice prima. »Da je moguće,« piše nam kasnije, »sve djevojke primiti, koje bi htjele stupiti u to društvo, bilo bi ih i 500. Ali pošto smo samo dvojica svećenika na župi, ne bismo mogli syladati toliko posla. Bolje manje pa dobro, nego li mnogo pa možda zlo.«

Osobitih zasluga steće si društvo djevojaka za proslavu mjeseca Marijina i blagdana Srca Isusova.

(11. Mjesec Marijin.) Mjeseca svibnja župna je crkva bila sva u jednom cvijeću, osobito kip »Marije svibanjske«. Tuj se svaki dan u 5 sati po podne obdržava slobodna pobožnost. Gosp. kapelan, kako je revan, svaki bi dan propovijedao, ako i kratko, nu opet uz ne mali plod, i baš propovijedi njegove znale su mnoga naroda primamiti.

Mnogima dakako nije bilo moguće doći, bilo radi daljine, bilo radi silnoga posla na njivi. Nu za to oni, gdje je god koja kapela ili raspolo, krasno urešiše sliku Majke Božje, te se tuj oko 8 sati na večer sakupiše. Premda su bili izmučeni od teškoga rada, ustrajali bi, slaveći Bl. Gospu i njezina Božanskoga Sina, sve do $9\frac{1}{2}$ ili do 10 sati. Sve bi tu pjevalo litaniye, molilo, držalo procesije oko kapele; i to ne samo tkogod, nego po 200—300 ljudi, kako je ved koji dan bilo vrijeme; ali ispod 200 nikada.

A u nedjelje i blagdane dolazile su poslije podne k svibanjskoj pobožnosti u župnu crkvu gotovo iz svakoga sela, i do dva sata daleko, do čitave procesije, gologlave i na glas moleći i pjevajući »Zlatnu krunicu.« Da si ih vido, mislio bi, da si na kojem glasovitom prošteštu. Crkva, inače prostrana, postala je premalena.

(12. Blagdan Sreća Isusova.) Od rana jutra grnuo je narod od svih strana k župnoj crkvi, gdje je kip Presvetoga Srca već devet dana prije bio kao u zelenoj šumici,

rasvijetljen nebrojenim svjećama. Ispovijedalo se je od rane zore do jedne ure po podne, te je svetu pričest primilo prije i poslije blagdana preko hiljadu ljudi. Istog dana bile su dvije sv. mise i dvije propovijedi; ali vršak slave dostignut je veličanstvenom procesijom obdržavanom prije poldanje sv. mise. Procesija bila je nedogledna, veličanstvena. Društvo djevojaka sasma u bjelini, s vijencima na glavi, stupalo je pod svojom prekrasnom zastavom, milozvučno pjevajući »zlatnu krunicu«.

Poslije procesije bila je svećana sv. misa, a poslije podne svršetak deveinice sa blagoslovom. I premda je tada bilo svakog posla za ratara u obilju, sasvim tim bilo je naroda malne kao na zapovjedni blagdan.

»Tako smo sproveli ove godine blagdan Presvetoga Srca Isusova,« veli g. župnik, »pa se nadam, da će se taj običaj sasma ukorijeniti i svake godine što većim sjajem obaviti.« *

»Kada se spomenem,« završuje veleč. gospodin, »iz kakovih se je neznatnih povojsaka razvila ovakova krasna i veličanstvena proslava Presvetoga Srca Isusova: tad nehotice moram zaključiti, da se Gospodu ta pobožnost mili, da ju on hoće u ovoj župi imati, i da će svoju svetu milost sve to više izlijati na nju.«

Vjesnik.

Bošnjaci (Slavonija). »Naš pobožan narod radosnim srcem i spremnom voljom odazvao se je pozivu duhovnoga pastira godine 1898., da se sakupljanjem mlodara nabavi kip Presvetog Srca Isusova. Još iste godine nješeca rujna, blagoslovio se kip i svećanom se procesijom unesao u crkvu i postavio na oltar svetoga Roka. Tamo Božansko Srce, umilnim svojim likom neodoljivo privlači k sebi svoje štovatelje, te se često na tom oltaru vide vijenci ili kitice cvijeća, pa jošini darovi. Tekom vremena upisalo se je u bratovštinu Presvetog Srca više stotina duša: muških i ženskih, starih i mlađih, pa i nejake djece. Više od 20 njih drži i Glasnik Presvetoga Srca. Blagdan Srca Isusova krasno se slavi. U petak je

svečana služba Božja, pri kojoj puno vjernika prima svetu pričest, a u nedjelju drži se velik ophod s kipom Srca Isusova. Nose ga na okićenim nosilima mlađaci, koji su se isti dan pričestili. Osim toga obdržaje se svake prve nedjelje u mjesecu večernica sa Presvetim Sakramentom pred kipom Srca Isusova. Na tu večernicu dolazi mnogo svijeta, dapače i takovi, koji se inače rijetko vigjevaju u crkvi. Vidi se, kako ih privlači upravo ta pobožnost. Nadajmo se, da će Presveto Srce po malo rasplamtit i njihova mlaka srca. Lani nabavila se i krasna zastava Srca Isusova, a 14. listopada, zajedno s novim kipom Srca Marijina, blagoslovila se i sjajnom procesijom unijela u crkvu. Bilo ih tom prilikom na tisuće naroda sabranih iz više obližnjih sela. Takova slavlja naši Bošnjačani još nikad u svom mjestu vidjeli nijesu!.

Povjerenica.

Ston (Dalmacija) »Devet služba«. »Društvo »Devet služba«, uregjeno u zb rove, imaše u Stonu svoj zametak u revnovanju i potaknuću gdč. M. Pj., koja i bijaše prvom nadrevnicom. U početku se skupio samo jedan zbor, koji sastoji od osam zbornica i devete revnice. Kasnije se pobožnost prema Presv. Srcu sve više širila, tako da danas u malom Stonu ima jur šest potrovnih zborova. Počelo se vršiti listopada godine 1897. Dne 21. siječnja bila je glavna sjednica. Zborovi se dogovorno urediše i svestraše, a za pojedinih šest zborova bše odabранe nove revnice. Nadrevnicom ostade jednoglasno gosp. M., ta duša i središte cijelog pokreta ljubavi Isusove, a tako isto i gdč. L. blagajnicom. Ova zadnja drži privremeno i nepotpuni sedmi zbor, dok se skupi i dosljedno mu se odredi posebna revnica. D. L.

Krk. Diecezanski sinod. 1. rujna u večer presv. gosp. biskup dr. A. Mahnić otvorio sinod. Bilo je 56 svećenika i redovnika. Sinod držao se u stolnoj crkvi, i to u prostranoj pobočnoj kapeli sv. Križa. Kapela krasno za to bila uregjena, klupe simetrično postavljene, na oltaru kip Srca Isusova. Bio je to prvi sinod u krčkoj biskupiji. 4. rujna poslije podne bi svečan zakijučak. Ispjejavši pred izloženim Svetotajstvom »Te Deum« (Tebe Boga hvalimo), čitavo prisutno svecenstvo uz biskupa svoga opet posveti sebe i svu biskupiju Presvetomu Srcu Isusovu. Tek sada se razigjoše

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se doličnik ne potpisuje potpunim imenom i adresom, nikako se ne uvažavaju.
Uredn.

Prebolio! Zagreb. Mili Glasniče Presv. Srca Isusova, budi i meni glasnikom, te isporuči Presv. Srcu neizrecivu moju harnost. Bratac moj i otac obitelji teško obolio. Pomoci ljudske u liječničkoj znanosti posvema nestalo. Liječnici na okupu izjavile jednodušno, da ne će preboljeti boli, da će jedva do prvoga jutra živjeti. Činilo se nama na te riječi, kao da nam kraj »stana tih tapa do okana smrt«. Vjerna ga ljuba njeguje i gleda, kako bi utajila teške svoje jecaje. A ja tužna sestra njegova gotovo od boli svinsula; a kada se srce cijepa, onda boli melem ištu. Jest, tražila sam melem kod Presv. Srca, obećah devetnicu, poletih u crkvu, te okitih odmah sliku Presv. Srca. — Sutra jan eto liječnika. Pregledav marno bolesnika, reče nam onako tjeskobno: »Čini se kao da je bolest malo popustila, mogao bi preboljeti.« Ova nepouzdana izjava liječnikova bila je nama očit dokaz, da nas obasjava prvi tračak lijepe nade iz onoga Srca, koje je bogato za sve, koji ga zazivlju. S toga prosljedismo još silnjim pouzdanjem nasu djela bogoljubnosti. To naše pouzdanje nagradilo je Presv. Srce; jer je povratil brata meni, a zabrinutoj ljubi vjernoga vojna, sitnoj djeci vrijednogoca. S toga, Glasniče mili, isporučujući ovu hvalu i zahvalnost Presv. Srcu, objavi svakoj duši, kako je Presv. Srce Isusovo obrote i ljubavi puno!

Bolji je dobar glas nego zlatan pás. Sarajevo.

Tko želi naci utjehe
U svojim teškim tugama,
K Isusu neka pristupi,
K njegovu Srcu Presvetom.

Tako pjevaju štovatelji Presv. Srca Isusova kod svojih mjesečnih pobožnosti. A evo dragi »Glasniče«, mene bijedne majke, da ti javno očitujem, kako je Presv. Srce Isusovo u istinu i mene u teškoj tuzi utješilo

Za cijel je velika nesreća, kad majka gleda jedinca svoga na mrtvačkom odru; nu kud i kamo je teža bijeda i žalost stegnula majčino srce, kad vidi jedinicu svoju, ne na samrtnoj postelji, već obruzenu od zlih jezika. Jer kad tuga teška i preteška savije se oko srca ljuto, tad i suza u oku presahne, sama duša pati i osjeća. — Tak je meni

bilo nazad dva mjeseca. Komu da se potužim? A potužim li se, da li sam time i svoje ime i obraz jedinice svoje osvijetlila? Za cijelo ne! U toj svojoj tuzi pouzданo se obratiš Presv. Srcu Isusovu. I što misliš mili »Glasniče«, koliko devetnica sam izvršila? Evo znaj! počela sam treću, i istina je došla na vidjelo, pravda je pobijedila, Srce Isusovo se proslavilo, te mene i jedinicu moju potpunoma utješilo. — Mili moji »Glasniče«, ovo sam obećala, da će ti javiti na diku i slavu Presv. Srca Isusova. Vas pak, koji ovu smjernu zahvalnicu štijete, molim, da sa mnom kliknete: Srce Isusovo, izvore sve utjehe, smiluj nam se!

— * * * —

Iz lisnice naše.

Revni širitelj Glasnika. Fr. D. poljodjelac u N. (Megjumerje): Želja je moja velika, da se širi među nama pobjaost k Presv. Srcu. Glasnik broja sedmoga, što ste mi poslali, već sam razdijelio, i predobjio mu već novih preplatnika 40, a bit će ih još više, a starih imam 57, pak i ovi svi veže, da će ga i nadalje držati. Zato Vaš molim, da mi pošaljete opet slobodno i dva kila 7. broja Glasnika na ogled, da ih što više bude. Još molim i za 5 komada onih knjižica za povjerenike. Ja ču gledati, da bude i povjerenika više, ja ču učiniti sve, što bude moguće, samo da se širi poštost k Presv. Srcu. Božansko Srce zasluguje svu našu zahvalnost.

Tri prijatelj revnike. L. Š. upravitelj ispostave u D. H. (Hercegovina): »U ovom je kraju — za prvi put — preplaćeno 25 ljudi, a to poglavito upitom gg. učitelja. Opremiti, molim, 3 komada »Naputka za nas trojicu, pak čemo se tražiti, da što više preplatnika, a time i vići broj životelja Presv. Srca pribavimo. Ako bi se koji od nas premjestio, ja ču Vam javiti, 'ko će u njegovo mjesto bili povjerenikom'.

Novi župnik. F. R. franjevac, župnik, bivši gvardijan, u D. (Dalmacija): »Pošaljite mi, molim, 50 istisaka broja 7., koje će razdijeliti u mojoj novoj župi, gdje do danas nijedan ne prima »Glasnik«. Nastojat će ma skupiti što veći broj preplatnika.

Na župni ured. V. G. žup. pomoćnik u S. (Dalmacija): »Činio sam, da mi šalju Glasnike (17 št.) na župski ured, u slučaju da me premjeste, nek se uvijek na stalni ured šalje. Neka imena naša budu upisana u kujizi životač i u Presv. Srcu — to nam je dostatna nagrada, a za sve drugo lako.«

Ugodna brig. Sesstre milosrdnice u P. (Slavonija); »Ima tomu već nekoliko godina, otakao među školskom mladeži prikupljamo preplatnike i mjesечно Glasnike dijelimo djeci. Ovu ugodnu brigu želimo na čast Božanskom Srcu i u buduće imati, što Vama ovijem radošno priopćujem.«

U školi. L. J. učitelj u G. V. (Bosna): »Sve sam sile uložio, da što više preplatnika dobijem, te mi je u istinu poslo za rukom, da sam između 35 katoličke muške djece dobio 19 preplatnika, čemu se i sâm viđ, g. župnik žudi, jer su ovdešnja djeca vrlo siromašna.«

Župniku čast, a sebi trud. *J. T.* poljodjelac u *K.* (Dalmacija): »Odavno sam preuzeo tu čast, da širim Glasnic u svome selu. Nu povjerenikom nijesam. Tu čast obnaša vič. gosp. fupnik *M. T.*, kojemu ja svakoga predbrojnika dostavljam. Toliko samo na ravnjanje.«

Učiteljica revnitelica. *M. L.* učiteljica u *S.* (Slavonija): »Ako i nešto kamo, ali ipak, bvala Presv. Srca! predobih tri pretplatnika. Napokon i u našoj župi imade nade, da će se vremenom pobožnost k Presv. Srcu Isusovu vrlo razširiti, jer o tom neuromno nastoji naš velevrjedni gosp. župnik. I ono Srce, »koje je ljude toliko ljubilo«, bit će melem, utjeha i radost naših.«

Revni povjerenik i revni pomoćnik. *J. B.* učiteljica u *N.* (Slavonija): »Vrio zdušni i revni povjerenik — naš je velet. gvardijan, o. *I. K. G.* A moja će malenkost, kao i otprije, radosnim srcem tražiti pretplatnike, na slavlje Presvetomu Srcu i na stjehu i okrepju pravovjernika.«

Ustajanj rad. *K. K.* poštarcica u *F.* (Istra): »Ja ne ću prestati; uvijek će rastti, koliko moje sile budu dopustile, na čest Presv. Srcu.«

Lijepi primjeri. Časna sestra *Vincencija*, milosrdnica u Zagrebu, dobiva najveći broj Glasnika Srca Isusova na svoju adresu: pažnji 252. — Želja preuvišenoga biskupa Strossmayera, da bi si Glasnik Srca Isusova »utro put u svaku krčansku kuću, možda najlepše se ispunila u Zlataru u Hrvatskoj i u Stonu i Dalmaciji. U Zlatar ide na župni ured 224 istisaka, a u Ston, što je sasvim malo mjestance, ide više od 30 istisaka, tako da na svakih 22 ili 23 ljudi dolazi po jedan Glasnik.«

Tko je povjerenik Glasnika Srca Isusova? Svakoga, za kojega mi po tiskari saznamo, da prima barem pet istinsaka Glasnika na svoju adresu, držimo »povjerenikom«, dotično povjerenicima Glasnika Srca Isusova. Mi imena njihova i adresu zabilježimo u album »povjerenika i povjerenica«, te im svima pripaslasmo sknjlžicu za povjerenike. Bilo je tih revnitiela i revniteljica Srca Isusova ove godine do kojih 500; krasan doista broj; nu daj Boće, podvostratio se skoro! a podostrvo svaki po mogućnosti i broj pretplatnika svojih! To će mu najlaže poći za rukom, ako će svaki između i drugoga povjerenih štovatelja i štovateljice Srca Isusova nagnje po jednoga ili drugoga povjerenika pomoćnika, pa i u susjedstvu po kojega novoga povjerenika.

Evo pobudnih primjera:

Po svim selima župe. *Vl. L.* učiteljica u *T.* (Hrvatska): »Nastojat ću svim selama, u pomoc Presv. Srca, da nagjem povjerenike u onim selima, koja su od mene udaljena. Moja je vraća želja, da Glasnik raširim po svoj ovoj župi, koja je vrlo velika.«

Vrli kolovožja desetorice povjerenika. *I. M.* bravar na željeznici u *S.* (Bosna): »Čest mi je javiti radomu vijest. Ja sam, bvala Presvetomu Srcu Isusovu dobio opet pet novih povjerenika. (Ovaj revni promicatelj pobožnosti k Srcu Isusovu na prvi se poziv primio povjereništva; malo za tim predobio je tri, onda u gradu *D.* dva, opet u *S.* pet povjerenika a u *P.* jednoga; svega dešet povjerenika, a on sam jedanaesti; a svaki povjerenik ima svojih pretplatnika! Bratio, ugledajmo se!) »Svi se ovi u ime Presvetoga Srca Isusova druge volje i od srca rado primaju povjereništva. U mjesto krite mirisnoga cvijeća poslatite im, molim Vas, što prije. »Naputak za povjerenike. Ako želite znati, koliko ja imam pretplatnika: dosada imam ih samo 63. Drago ništa, nego primite srdačan pozdrav. Hvaljen Isus i Misija. S Bogom!«

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Što sve dijete može.

Nazad malo godina držale se negdje kod nas, a na obali sinjega mora, svete misije. Uspjeh je bio veoma dobar. Ophodu, što su ga u slavu Srca Isusova držali, prisustvovao je ne samo proši puk u velikom broju, nego su i činovnici i to u svečanom ruhu, dobrim svojim primjerom prednjačili. Na svršetku posvetio se cijeli grad Srcu Isusovu.

Kao druguda tako i ovdje bilo ih, koji se već nijesu više ispojedili ni pričestili; ali je bilo i takovih, koji su blagodati Srca Isusova na osobiti način iskusili. Gdje kog je otvrdloga grješnika morala si je milost Božja upravo na međanu odnijeti.

Stari jedan brodarski kapetan, propusti misiju, a nije se hotio njezinim blagodatima okoristiti. Nije on bio ao čovjek, ne; ta pod hravavom kopremom njegova lica, skrivalo se dobro očutljivo i plemenito srce u grudima.

No njemu se zbude, što se na žalost mnogim muževima često događa: nije imao srčanosti da se ispojedi. A nije baš starina bio strašljivicom. Pogledaj ga samo na moru. Nema strahu ni traga, pa bijesnila tu ma kako velika oluja; sa svog kapetanskog mosta zavirio je često i često puta istoj smrti u oči, a da nije kolebao. Mírno i odvažno dijeli on zapovijedi i onda, kad nemila bura brodamo tamo baca te prijeti, da ga na klisurama morskim razlupa.
— No kad pomisli na ispojed, ono se junačko srce us-

koleba, groza i strah ga takav spopade, da se sam pred sobom stidi. E čudno si ti, srce čovječe!

Obitelj dobrog našeg starine, osobito njegova malena kćerka, djevojčica od kakovih 15 godina, uzalud ga mole i zaklinju, kako bi to lijepo bilo, kad bi cijela obitelj zajedno na svršetku misija pristupila k sv. pričesti. Ovakih govora on ne razumije ili neće da razumije, dapače prijetio je: »Idite vi Velečasnom gosp., koliko hoćete, ali mi ga u kuću ne dovedite, jer će ga bome niz stube baciti.«

Znala je mala Marica, da ta prijetnja nije mogla biti ozbiljna, te napokon ode veleč. ocu misionaru, pa ga zamoli, e bi joj oca posjetio i sklonuo na isповijed.

Veleč. otac bio je baš onda drugim poslovima veoma zaokupljen, pa preporuči maloj, da se međutim moli Srcu Isusovu za obraćenje očevo, a on da će joj molbu uslišati, kad se svrši misija, što ju u blizini imao držati.

I održa zadani riječ. Povrativ se opet u N. bila mu prva briga pohoditi gosp. kapetana u njegovoj kući. Na putu je smisljao ovo i ono, što će biti bolje i što će ga brže a sigurnije k cilju dovesti. Sve misli na jednu smislio, pa se preporuči Srcu dobrog Pastira, e bi ovaj zabludjelu ovcu u svoj ovčinjak natrag priveo. Eno ga već kod kuće kapetanove; uspne se uz stube zabrinut, pritisne električno puce na vratima. Zazvoni. Domala se čuje topot, čvrst je, bit će koga muškarca. Vrata se otvore, i pred njim stajaše — kapetan sam glavom.

Baš se danas dulje zadržao kod kuće, nekoja pisma nije pa nije mogao naci, a trebao ih je nužno.

»Kako to, da ste Vi još ovdje?« upita stari gospodin nešto začugjen, kad mu se je veleč. otac predstavio.

»Ja sam na povratku u O.,« odvrati misionar, »a jer se s Vašom suprugom poznam, hotio sam ju pohoditi.«

Kapetana to očevidno razveseli, da posjet nije njemu bio namijenjen, i zato rado uvede veleč, u sobu. Tu se do mala sva obitelj sakupi; donese se likera i slatkiša pa se razgovaralo o ovom i onom, samo ne — o isповijedi.

Maloj Marici nije to bilo po čudi. Zašto je velečasni ovamo došao? Zašto sam ja toliko molila? Pa da se sve ovako svrši, mislaše ona u sebi, te je tražila zgodu, da govor svede na isповijed. Ali se misionar drži kao nevjeste svemu, ne će ni izdaleka da barem natukne. Sve je to mučilo malu, pa joj napokon ne preostade drugo već da

sama započne. Ljubav spram Srca Isusova i vlastitog si oca ojunačiše ju te uze govoriti.

»Kamo ćete sada Vi, velečasni, putovati?« — »U O.« — »Hoćeće li i onđe ispovijedati?« — »Jamačno.« — i odmah svrne misionar govor na svagdanje stvari.

Nije dugo potrajalo, eto ti ga opet male s pitanjem: »Koliko se je ljudi kod naše misije ispovijedilo?« — »Toliko i toliko,« odvrati svećenik, ne upustiv se ni sada u razgovor.

To dojadi maloј pa će odvažno: »Ali velečasni, Vi putujete svukuda, da ljude izmirite s dragim Bogom; slušajte prije svega isповijed našega oca; on je uvijek na moru u pogibelji života.« Ovakova riječ iz ustiju djeteta mogla bi se činiti nešto drzovitim; ali u glasu male bilo je toliko ljubavi i brige za dobraga oca, da kapetan ne samo nije bio uvrijegjen, nego upravo ganut. Misionar opazi ovu njegovu nepriliku pa mu šalom priskoci u pomoć: »Ne, ne, to nije istina; tko ovako poštено gleda, kao Vaš otac, mora biti poštenjak — zar ne, moj gospodine?«

»Istina živa,« odvrdi kapetan svećano i ozbiljno, »ja vršim sve svoje dužnosti, samo ispovijedati se — to lje ne mogu, niti ču to ikada učiniti.« Zadnje riječi naglasi krepko, da muževnu odluku svoju i glasom potvrdi.

»O ne treba se ni žuriti, umiri ga misionar, »ja ču baš za to ovamo o uskrsu doći, pa ćete moći mirno svojoj dužnosti udovoljiti.«

»Ne, zar istom o uskrsu?« upane djevojče misionaru u riječ, »odmah sada! Mi smo se već tako dugo molili Božanskome Srcu; ono nas mora uslišati.«

»Ono nas mora uslišati« — ta riječ prodre starcu ocu duboko u dušu — te zašuti.

Taj trenutak upotrebe mati i kći, da se povuku iz sobe i ostave oca neko vrijeme sama sa misionarom.

Evo po drugi put stoje si ova dvojica jedan spram drugoga u čudnoj neprilici.

Bez okolišanja dadne misionar kapetan blagoslov — znak da se započinje ispovijed. Začugjen gledaše ga stari gospodin te napokon zapita: »Hoćeće li zaista sada već moju ispovijed slušati?«

»Žašto ne; Vi se ipak ne ćete opirati milosti Srca Isusova. Kleknite samo, ja ču Vam ispovijed lakom učiniti.«

Kapetan posluša, klekne te se ispovijedi skrušeno.

Kada je sve u redu bilo, vrata se otvore, a u sobu stupi majka i kći. Objema odsjevalo veselje na licu, a malu Maricu da odušta dadne svomu srcu, pobrza ka glasoviru te zasvira veselu pjesmicu — slavodobitnicu radi pobjede, koju je Bi Ž. Srce steklo. Za stalno su ju Anđjeli u nebu popratili.

Sutra dan kod svete mise u 8 sati, kadno je crkva puna puncata bila, pristupi stari brodar za čudo cijelograđa svetoj pričesti te pobožno primi — prvi put opet poslije mnogo i mnogo godina — svoga Boga i Gospodina u presv. otajstvu.

Mnogi nijesu svojim očima vjerovali te su starog gospodina pitali, da li se je zaista ispovjedio.

»Da«, odvratio bi on veselo lica, »jučer sam se ispovjedio i bio zadovoljan, danas sam pak još zadovoljniji.«

Evo krasne pobjede, što je izvojstilo djevojče — pod zastavom Srca Isusova!

Kada su djeca u Hreljinu najveselija?

Hreljin je mjesto i župa u senjskoj biskupiji. Piše nam ondanle vel. g. kapelan P. B. ovo: »Ja sam povjerenikom Glasnika Srca Isusova za moju školsku djecu. Ima ih 50. Rado čitaju Glasnik i rado se mole Presv. Srcu. Najveseliji su, kada početkom mjeseca stigne Glasnik. Ufam se, da će se iduce godine broj malih mojih pretplatnika podvostručiti. Primjer tih mališa stao se je dojimati i odraslijih, jer mi se još uvijek novi pretplatnici javljaju. Bilo sve na čast i hvalu Presv. Srcu!«

